

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

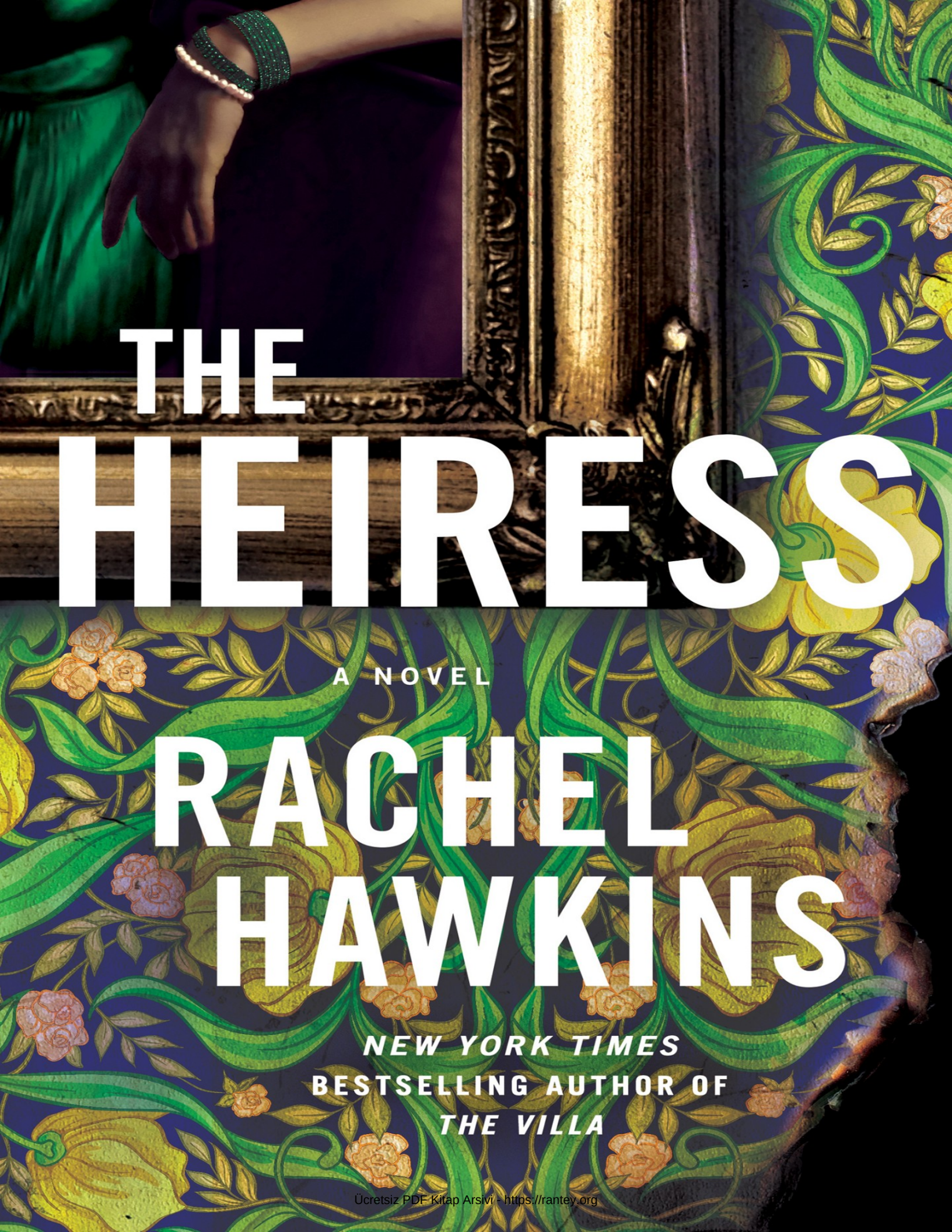
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HEIRESS

A NOVEL

RACHEL HAWKINS

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR OF
THE VILLA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE HEIRESS

A NOVEL

Rachel Hawkins

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif haklarını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

Vera Etheridge Blake East Hobbs Haynes için

Bu büyük ulusumuzun vahşi bölgelerinde kaybolanlar hakkında ne kadar az şey bildiğimizi öğrenmek ortalama bir Amerikalıyı muhtemelen şok edecektir. Yetki alanları ve ayrı devlet kurumlarından oluşan karmaşık bir düğüm, bu verileri toplayacak tek bir yer olmadığı, kaç vatandaşımızın Appalachians'ın kalın ormanlarında, Rocky Dağları'nın soğuk ve taşlı bölgelerinde, Kuzeybatı Pasifik'in yoğun sislerinde kaybolduğunu bize söyleyen kolayca aranabilen bir kaynak olmadığı anlamına gelir. Ve birisi bu temel yerler tarafından yutulduğunda, beynimiz hem toprağın kendisinin hem de sayısız olasılığın ezici genişliği ile mücadele eder. Bilerek mi ortadan kayboldular, fişe takılı, açık varoluşumuzdan bir tür özgürlük mü arıyorlardı? Bu bir kaza mıydı? Eğer öyleyse, ne tür bir kazaydı? Ne de olsa, iyi gidilen yollardan ayrıldıktan sonra sizi öldürebilecek pek çok şey vardır. Kopan bir ayakkabı bağı kadar basit bir şey tökezlemenize yol açabilir. bir düşüş, eller kaygan kayaların üzerinde tırmalıyor. Vahşi hayvanlar Birlikte büyüdüğümüz sevimli çizgi filmler değil, gerçek tehditler. Kayıp kişi bir tanesiyle karşılaştı ve kendini besin kaynağı olmanın ilkel kabusunun içinde mi buldu?

Ve elbette, hayvanların en tehlikelisi olan he m c i n s i m i z i asla göz ardı edemeyiz. Lord Byron şöyle yazmıştır: "Bir zevk vardır patikasız ormanda / Bir coşku vardır ıssız kıyıda / Bir toplum vardır kimsenin girmedığı yerde / Derin denizin yanında ve kükremesinde müzik." Ancak hepimiz çok iyi biliyoruz ki bazen toplum gerçekten de araya giriyor ve yalnız yürüyüşçüyü hayal ediyoruz, başka bir insan görmenin heyecanı yavaş yavaş dehşete dönüşüyor, çünkü bunun bir arkadaş olmadığını, huzur ve sükunet arayan bir dost olmadığını anlıyorlar.

İşte bu yüzden bu hikayeler bizi bu kadar etkiliyor. Çok fazla soru, çok fazla olası cevap ve ormanın "karanlık ve derin" olabileceğini, ancak içinde başınıza gelebileceklerin genellikle sevimli olmaktan uzak olduğunu hatırlatıyor.

- "Without a Trace," Bill Naracott, *Outside*, Mayıs 2017

**KERESTE BARONUNUN KIZ BEBEĞİ
KAYBOLDU, ARAMA ÇALIŞMALARI
SÜRÜYOR,**

HAVA YOLUYLA YOLDA

ASSOCIATED PRESS TARAFINDAN

Tavistock, Kuzey Carolina

Kuzey Carolina'nın Blue Ridge Dağları'nda 12 Eylül Pazar günü öğleden sonra yapılan bir anayasa gezisi, Tavistock, Kuzey Carolina'dan Bay Mason McTavish'in üç yaşındaki kızının sırta kadem basmasıyla trajik bir hal aldı. Bay McTavish, eşi Bayan Anna McTavish (eski adı Bayan Anna Ashby, Wichita, Kansas'lı, merhum bankacı Bay George Ashby ve eşi Bayan Amelia [Thorpe] Ashby'nin kızı) ve küçük kızları Bayan Ruby Anne McTavish'ten oluşan aile, McTavish'lerin evi Ashby House'u çevreleyen dağlarda piknik yapmak üzere ailenin dadısı eşliğinde yola çıkmıştı.

Çocuk saat 14:30 sularında kayıp olarak bulunmuş ve aile tarafından yapılan kısa bir aramanın ardından şerif ofisine haber verilmiştir. Şu anda, birden fazla yargı bölgesinden yetkililerin yanı sıra, gece boyunca yağın sağanak yağış nedeniyle yerdeki çabalar engellendiğinden, bazıları kişisel uçaklarını çocuğun en son görüldüğü alan üzerinde uçurmayı teklif eden sivil gönüllülerin de dahil olduğu kapsamlı bir arama çalışması yürütölmektedir.

Şu anda Tavistock İlçesi Şerif Departmanı, çocuğun kaybolmasıyla ilgili "suç faaliyetinden şüphelenmek için bir nedenleri olmadığını" söylüyor, ancak Bay McTavish, Kuzey Carolina eyaletinin en zengin adamları arasında yer alıyor ve bu nedenle kaçırılma olasılığı kesin olarak göz ardı edilmedi.

The Atlanta Constitution, 13
Eylöl 1943, Pazartesi Sabahı

Değişken (change-ling): İsim

Tanım: 1) Başka bir çocuğun yerine konulan çocuk. Folklorda, çeşitli büyülu varlıklar (cadılar, periler, troller) genellikle değişimden sorumludur.

İLGİLİ LİNKLER: BRIDGET CLEARY

1928 WINEVILLE TAVUK KÜMESİ CİNAYETLERİ BOBBY
DUNBAR'IN KAYBOLMASI

"changeling" için Internet commons girişı, erişim tarihi 4 Ekim 2023

BİRİNCİ BÖLÜM

Jules

Hayatınız sonsuza dek değışmek üzereyken bir tür uyarı olmalı.

Bir sirene ya da kan kırmızısı gökyüzüne falan ihtiyacım yok, ama yine de en ufak bir şey olması gerektiğini düşünüyorum... Bilmiyorum, bir *heyecan*. Temel bir şey değıştiğinde, ayaklarınızın altındaki zemin aniden dengesizleştğinde derinizin altında ve kemiklerinizin içinde bir his.

Ve bu olduğunda *kesinlikle* lanet bir bone takmamanız gerekir.

Ama eve geldiğim ve Camden'ın her şeyin başlangıcı ve sonu olan bombayı patlattığı Eylül akşamı taktığım şey tam olarak buydu.

Sadece bir bone değil, aynı zamanda "öncü kadın" demesi gereken ama beni Amish gibi gösteren siyah bir elbise ve beyaz bir önlük, ayrıca ayak bileklerime sürtünen ve ayak parmaklarımı sıkıştıran bir çift sert deri çizme giydiğimi de eklemeliyim. Bunların hepsi Golden, Colorado'da çalıştığım yaşayan tarih müzesindeki kostümümün bir parçası.

Orayı bilirsiniz.

Yani, *özellikle* Homestead Park'ı bilmeseniz bile, *nasıl* bir yer olduğunu biliyorsunuz. Eski çiftlik evlerinin, ahırların, genel mağazaların güzelce inşa edilmiş yeniden yaratımları. Meralarda uysal çiftlik hayvanları, etrafımızda yükselen dağlar, sadece arabaların vızıltısı

Yakındaki otoyol ve cep telefonlarının siyah dikdörtgenleri, bir şekilde on dokuzuncu yüzyıla zaman yolculuğu yapmadığınızın işaretleri olarak *belli belirsiz* Instagramlanabilir herhangi bir şeyi yakalamak için kaldırıldı.

Manifest Destiny Disneyland.

Salı'dan Cumartesi'ye kadar çalıştığım yer burası; okul gruplarına ve turistlere Batı Sınırı'ndaki zorlukları, o zamanlar insanların nasıl yaşadığını anlatan bir çiftçi eşi olan "Bayan Hiram Burch" rolünü oynuyorum.

Sonuç olarak, en kötü iş değil ve yaklaşık on yıl önce aldığım birkaç dönemlik tiyatro derslerini kullanmamı sağlayan birkaç işten biri olduğu kesin, ancak dezavantajları da yok değil.

"Birkaç gün içinde terk edeceğimiz ve bir daha asla göremeyeceğimiz küçük evimizin ön kapısından girerken kocama "Krema ya da direk kelimelerini kullanmadan tereyağı yayıklamaktan bahsetmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sesleniyorum.

Cevap yok ama burada olduğunu biliyorum. Arabasını garaj yolunda gördüm ve bu ev o kadar küçük ki beni duymaması imkânsız. "Bugün parkta tam üç ortaokul vardı. Yaklaşık dokuz bin ergenlik öncesi çocuk ve ben orada, cinsel tacize uğramadan 'geçmişin tercümanı' olarak işimi nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Bayan Burch için gerçek bir bayram günü!"

Hâlâ cevap yok.

Kaşlarımı çatarak anahtarlarımı kapının yanındaki küçük kancaya asıyorum ve koridorda ilerliyorum.

Bu evde saklanacak hiçbir yer yok. Aşağı yukarı bir kutu. Ön kapı uzun bir koridora açılıyor. Doğrudan sola mı? Oturma odası. Onun karşısında? Kışlık eşyalarımızın çoğunu sakladığımız küçük bir dolap. Dolabın hemen arkasında mutfak var ve koridorda ilerlemeye devam ederseniz küçük bir banyo ve son olarak da yatak odamızı bulacaksınız.

Cam'in hasta olup yattığını düşünmeye başlamıştım ki mutfağın önünden geçerken onu geçen yıl bit pazarından aldığımız küçük ahşap masada otururken gördüm.

Sırtı kapiya dönük ama yüzünü görmesem bile bir şeyler olduğunu anlıyorum. Cam mutfakta hiç takılmazdı, hele bu şekilde, koltuğunda kaskatı oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, ellerini önünde kenetlemiş halde.

O zaman bugünün Çarşamba olduğunu fark ediyorum, Camden'ın genellikle yediye kadar ortaokulda ders verdiği gün. Saat henüz beş buçuğu geçiyor ve elimi omzuna koyup "Cam?" dediğimde sesimde gerçek bir endişe var.

Camden dönüyor, eli otomatik olarak benimkini örtmek için yukarı kalkıyor ve burnunun üzerinde hâlâ üç kırıksıklık varken ve hâlâ masanın üzerinde duran elinin parmak eklemleri bembeyazken gülümsüyor. Hızlı ve dikkati dağınık ama yine de bir şey var.

Bakışları üzerimde geziniyor.

"Goody Proctor'ın bu eve musallat olduğunu bilseydim, başka bir yer kiralamaya çalışırdım," diyor ve kulak memesini çimdikliyorum.

"Parkta üstümü değiştirmek istemedim," diye cevap veriyorum, yanından geçip buzdolabına gidiyorum ve bir kutu diyet kola alıyorum. "Ve kendi evimde alay konusu olmayacağımı *düşündüm*. Sekizinci sınıf öğrencileri yeterince dalga geçiyor, biliyorsun."

Yarım yamalak bir gülümseme daha, sonra gözleri telefonuna kayıyor. Neredeyse masanın diğer tarafında, almak için oturduğu yerden kalkıp gerçekten uzanması gerekecek kadar uzakta.

Karşısına oturuyorum, telefonu bıraktığımda sodama sadece birkaç santim uzakta ve yaklaşık on yıl önce Kaliforniya'da bir mahkeme salonunda evlendiğim adamı inceliyorum.

Bilmeniz gerekir ki ben sürekli kocam hakkında Facebook'ta övgü dolu paylaşımlar yapan insanlardan değilim. Onları gördüğünüzü biliyorum. Muhtemelen arkadaşlarınızla onlar hakkında konuşmuşsunuzdur.

Liseden Molly, Rushton adında bir adamın koluna girmiş, dudakları onun yanağına yapışmış, "bu adamla" "hayatını yaşamaktan" ne kadar mutlu olduğunu anlatan uzun bir yazı.

Bu hiç ben olmadım.

Birincisi, Cam'in sosyal medyası bile yok ve ikincisi, onun hakkında - *bizim hakkımızda* - her zaman özel hissettiren bir şey oldu.

Hatta özel.

Tanıştığımız andan beri böyleydi.

Hayatının aşkıyla bir üniversite barında 25 Cent Wing Night'ta tanışmayı beklemezsin. Ya da belki benden daha iyimsersinizdir ve bu yüzden "BOGO Beer Wednesday" ve "No Cover Charge For 36C and Up This Weekend!" gibi reklamı yapılan her özel etkinliğe "O" kişiyle tanışacağınızı düşünerek gidersiniz.

Bense sadece ucuz kanat istiyordum. Güzel kızların küçük kasabaları terk edip batıya gitmelerinin olağan nedeni olan üç sömestr devlet üniversitesinden sonra Florida'dan Kaliforniya'ya taşınmışım; bir yıldız olmak için. Orada tanıdığım tek kişi liseden bir tanıdığım olan Emma'ydı ve o da San Bernardino'da yaşadığı için ilk oraya gitmişim.

İnsanlar "ekildiğin yerde çiçek aç" derler ama *ekilmenin* bazen sıkışıp kalmak anlamına geldiğini göz ardı ederler ve ben de kesinlikle bu kategoriye giriyordum.

O zamanlar iki işte birden çalışıyordum; bir yandan siyah önlüğünüze bir sürü düğme takmanıza neden olan o kabus gibi zincir restoranlardan birinde garsonluk yapıyor, bir yandan da her hafta birkaç öğleden sonramı apartmanımda yaşayan birkaç çocuğa bakarak geçiriyordum. Annelerinden fazla para almıyordum, çünkü o da en az benim kadar çok çalışıyordu. Bazen elinde yağlı fast food çuvaları ile yan kasabadan uzun yoldan geldiği için çoktan soğumuş olan annelerini izlediğimde, "Hey, sorun değil, bana ödeme yapmana gerek yok" diyebilmeyi isterdim.

Ama bu benim hayatım değildi.

Ben de onun yirmi dolarını aldım ve sonunu getirmeye çalıştım. İşte bu yüzden, henüz yirmi bir yaşındayken, Camden'ın barmenlik yaptığı Perşembe gecesi Senor Pollo'nun yerindeydim.

Bir su sipariş etmişim -kanatlar ucuz olsa bile kanat ve birayı karşılayamazdım- ama bakışlarımın

Başka bir masaya birkaç bardak Stella getirdiğinde, gerçekten ne istediğimi anlamış olmalıydı.

Birkaç saniye sonra, buz gibi ve mükemmel bir şekilde doldurulmuş bir bardak önümde duruyordu ve bana çok iyi tanıdığım o küçük gülümsemeyi, başka bir erkekte neredeyse bir sırtış olabilecek olanı gösterdi. "Müesseseden," demişti sessizce. Bana baktığında gözlerinin iki farklı renkte olduğunu fark etmişim.

Biri gri-mavi, diğeri ise bana yüksek kaliteli burbonu çağrıştıran berrak bir altın kahverengisiydi. Bu genetik bir şey, heterokromi ve Camden evlatlık olduğu için annesinden mi yoksa babasından mı aldığı konusunda hiçbir fikri yok. Bazen, sahip olabileceğimiz herhangi bir çocuğun da bunu miras alıp almayacağını, bana her zaman her şeyi görüyormuş gibi görünen aynı yamalı bakışla bakıp bakmayacağını merak ediyorum.

O ilk gece gözlerinden daha fazlasını fark ettim elbette. Uzun boyluydu, o zamanlar biraz fazla zayıftı, kahverengi saçları şimdikinden daha uzun ve dağınıktı ve barın arkasında hareket edişini, ellerinin bir bardağı tutarken ya da bir şişeyi açarken nasıl görüldüğünü sevmişim.

Sevimliydi, evet, ama bundan daha fazlasıydı. Onda çok sakin, çok durgun bir şey vardı. Henüz yirmi iki yaşında olmasına ve daha sonra öğreneceğim gibi kendi bokunu yaşıyor olmasına rağmen kendinden çok emindi.

O gece boktan arabamın yanında öpüştük. Ertesi geceyi benim daha da boktan dairemde geçirdi.

Ve hepsi bu kadar.

Bu kısmı neden şimdi anlattığımı bilmiyorum. Yani, muhtemelen sana o kadar da romantik gelmiyordur. Ucuz bir üniversite barı, bedava bir bira ve tatlı bir gülümsemeyle kalbimi sonsuza dek kazanmışım, Goodwill'den aldığım ve üzerinde birinin öldüğünden şüphelendiğim bir şilte üzerinde seks yapmışım.

Ama romantikti. Daha da ötesi, *gerçektir*.

Ve sanırım gerisini duymadan önce bunu bilmenizi istiyorum.

Yine de çok ileri gidiyorum.

şimdilik burada, son beş yıldır yaşadığımız Golden, Colorado'daki küçük kiralık evimizdeyiz; Camden bir erkek hazırlık okulunda dokuzuncu ve on birinci sınıflara İngilizce öğretiyor, ben de hayali bir çiftlikte tereyağı yayıyorum. Yaşadığımız hayattan tam olarak memnun olmasak da birbirimizden memnunuz ve daha sonra bunun nedeninin eninde sonunda bu anın geleceğini bilmemiz olduğunu fark edeceğim.

Bunu bekliyorduk.

Serin bir Eylül akşamı için, hiç de özel olmaması gereken rastgele bir Çarşamba günü, Camden telefonuna başını sallayıp "Ailem arıyor. Eve dönmemi istiyorlar."

VARİS, HAYIRSEVER, BİR ZAMANLAR KAÇIRILAN RUBY MCTAVISH CALLAHAN WOODWARD MILLER KENMORE 73 YAŞINDA ÖLDÜ

Kuzey Carolina'nın en ünlü (bazıları kötü şöhretli de diyebilir) kadınlarından biri, Blue Ridge Dağları'ndaki efsanevi malikanesi Ashby House'da huzur içinde hayata veda etti.

Ruby McTavish 1 Haziran 1940'ta keresteci bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi. Büyük patron Mason McTavish ve ilk eşi Anna Ashby McTavish, Kuzey Carolina'nın Tavistock kasabasında, McTavish servetinin gücüyle dönüştürülen bir zamanlar uyuklu bir mezrada yaşıyorlardı.

Ancak bu servetin bir bedeli vardı. 1943 yılında, henüz üç yaşındayken, genç Ruby McTavish Ashby House'u çevreleyen dağlarda ailesiyle piknik yaparken ortadan kayboldu. Kaybolma olayı ülkeyi yaklaşık bir yıl boyunca etkisi altına aldı ve McTavishler, Ruby'nin sağ salim geri dönmesini sağlayacak herhangi bir bilgi için o zamana kadarki en yüksek ödülü teklif etti.

Yetkililer çocuğun Blue Ridge Dağları'nın sık ormanlarında havasızlıktan öldüğünü düşünmüş ve Mason McTavish tarafından tutulan özel dedektifin, kayboluşundan sekiz ay sonra çocuğu sağ salim, Spanish Fort, Alabama'da Darnell adında bir ailenin yanında bulmasıyla şaşkına dönmüşlerdi. "Bebek Ruby"nin dönüşü, hala İkinci Dünya Savaşı'na kilitlenmiş bir ülke için bir merhem oldu ve bir ailenin yeniden bir araya geldiğini görmenin sevinci, onu kaçırdığı iddia edilen Jimmy Darnell'in, mahkemesi başlayamadan yerel hapishaneden kaçmaya çalışırken öldürülen kirliliği ve alçak sonunu gölgede bıraktı.

Kaçırılma olayı mutlu sonla bitmiş olsa da, bu Ruby'nin kötü şöhretle son karşılaşması olmayacaktı. Dört kez evlenen Ruby, aşk konusunda son derece şanssız görünüyordu; ilk kocası Duke Callahan'ı Paris'teki balayında bir silahlı saldırıda, ikincisini Ashby House'daki bir elektrik kazasında, üçüncüsünü uzun süren bir hastalıkta ve sonuncusu Roddy Kenmore'u da bir tekne kazasında kaybetmişti.

Bu son kocası, Kuzey Carolina'da insanların fısıldamaya bile cesaret edemediği bir lakap takmasına neden oldu: "Bayan Kill-more."

Ancak Ruby McTavish'e karşı hiçbir suçlamada bulunulmadı ve ona en yakın olanlar, kimseye zarar vermenin onun doğasında olmadığına ısrar ediyor.

Bir sırdaşı, "Bana sorarsanız, erkekler konusunda kötü bir zevki vardı," dedi. "Duke umursamazdı, Hugh aptaldı, Andrew'un her zaman sağlık sorunları vardı ve Roddy de [küfürlü] bir sepet vakasıydı. Nereden kötü göründüğünü anlıyorum ama sizi temin ederim ki o kadın bir azizdi."

Aziz ya da değil, Ruby McTavish -son kocasının ölümünden sonra kızlık soyadına geri döndü- hayatının büyük bir bölümünü, çoğu dezavantajlı gençlerle ilgili olmak üzere hayır işlerine adadı. Bu çalışmalar sayesinde tanıştığı ve sonunda evlat edindiği tek çocuğu, Camden adını verdiği genç bir oğlan, onun ölümüyle birlikte sekiz haneli o l d u ğ u söylenen bir servetin tek varisi haline gelir.

Camden'ın (20) yanı sıra Bayan McTavish'in kız kardeşi Nelle (69), yeğeni Howell (49), büyük yeğeni Ben (23) ve büyük yeğeni Elizabeth (17) hayatta.

Ölüm nedeni henüz açıklanmadı.

-*The Asheville Citizen-Times*, 2 Nisan 2013

KİME: CAMcTavish@goldenboysprep.edu
GELEN: BHMcTavish@AshbyLTD.org
KONU: [FWD] Ruby'nin vasiyeti/ev sorunları

Cam,

Şimdiye kadar babama olanları duymuşsunuzdur. Nathan Collins seninle temasa geçip haber vereceğini söyledi, **ben** de öyle yaptığını varsayıyorum. Nana Nelle avukatınızın size bir aile üyesinin öldüğünü söylemesinin "yapışkan" olduğunu düşündü, ama ona hiçbirimizle konuşmak istemediğinizi açıkça belirttiğinizi hatırlattım.

Açıkçası sizi suçlamıyorum, özellikle de babamın size gönderdiği son e-postadan sonra (umarım o mesajı eklememe kızmazsınız, bu arada ne dediğini bildiğim konusunda sizi kandırmadığımdan emin olmanızı istedim). Teselli olacaksa, böyle bir e-posta alan tek kişi siz değildiniz. Son yirmi yıldır, annem gittiğinden beri içki içiyordu. Hayatının son altı ayı özellikle zor geçti. Muhtemelen bunu söylemek kulağa boktan geliyor, ama ben ve Libby, geçen ay arabasını ağaca doladığında onu çoktan kaybettiğimizi hissettik.

Her neyse, cevap vermemişsin gibi görünüyor (ve hey, ondan gelen benzer mesajlara ve sesli mesajlara cevap vermeyi bıraktığım için yargılayamam) ve bildiğim kadarıyla buna da cevap vermeyeceksin, ama denemek zorundaydım.

Sana babamın denediği eski suçluluk psikolojisi saçmalıklarını anlatmayacağım. Sen her zaman açık sözlü biriydin, **ben** de öyle olacağım. Babam öldüğü ve sen Colorado'da olduğun için sadece Nana Nelle ve Libby için değil, Ashby Evi'nin kendisi için de sorumluluk hissediyorum. Babam gereken onarım işleri konusunda yalan söylemiyordu, ama bundan daha fazlası var. Belki de Ruby'yle ilgili her şey, kocalar, dedikodular yüzündendi. Belki de babam yerel halkın çoğuna karşı hıyar olduğu içindi. Belki de hepimiz bu dağda çok uzun süre kaldık. Bilmiyorum dostum. Ama McTavish isminin eskiden

Bir şey ifade ediyordu, bir şeylerin olmasını sağlıyordu ve ben yine öyle olmasını istiyorum. Ruby'nin o lanet vasiyetle bize bıraktığı karmaşayı çözmeden bunların hiçbirini gerçekleşemez.

Buna cevap vermezsen anlarım ama dediğim gibi, denemek zorundaydım. Hiç yakın olmadığımızı biliyorum ve Nana Nelle ile Ruby'nin bizi birbirimize düşürmek için bu kadar zaman harcamasından nefret ediyorum ama artık ergen değiliz Cam. Eve, Ashby'ye dön ve bu işi sonsuza dek halledelim.

**Sevgilerimle,
Ben**

KIME: CAMcTavish@goldenboysprep.edu
KİMDEN: FightBlueDevils1969@AshbyLTD.org
KONU: Ruby'nin vasiyeti/ev sorunları

Camden,

Umarım bu e-posta sizi iyi bulur ve iş yeriniz aracılığıyla sizinle iletişime geçmek haddinizi aşmak değildir. Ne yazık ki, başka bir şekilde iletişim kurmayı zorlaştırdınız (her ne kadar bunun kasıtlı olduğunu varsaysam da).

Bildiğiniz gibi, açık sözlü olmak benim doğamda var, bu yüzden bunu mümkün olduğunca açık bir şekilde ifade edeceğim: aramıza zaman ve mesafe koyma nedenlerinizi anlıyor ve bu kararı vermenize neden olan öfkeyle söylenen sözlerden pişmanlık duyuyorum, ancak şimdi, on yıl sonra, bir tür aile uzlaşması girişiminde bulunmanın zamanı geldiğini hissediyorum.

Size annemin iyi olmadığını söyleyebilirim (ki bu doğru) ya da çocuklarımın annesinden boşanmamın acımasız doğası sayesinde, benim ya da büyükannelerinin dışında sahip oldukları tek ailenin siz olduğunuzu düşündüm (bu da doğru).

Bu gerçeklerin hiçbirinin sizi etkilemeyeceğinden şüpheleniyorum. Ancak, farklılıklarımıza rağmen Ruby'yi sevdiğinizi ve Ashby House'a olan derin sevgisini paylaştığınızı biliyorum. Eğer aileniz sizi eve getiremiyorsa, belki ev getirebilir. Doğu kanadında sel hasarı var, ayrıca çatının bazı bölümleri, arka verandaya çıkan basamaklar ve Tanrı bilir başka nelerle birlikte birkaç pencerenin değiştirilmesi gerekeceği söylendi.

Ruby'nin vasiyeti sayesinde, bu hayati onarımları yapmak için fonlara erişmek, bir bürokrasi ormanını ve o boktan avukatınızla yapmayı tercih ettiğimden daha fazla telefon görüşmesini içeriyor.

Bizden elini eteğini çekmiş olabilirsin ama burada hâlâ sorumlulukların var Camden. Ruby'nin sana bıraktığı sorumluluklar.

ve yerine getirmeni beklerdim. Eğer bunu yapamıyorsan, en azından buraya gel ve neredeyse seksen yaşındaki annemin babasının kazandığı parayı almak için günde on iki kez Nathan Collins'i *aramasından* daha iyi bir çözüm bul.

O yüzden eve gel. İşi kendin denetle ki seni hiç *dokunmadığın* paradan dolandırmadığımı bilesin. Ve bunu düzeltelim. Sadece evi değil, her şeyi. Çünkü on yıldır saçmalıyoruz, Cam. Gittiğinde sana bu kadar basit olmadığını söylemiştim ve şimdi buradayız.

Ruby muhtemelen cehennemde bize gülüyordur. Annem sırf hepimizi sikip atmak, her şeyi bu hale getirmek için kendini öldürdüğünü düşünüyor ama bazen merak ediyorum Cam, gerçekten merak ediyorum. Belki de onu yakmak ve o hapları gerçekten kendisinin alıp almadığını öğrenmek için çok acele ettik. Nedense son zamanlarda bunu çok düşünüyorum.

Sen bunu hiç düşündün mü Camden?

Bizden nefret ediyor olabilirsin ama her zaman bu evi sevdiğini söyledin. Her zaman Ruby'yi sevdiğini söyledin. Şimdi bunu kanıtla.

H.

İKİNCİ BÖLÜM

Camden

Arabanın bagajını kapatmadan hemen önce, tüm bu lanet şeyi iptal etmeyi düşündüğüm bir an var.

Yapabilirdim. Burası benim evim, benim ailem. Jules'un mutfaktaki o geceden beri bana binlerce kez hatırlattığı gibi, Ben'in e-postasını okuduğum ve evinizle aranızda kilometreler ve dağlar koyabileceğinizi, ama eninde sonunda evin sizi geri arayacağını fark ettiğim geceden beri benim kararım.

Aslında Howell'dan gelen diğer e-postayı unutmuştum. Yaklaşık altı ay önce gelmişti ve masamda otururken okumuştum, tek ses öğrencilerimin ikna edici makaleleri üzerinde çalışırken kalemlerinin kağıt üzerinde çıkardığı sestti.

Belli ki Howell'ın gözden kaçırdığı bir ders vardı çünkü sarhoşken söylediği hiçbir şey eve dönmeyi aklıma bile getirmemişti. Howell'la Ruby'nin cenaze töreninin öğleden sonrasından beri konuşmamıştım ama o e-postayı okurken sesini sanki tam karşımda duruyormuş gibi net bir şekilde duyabiliyordum, aradan on yıl geçmişti.

Viskinin kokusunu da alabiliyordum.

E-posta klasik Howell e-postasıydı, resmi ve kibar bir şekilde başlıyordu, Kuzey Carolina'daki Tavistock'un yardımsever kralı, asi bir soylunun geri dönmesi için çağrıda bulunuyordu. Sonunda, yazım hatalarıyla dolu, küfürlü, suçluluk duygusu ve kin dolu bir karmaşaya dönüşüyordu.

Ve bir tehdit.

Kötü ifade edilmiş bir tehdit ama yine de bir tehdit.

Ruby'nin ölümü resmi kayıtlara "kalp yetmezliği" olarak geçmişti ama komodinindeki boş ilaç şişeleri farklı bir hikâye anlatıyordu.

Bu, McTavish parasını ve adını diğerleri gibi kullandığım ilk ve belki de hayatımdaki tek zamandı. Otopsi yapılmaması, soru sorulmaması, sadece basit bir yakma işlemi ve sadece ailesinin katılacağı sakın bir anma töreni yapılması konusunda ısrar ettim. Bu sirki istememiştim, Ruby hakkındaki tüm o eski hikayelerin tekrar ortaya çıkarılıp dergilerin sayfalarında yer almasını istememiştim.

Bu kadar genç ve çaresiz olmasaydım, tüm bunların nasıl görüneceğini daha fazla düşünebilirdim - Howell ve Nelle'inki kadar zehirli ve şüpheli zihinlere göre Ruby'nin intiharını örtbas *etmek beni* saklayacak bir şeyim varmış gibi gösterecekti. Bu yüzden *e-postasının* sonundaki o sinsi, çirkin cümle sürpriz olmamıştı -*bunu hiç düşündün mü Camden?*

Geçen ay avukatımın sesli mesajını aldığımda, Howell'ın sarhoş bir halde arabayla Ashby House'un yakınında bir ağaca çarptığını söylediğinde şaşırmamıştım. Onunla birlikte bunun gibi düzinelerce küçük kaza olmuştu, kim bilir kaç araba hurdaya dönmüştü ama Howell her zaman paçayı kurtarmıştı.

Ta ki yapmayana kadar.

Jules'a telefonda, Howell'ın ölümünden, hiçbirinden bahsetmemiştim. Ashby House'la ilgili her şeyi yaptığım gibi bunu da görmezden gelmeyi planlamıştım ama Ben'in mesajı... Bilmiyorum. Beni etkiledi.

Haklıydı, onunla çocukken hiç anlaşılamamıştık. Benden birkaç yaş büyüktü ve aile servetinin akrabası bile olmayan sıska bir çocuğa kaldığını bilmek beni ona pek sevdirmemişti. Hatırladığım Ben, kendini beğenmiş bir sporcu, tank yerine geçebilecek bir kamyon kullanan ve her zaman yılın en pahalı spor ayakkabılarını giyen bir pislikti. Ama o e-postada sesi farklı geliyordu. Daha... Bilmiyorum. İnsan gibi. Düşman olmayan biri gibi.

Howell'ın aylar önce gönderdiği e-postayı görmezden gelmek kolaydı ama Ben'ininde beni duraksatan bir şeyler vardı.

Jules'la gece geç saatlere kadar konuşmuş, artıları (Jules Ashby House'u ya da Kuzey Carolina'yı hiç görmemişti; iki yaz önce Estes Park'taki kamp gezisinden beri birlikte çıktığımız ilk gezi olacaktı; Ben haklıydı, Ruby'nin vasiyeti olan o karmakarışık saçmalıklarla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyordu - tüm o para, tüm o ev) ve eksileri (kelimenin tam anlamıyla, diğer her şey) tartmıştık.

Sonunda, bizim için kararı veren Jules oldu. Mutfak masamızda otururken, parmaklarımız iç içe geçmiş, saatlerce konuşmaktan bitap düşmüş bir halde, sonunda "Bence gitmeliyiz" demişti.

Hiçbir şey söylemeden onu izledim, kalbim göğsümde sürekli atıyordu ve sonra neredeyse utanarak ekledi, "Seni biraz daha yakından tanımak güzel olabilir."

On yıldır evliyim ve kendi karım beni daha iyi tanıması gerektiğini düşünüyor.

Yine de bunu anlayabiliyordum. Kaliforniya'ya gitmek üzere Kuzey Carolina'dan ayrıldığımda, içime kapanmıştım, kendi içime kapanmaya çok kararlıydım.

En güvenli yol bu gibi görünüyordu. Ashby House aynı anda hem bir pota hem de bir akvaryum gibiydi; tüm odalara ve sonsuz metrekareye rağmen sanki hiç yalnız değilmiştiniz gibi hissettiren bir yerdi. Her zaman izleyen, her zaman dinleyen biri vardı ve benim tek istediğim görünmez hissetmektir. Görünmez.

Bilinmeyen.

Jules'a kadar. Onu içeri almıştım ama bir parçamın hâlâ kendini tuttuğunu biliyordum ve görünüşe göre o da biliyordu.

Ashby House bunun sebebiydi. Belki o da bir çözüm olabilirdi.

Ondan sonra işler hızlı ilerledi. Jules Homestead Park'taki işinden ayrıldı ve Velma rolünü üstlendiği *Chicago*'nun yerel tiyatro prodüksiyonundan çekildi. Okuldan uzun süreli izin almak için başvuruda bulundum. Okul müdürüne "Birkaç haftadan fazla sürmez," dedim.

İngilizce bölümü, doğru olduğunu umarak ama muhtemelen doğru olmadığını bilerek.

Dokuzuncu sınıf öğrencilerim *Odysseia* Destanı'nı okuyorlardı ve sadece birkaç hafta önce lotus yiyenlerle ilgili bölüme gelmiştik; bir adada yaşayan, lotus çiçekleriyle karınlarını doyuran bir kabile, onlara evlerini unutturuyor, ada ve lotus yiyen arkadaşları dışındaki her şeyi unutturuyor, hepsi huzurlu, boş bir ilgisizliğe gömülüyordu.

Ashby House da böyleydi.

Orada yeterince uzun süre kalırsanız, yüksek kapılarının, büyük pencerelerinin ve gölgeli çimenlerinin dışında bir dünya olduğunu unutursunuz. Sonunda herkesi yutar. Ben ve Libby'ye bak, Tanrı aşkına. Howell'a bak.

Eski karısını, Ben ve Libby'nin annesi Rebecca'yı zar zor hatırlıyordum. Libby beş ya da altı yaşındayken çekip gitmişti ve ondan sonra sanki hiç var olmamış gibiydi. Sanki Ashby House'dan ayrılan herkes ortak hafızadan silinmiş gibi.

Ama Howell kalmıştı ve kısa bir süre üniversite için ayrılmış olsalar da, hem Ben hem de Libby sonunda Ashby'ye geri dönmüşlerdi. Nelle elbette hiç gitmemişti. Asla da gitmeyecekti.

Dört kişi on beş yatak odalı bir malikânede tıktık tıktık yaşıyordu, çünkü duvarların dışında bir hayat, daha küçük bir ev satın alma fikri -ya da Tanrı korusun, normal bir insan gibi bir daire kiralama- kesinlikle düşünülemezdi.

Bir zamanlar benim için de düşünülemezdi.

Ta ki kalma fikri daha da kötü görüne kadar.

Orada duruyorum, sabahın serin havasında üşüyorum, uzun kollu tişörtümün üzerine attığım hafif ceket Eylül ortasında Colorado'nun ısırlığına karşı pek bir şey yapmıyor. Bu ceket yıllardır giymemiştim. Kuzey Carolina'dan getirdiğim ve batıya gittiğimde hiç dokunmadığım diğer kıyafetlerimle birlikte dolabıma gömülmüştü. Bir çift kamuflaj kargo şortu, Ruby'nin almam için ısrar ettiği gofre kumaştan bir takım elbise, hakiler, Docksiders ve lanet olası bir papyon,

Geçmiş hayatımın tüm kalıntıları - olduğum Cam'den çok, Ruby'nin olmamı istediği Cam.

O Cam hala var mı? Ruhumun içinde bir yerlerde mi saklı, yoksa Ashby koridorlarında dolaşan bir hayalet mi?

Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Jules verandaya çıkıp kapıyı arkasından kilitlediğinde ön kapıdan anahtar şıngırtıları geliyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, burnundan aşağı kayan güneş gözlükleriyle bana doğru dönüyor, bir omzunda büyük boy bir spor çantası var ve karıma bakarken göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Bir kez daha, "Siktir et!" demek, Ben'e gelmeyeceğimi bildiren bir e-posta göndermek, bunun yerine avukatım Nathan'ı arayıp istedikleri tüm fonları serbest bırakmasını söylemek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Bu bağı sonsuza dek koparmak için ne gerekiyorsa yapmak ve Kuzey Carolina'da geride bıraktıklarımla aramda binlerce mil, nehir ve koca bir dağ silsilesi kalmasını sağlamak.

Ama sonra Jules gülümsüyor, neredeyse zıplayarak merdivenlerden iniyor ve "Bunu yaptığımıza çok memnunum" diyor.

Ben de gülümsüyorum, uzanıp onu kendime çekiyorum, burnunun ucunu öpebilmek için çenesini yukarı kaldırıyor.

"O yüzü yapıyorsun," diyor bana ve ne demek istediğini sormama gerek kalmıyor. Jules'un deyişiyle, ne zaman bir şeyleri fazla düşünsem - düşüncelere dalsam- yüzümü öyle yapıyorum. Jules şimdi benim için taklit ediyor, çenesi gergin, kaşları hafifçe bir araya geliyor ve ben her zaman yaptığım gibi bir kahkaha atıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye devam ediyor, başparmağını alnımdaki üç kırışıklığa sürtmek için uzanıyor. "Göreceksin."

İşleri gerginleştiren şeyin para meselesi olduğunu düşünüyor. Ruby beni üç yaşındayken evlat edinmiş olsa da, Nelle ve Howell'ın aile üyeleri arasında hiçbir zaman en misafirperver kişiler olmadıklarını anlıyor - çoğu açıdan hala bir bebek ve kim bir *bebeğe* soğuk davranır ki? Ben ve Libby'nin şımarık ve biraz da boş insanlar olduğunu ve onlarla pek ortak nokta olmadığını biliyor. Ruby'nin bana bıraktığı parayı bırakmayı seçtiğimi anlıyor.

Çünkü bu tür bir zenginliğin beraberinde bazı şartlar getirdiğini biliyordum.

Ailemden uzaklaşmamla ilgili her şey Jules için mükemmel bir anlam ifade ediyor çünkü ben bunu mükemmel bir anlam haline getirdim. Ona gerçeği ya da en azından en temel versiyonunu söyledim ve o da bunu kabul etti.

Ve eğer bu geziyi şu anda iptal edersem, muhtemelen bunu da kabul edecektir. Ama hayal kırıklığına uğrayacaktır. Muhtemelen kafası karışır. Biraz da üzülür.

En kötüsü de merak eder.

Çoktan işlerimizi bıraktık ve evi kapattık. Araba hazır. GPS'e Tavistock, Kuzey Carolina'yı taktım ve Kansas, Missouri ve Kentucky'deki geceler için otel odaları ayırttım. Elbette oraya dört yerine üç günde de gidebilirdik ama Jules manzaralı yoldan gitme fikrini sevdi ve ayrıca ailemle yüzleşmek için acelem yok. Ve eğer şimdi geri çekilirsem, karım eve dönmenin nesinin bu kadar kötü olduğunu merak etmeye başlamadan ne kadar önce tüm bu planlamayı, tüm bu çabayı geri almayı tercih ederim?

Ben'in biraz daha keskin, biraz daha soğuk bir e-posta daha göndermesi ne kadar sürer?

Hayır, Jules o gece elini elime koyup o sözleri söylediğinde seçimimi yapmıştım.

Seni biraz daha iyi tanımak güzel olabilir.

O bunu hak ediyor. Bunu hak ediyorum.

Onu son bir kez daha sıkıyorum, sonra kalçasına hafifçe vurarak arabanın yolcu koltuğuna doğru işaret ediyorum. "İlk vardiyayı ben alacağım," dedim ona. "Wichita'ya yedi saat var."

"Tamam, ama müziği ben seçiyorum," diye cevap veriyor çantasını arkaya atarken.

"Av tüfeği hakları, yolun kutsal kuralları," diyorum ciddiyetle ve o da bildiğim gibi gülüyor.

Şoför koltuğuna geçip parmaklarımı direksiyona geçirirken o kahkahaya sıkı sıkı tutunuyorum. Güneş parlak, gözlerimi kısıp güneş gözlüklerime uzanmama neden oluyor ve bunu yaparken ışık saatimin tokasına takılıyor.

Ruby'den on sekizinci yaşı günü hediyesi. Arkasında bir yazı var, yıllardır bakmadığım ama yine de hatırladığım bir yazı.

Camden için. Zaman her şeyin geçmesini sağlar.

Ve kendim için kurduğum yeni hayattan uzaklaşıp geçmişime doğru yol alırken, bu sözlerin bir cesaretlendirme mi yoksa bir uyarı mı olması gerektiğini merak ediyorum.

Ya da bir tehdit.

Ruby A. McTavish'in Masasından

12 Mart 2013

Evet, sevgilim, işte buradayız.

Sana gerçeği söylememi istedin, hepsini, görkemli olanı. ve altın, çirkin ve yalın. Sanırım son konuştuğumuzda sana hepsini bir kerede anlatmamı istedin. Sana bunun zaman alacağını söylediğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Tanrı aşkına, yetmiş üç yaşımdayım ve olaylarla dolu bir hayat yaşadım. Dürüst olmak gerekirse çok hareketli. Ve her neyse, bu kahve içerken konuşulacak türden bir şey değil. Böyle bir şey, eski moda bir dokunuşa, biraz resmiyete ihtiyaç duyar (şimdiden gözlerinizi devirdiğinizi görebiliyorum ve karşımda olsaydınız, bunun için elinizi tokatlardım).

Bu mektupları okuduktan sonra, muhtemelen bunları yazıya döktüğüm için yaşlı bir aptal olduğumu düşüneceksiniz, ama ben şunu fark ettim

Bir şeyleri yazmak onları gerçek kılar. Ayrıntıları sağlamlaştırır. Kaçamak yapmak için daha az yer sağlar... diyelim. (Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsanız, eğitiminiz için fazla para ödüyorum demektir).

Dürüst olmak gerekirse - peşinde olduğunuz şey bu, değil mi? - artık umurumda değil. İnsanlar bunları bulup okursa ve sonunda her şeyin gerçeğini öğrenirse, artık benim için önemli değil. Sonumun yaklaştığını biliyorum - bazıları için yakında, sanırım, ama benim için tam zamanında. Ve eğer her şeyin sonunda gerçeği söyleyemiyorsanız, o zaman soruyorum.

Lanet olası nokta mı?

Bu kelimeyi daha önce hiç yazmadım. Neredeyse hiç söylemedim. Kaba dil yüzünden sana yüklendiğimi biliyorum ama şimdi nedenini anlıyorum.

insanlar kullanıyor. Ne kadar tatmin edici! Bu deney şimdiden çok iyi gidiyor!

Sanırım en çok erkekler hakkında bilgi edinmek istediniz. Ölü kocalar yığını, "Bayan Kill-more", bunların hepsi. Ve oraya da geleceğiz, söz veriyorum.

Ayrıca ilginç olmayan kısımları atlayacağıma da söz veriyorum. Benim okulum Yıllar, iş, Nelle ile ilgili çoğu şey (bu mektupta görünecek olsa da, korkarım, ama ne yazık ki

Nelle, hayatında sadece bir kez

İlginç olan, onun küçük bir sürtük gibi davrandığı zamanlardı ve anlatacağım hikâye de bu zamanlardan birini içeriyor).

Ancak tüm bunlara geçmeden önce, benim trajik kayboluşum ve mucizevi kurtuluşum hakkında konuşmalıyız.

Tüm bu destanla ilgili gazete haberlerini okuyabilirsiniz. Hepsi masamın sağ üst çekmecesinde duruyor. Ya da internete girebilirsin. Libby'nin söylediğine göre bir online ansiklopedide buldum.

Ve evet, evet, bunların bir kısmını zaten anlattığımızı biliyorum, ama sadece gerçekleri. Henüz üç yaşındayken bir aile pikniğinde nasıl ortadan kaybolduğumu, aylar sonra Alabama'da Darnell'lerle yaşarken nasıl bulunduğumu. Bayan Darnell'in benim bir çocuk olmadığım konusunda nasıl ısrar ettiğini.

Ruby McTavish değil, kendi çocuğu Dora ve Mr.

Darnell sonunda Kuzey Carolina'da bir inşaat işindeyken (şans eseri kendi babam için)

bir Pazar öğleden sonra sarhoş olup ormanda dolaştığını. Beni nasıl yalnız gördüğünü, dadıyla annem arasındaki bir iletişimsizlik yüzünden her iki kadının da diğerinin beni izlediğini sandığını. Karısı Helen'ı nasıl da düşünmüştü,

ve sadece bir ay kadar önce ölen benim yaşımdaki çocuk

Daha önce. Beni kucağına alıp, arka yollardan birine park etmiş kamyonetine götürmesi ve

Ailesinin Alabama'daki kulübesinde. Karısının yasını tuttuğu çocuğunun yerini alacaktı.

Tabii ki bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

Daha doğrusu, gerçekten anı olduğundan emin olmadığım parçaları hatırlıyorum. Hikayeleri o kadar çok okudum ki.

O kadar çok şey hayal ettim ki, bir şeyin anı mı yoksa hayal ürünü bir görüntü mü olduğundan emin olamıyorum.

Bir rüya.

Bu yüzden çocukken babamın ofisinde çok zaman geçirdim.

Tüm gazete kupürlerini orada, daha önce bahsettiğim aynı çekmecede saklardı.

Bunu 1950 yılında, henüz on yaşındayken bir öğleden sonra tesadüfen öğrendim. Bir oyuncak bebeğim vardı, gözleri açılıp kapanan, ipeksi sarı saçları olan, dudakları Çilek pembesiydi ve yanakları boyalı çillerle bezeliydi.

Onu yedi ya da sekiz yaşındayken Noel ya da doğum günü hediyesi olarak almıştım, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Hatırlayabildiğim tek şey Nelle'in kendi bebeğinin *kahverengi*, benimkinin ise *sarı* saçlı olduğunu ve Nelle'in sarışın, benim ise esmer olduğum için bunun haksızlık olduğunu haykırışıydı. Annemle babamın beni bir gün

Nelle ile bebek ticareti *yapıyorlardı* ve ben orada oturmuş, küçücük *bir şey olarak* şöyle düşünüyordum: *Eğer yaparlarsa, bu bebeği ateşe atacağım. Nelle'in almasına izin vermeden önce onu yakacağım.*

Ben de ciddiydim. O güzel bebeğin eriyip kendi üzerine katlanışını, sarı saçlarının kıvılcımlanışını, dudaklarının pembe boyasının köpürüp çatlayışını düşünmek, bebeği Nelle'in kollarında bütün, eksiksiz ve mükemmel bir şekilde hayal etmekten çok daha az acı vericiydi.

Bütün çocuklar böyle mi düşünür? Bu ailede doğan ya da bu aileye getirilen çocuklar dışında başka çocuklarla fazla zaman geçirmedim, o yüzden bir şey söyleyemem. Belki de hepsi tamamen normaldir ve Ya DNA'mın ya da Ashby House'un duvarlarından yayılıyor gibi görünen özün bir tuhaflığı. Ama o zamanlar -ve Kahretsin, kimi kandırıyorum, şimdi bile - *bende* benzersiz bir sorun varmış gibi görünüyordu.

Her halükarda, annem benden takas yapmamı istemedi ve Nelle sonunda fazladan bir parça kek veya başka bir şeyle teselli edilir ve bebek benimdi. Ona "Grace" adını vermiştim ama bu ismi söylediğimde annemin yüzünde bir şey oldu, sanki biri ona aniden vurmuş gibi çirkin bir ifade belirdi.

"Bu ismi sevmiyorum," dedi sertçe. "Peki ya Kitty?"

Kitty'nin aptalca bir isim olduğunu düşünüyordum ama annem çok nadiren Kafamda ona Grace demeye devam edeceğimi bilsem de bunu hemen kabul etmiştim.

Ve o sıcak yaz öğleden sonrasında babamın ofisinde olmam Grace'in suçuuydu.

Gözlerinden biri takılıp kalmıştı, yarı açık yarı kapalı. O yarı açık bakışta bana annemin baş ağrılarını hatırlatan bir şey vardı. O zamanlar böyle derdik, ama şimdi annemin çok fazla içtiğini biliyorum, bu da sürekli ya sarhoş olduğu ya da bunun sonuçlarıyla uğraştığı anlamına geliyordu.

Bugüne kadar cin kokusuna dayanamadığımı biliyor musunuz? Onun en sevdiğiydi ve ne zaman o otun kokusunu alsam, Annemi düşünüyorum, yatak odasının kapısında sallanıyordu, yüzü şiş, gözleri kızarmıştı.

Grace'in gözü en son böyle sıkıştığında, babam bir ataşla düzeltmişti ve bir tane bulabileceğim tek yer onun ofisiydi, ben de oraya girmiştim, hava boğucuydu, Puro dumanı, mobilya cilası ve babamın hafif kolonyası gibi kokuyordu.

Tam olarak girmemiz yasak değildi. Sadece Babam iş için şehir dışındaydı (daha doğrusu "iş". Sonradan öğrendiğimize göre Charleston'a metresinin ve müstakbel üvey annemiz Loretta'nın yanına gidiyormuş) ve ben oraya hiç gitmemiştim Onsuz.

O kalın yeşil halının üzerinde sürünürken kalbimin ne kadar sert attığını hala hatırlayabiliyorum.

Şimdi bunu yazarken ayaklarım. Çekmecenin pirinç topuzu elime nasıl da sıcak geldi, parmaklarım terledi.

Burnumu sokmak istememiştim ama çekmeceyi açtığımda ilk gördüğüm şey ismimdi. Bir gazetenin tepesindeydi, harfler santim yüksekliğinde, kalın ve siyahtı:

BEBEK RUBY SONUNDA EVİNDE!

"Bebek" kısmına burnumu kırıştırdığımı hatırlıyorum, zaten on yaşında bebeklik kokan her şeyi reddedecek kadar sofistkeydim, ama sonra okumaya başladım.

Ve okumaya devam ettim.

Kaçırılma olayını biliyordum. Bu, bir çocuğun karanlık bir aile sırrını kazara öğrendiği bir an değildi. Kasabamız çok küçüktü, ailemiz bu tür şeylerin gizli kalması için çok iyi tanınıyordu. Ama ben bunu sadece belli belirsiz biliyordum. hissediyorum. Kötü bir adam çocuğunu kaybetmişti ve beni gördü, artık daha fazla üzülmesin diye beni evine, karısına götürdü, ama bu değildi. Doğru, başkasının çocuğunu alamazsın ve babam Beni bulmak ve ait olduğum yere, eve götürmek için o kadar çok para harcadık ki.

Ama burada, bu gazetede, beni kaçıran adamın adını öğrendim.

Jimmy Darnell.

Karısı Helen'di. Bana Dora adını vermişlerdi. Bir bebekleri daha vardı, ben aileme döndükten hemen sonra doğmuştu. Onun adı Claire'di, güzel bir isimdi ve hemen bir sonraki bebeğime bu ismi vermeye karar verdim.

Sonra başka bir isim daha gördüm.

Grace.

Orada siyah beyaz bir cümle: *Çocuğun eski Dadı Grace Bennett, sorgulandıktan sonra Kuzey Carolina'dan ayrılmış ve şu anda nerede olduğu bilinmiyor.*

Ataş ve oyuncak bebeği unutmuş, babamın büyük deri koltuğuna oturmuş ve çekmecedeki tüm kağıtları çıkarmıştım.

Bulmam biraz zaman aldı ama sonunda *The Atlanta Constitution gazetesinin* ön sayfasında bir resim vardı. Annemi ve babamı tanıdım, yüz ifadeleri ciddi, annemin şapkasının kenarı yüzünün çoğunu kapatacak şekilde eğilmişti. Ve onun arkasında başka bir kadın, daha genç, saçları koyu renk, yüzü
Acı çekiyor, gözyaşları akıyor, eldivenli bir elini ağzına kapatmış.

Bebek Ruby'nin ebeveynleri, çocuğun dadısı eşliğinde Tavistock, Kuzey Carolina'daki polis karakolundan ayrılırlar. Bebek Ruby-Grace Bennett'i görmek için.

Saatlerce o yüze baktım.

Üzerindeki keder. Acı. Dehşet. O nasıl olmalı
Beni seviyordu. Onun gözetiminde elimden kayıp gitmeme izin verdiği için ne kadar acı çekmiş olmalıydı.

Suçluluk duygusu benim de içime işledi, hastalıklı, kaygan bir his.

Beni bu kadar seven birini nasıl hatırlayamazdım?

Bu insandan geriye kalan tek şey nasıl bir ismin, bir *bebeğe* verdiğim bir ismin silik anısıydı?

Ama suçluluk duygusuyla karışık olarak, kendiniz hakkında bir şeyler okurken hissettiğiniz o tuhaf sevinç vardı. Sayfalar dolusu gazete kâğıdı, hepsi de *başına* gelen skandal bir olayla ilgiliydi.

Hangi çocuk buna karşı koyabilir ki?

Bu yüzden, doğal olarak, olması gerektiği kadar dikkatli dinlemiyordum.
Bu yüzden Nelle içeri girip beni işaret ettiğinde yerimden zıpladım.

"Babamın ofisindesin!" diye bağırdı muzaffer bir edayla. "Ona söyleyeceğim!"

"Yalan söylediğini söyleyeceğim," diye karşılık verdim. "Sen sadece bir bebeksin. Sana inanmayacaktır."

Dar yüzü kaşlarını çatarak buruştu. Tanrım, şimdi fark ettim ki bu yüz ifadesi artık zamanının yüzde doksanında takındığı yüz ifadesiyle aynı. Onun için ne kadar trajik.

"O da inanacak!" diye cevap verdi, sesi tizleşmişti. "*Senin* yerine bana inanacak. Sen benim gerçek kız kardeşim bile değilsin."

Nelle'le her tartışmamız eninde sonunda bu noktaya varırdı. Annem bunu söylediğini bir kez duyduğunda, Nelle kemerle bir dayak yemiş olsa da, bu onun en sevdiği silahtı, ikimizin de daha önce ya da o zamandan beri almadığı bir ceza.

Ama görünüşe göre bu bile caydırıcı olmamıştı.

"Bunu söylediğini babama söyleyeceğim."

Küçük yüzü kızardı ve kollarını iki yana açtı. göğsünü, alt dudağını sallıyordu. Ağlamaya başlarsa annemi uykusundan uyandırabilirdi ve o zaman ikimizin de başı belaya girerdi.

"Ya da," dedim, kelimeyi uzatarak, "ben söylemem, sen de burada olduğumu kimseye söyleme."

Nelle ile her zaman böyleydi. Saldırı, karşı saldırı ve Sonra, en sonunda, karşılıklı güvence altına alınmış imha hatırlatıldı ve savaş başka bir şey için yeniden başlayana kadar köşelerimize geri döndük.

Açıkçası çok yorucuydu.

Hâlâ da yorucu. Nasıl oluyor da bizim yaşımızdaki iki kadın hala böyle saçmalıklara kilitlenebiliyor? Bazen ona sormayı düşünüyorum. Bu düzeni bozabileceğimiz bir zaman oldu mu hiç? Olmuş dikkatli düşmanlardan daha fazla bir şey? Olmuş olmalı. Duke'la olanlardan sonra bunun mümkün olmadığı açıktı ama belki daha önce olabilirdi.

Belki de babamın ofisindeki o an bizim için bir şanstı ve ben bunu kaçırmıştım.

Ah, pekala. Çoktan yapılmış bir şeyi geri almaya çalışmanın faydası yok. Ayrıca, en büyük korkumu bu kadar sık dile getirdiği için Nelle'i asla affedemeyeceğimi itiraf edebilirim.

Ruby McTavish olmadığımı. Dora Darnell olduğumu. ve bu yüzden Nelle benden nefret ederdi, her zaman Benden nefret ederdi, daha bebekken ne zaman yanına yaklaşısam feryat ederdi. Çünkü o zaman bile kız kardeşi olmadığımı biliyordu.

Aramızda böyle bir şey varken ne şansımız olabilirdi ki?

Her neyse, ofisten sıvıřtı ve ben de dikkatlice Kağıtları deęiřtirdim, giderken bebeęimi aldım ve atařı tamamen unuttum. Gerçi řimdi dūřūnūyorum da, o gūnden sonra o bebekle bir daha hiç oynamadım.

Dięer oyuncaklarımın yanında duruyordu, bir gūzū hep yarı açıktı, ta ki ben artık oyuncak alamayacak kadar būyūyene kadar.

Nereye gittiğini merak ediyorum.

Ama sen çocukluk anılarını sormadın, gerçeęi sordun! řu anda kendine bunu sūylūyorsun, deęil mi?

Sevgilim, onu sana verdim.

Ruby McTavish olmadıęım korkusu açık bir yaraydı, Nelle'in tuz dōkmeyi bildięi ve benim de Gazeteler ve anılar dedięim rūyalarım sonsuza dek iyileřmeye çalıřıyordu. Kendime asla yūksek sesle sūyleyemedięim bir korkuydu bu.

ūnkū çocukken bile bunun ailemde bir řeyleri temelli yıkacaęını biliyordum.

ūnkū bu ne anlama geliyordu?

Dūřūnmek için çok fazla dehřet.

Benim için bile, şimdi bile.

Özellikle de daha yaşanacak o kadar çok dehşet varken.

-R

UMUT SÖNÜK, AMA HENÜZ DEĞİL İÇİN SÖNDÜRÜLDÜ BEBEK RUBY'NİN AİLESİ

Tavistock, Kuzey Carolina

Anna Ashby McTavish genç bir kızken, bize Noel için istediği tek şeyin "kurdele şekeri ve bir çuval portakal" olduğunu söylüyor.

Wichita, Kansas'ın en iyi ailelerinden birinde doğan bir kız için mütevazı bir dilek, ancak Bayan McTavish'in karakterine uygun. Ashby Evi'nin koridorlarında çalışan hizmetçilere güvenmek yerine muhabirlere kendi eliyle çay dolduran ve 1943 Noel'i için tek dileğini söylerken ıstırabı sadece gözlerindeki hafif kırmızılıkta, boynundaki zarif elmas haça dokunmak için uzanan zarif parmaklarında görülebilen bir kadın bu.

"Bebeğimin eve, bize dönmesini istiyorum," diyor sesi hafifçe çatlayarak. "Ruby'yi geri almak için yapamayacağım şey yok."

Ruby McTavish bir aile pikniğinde kaybolduktan sonra üç aydan fazla bir süredir kayıptır. Bayan McTavish şu anda bile böylesine güzel bir günün trajediyle sonuçlandığını düşünmeye dayanamadığını söylüyor.

"Çok güzel bir öğleden sonraydı ve Ruby küçük denizci elbisesi içinde çok tatlıydı. Bir ara düşüp dizini sıyırdı ama ağlamadı bile. Sanırım o da bu dağlarda olmaktan en az babası kadar mutluydu."

McTavish malikanesini çevreleyen Blue Ridge Dağları Gerçekten de büyüleyici, ama aynı zamanda gizli tehlikelerle dolu - sarp kayalıklar, bataklık alanlar ve tabii ki vahşi hayvanlar.

Bu tür tehlikelerle karşı karşıya kalan Tavistock County Şerif Departmanı'nın, arama çalışmaları devam ederken çocuğu canlı bulma konusunda pek umutlu olmadıklarını söylemesi şaşırtıcı değil.

"Bu kadar küçük çocuklarda, eğer onları ilk birkaç gün içinde bulamazsak Şerif Nicholas Lewis muhabirimize yaptığı açıklamada, "Saatler sonra mutlu bir son beklemiyoruz" dedi.

Ancak Noel umut mevsimidir ve Bayan McTavish öncü atalarının tüm azmiyle buna tutunuyor.

"Ruby dışarıda bir yerde," diyor, akuamarin gözleri yaşlarla parlıyor ama sözleri kararlı. "Burası onun evi. O buraya ait. Ve onu eve getirmek için ne *gerekliyorsa* -ne gerekliyorsa- yapacağız."

Bu muhabir, bunun ne kadar ihtimal dışı olduğunu bilecek kadar çok trajediyi haberleştirdi, ancak Ashby House'un zarif koridorlarında yürürken, Bebek Ruby'yi yutmuş gibi görünen aynı dağların üzerindeki bir bulutu delen ışıkla dışarı bakarken, insan kesinlikle bu ailenin yanında meleklerin olması gerektiğini hissediyor.

The Atlanta Constitution, 23

Aralık 1943 Perşembe Sabahı

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jules

Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur, ama bu ülke?

Çok büyük.

Ben de bunu bildiğimi sanıyordum. Florida'da büyümüş, Kaliforniya'da üniversiteye gitmiş, sonra da Colorado'ya yerleşmişim. Son taşınmamızda Cam ve ben arabayla gitmiştik ve on üç saatten fazla sürmüştü. San Bernardino'nun korkunç Inland Empire'ının Vegas'ın parlak ışıklarına, Utah'ın yüksek çölüne ve sonunda Rockies'in sivri zirvelerine dönüşmesini izlemiştim ama daha doğuya gitmenin farklı bir yanı vardı.

Tüm arazinin düzleşmesi, gökyüzünün başının üzerinde yükselmesi, büyük mavi bir kasenin baş aşağı dönmesi. Sıradan otoyolların çirkinliği yerini inişli çıkışlı tepelere ve büyük nehlere bırakıyor ve sonunda yine dağlar.

Ama batıdaki dağlar gibi değil.

İlk gördüklerinde Tennessee'deyiz, uzaktan hafifçe yükseliyorlar, karanlık ve ağaçlarla kaplılar ve artık yakın olduğumuzu bilmek sinir ve heyecanla midemi bulandırıyor. Sadece birkaç saat sonra Ashby House'dayız.

Cam'in evi.

Benim evim.

Kocanızın teknik olarak bir *mülke* sahip olduğunu bildiğiniz halde iyi kötü bir kirada yaşamak çok tuhaf bir şey. Ama Cam bunu yapmıştı.

Evle, parayla, her şeyle hiçbir ilgisi olmadığını çok açık bir şekilde, çok erken söyledi ve ben de buna saygı duymak için elimden geleni yaptım.

Ama bir kız Google'da arama yapabilir.

İnternette evin resimlerini ilk gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Gri taş, evi bir şekilde elemental gösteriyordu, sanki etrafındaki dağların kayalarından oyulmuş gibiydi. Geniş, yeşil bir çimenlik ve öğleden sonra güneşiyle ışıldayan düzinelerce pencere vardı. Arkadaki geniş veranda dağa bakıyordu, ağaçların tepeleri sisle kaplıydı ve orada kahvenizle üst üste yeterince sabah otursanız, muhtemelen fiziksel olarak bir daha mutsuz olamayacağınızı düşündüm.

Camden buna katılmazdı, biliyorum. O evde çok mutsuz olmuştu ama bunun nedeni içindeki insanlardı. Eğer sadece ikimiz olsaydık, sadece o ve ben ve tüm o alan, tüm o güzellik...

"Tamam, şimdi de surat yapıyorsun."

Kendimi emlak fantezilerimden sıyrıyorum.

"Neredeyse vardığımıza inanamıyorum," diyorum ön camı göstererek. "Yani, bunlar senin memleketinin dağları! Ailenin geldiği yer! Sen gerçekten buradan geldin ve doğrudan benim sıcak kanatlı fantezilerimden canlanmadın."

Cam bunun üzerine sırtıyor ve bir elini direksiyondan kaldırıp dizime koyuyor. "Evet, gerçek bir çocuk, doğma büyüme Appalachialı."

"Hep bu yüzden Colorado'yu seçtiğini düşünmüştüm," diyorum. "Evlendikten sonra."

İkimizin de Kaliforniya'da kökleri yoktu (ya da kariyere benzer bir şey), bu yüzden evlendikten birkaç yıl sonra, daha kalıcı olarak nereye yerleşmek isteyebileceğimizi konuşmaya başladık. Sanırım o zaman bile Cam'in Kuzey Carolina'ya dönmeye karar verebileceğini umuyordum ama onun yerine Colorado'da öğretmenlik işi aramaya başladı.

Şimdi bana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık.

"Dağlar," diye açıklıyorum bir elimi sallayarak. "Sana evini hatırlattıklarını."

Elini dizimden çekerek alay ediyor. "Rockies çok güzel ama Appalachians'ın yanında bir hiçler," diyor ve şimdi kaşlarını kaldırma sırası bende.

"Geride bıraktığımız 'mor dağların görkeminin' Camden McTavish'ten sadece bir 'meh' aldığını mı söyleyeceksin gerçekten?"

Gülüyor, biraz arkasına yaslanıyor. Onu rahatlamış görmek güzel. Doğuya doğru ilerledikçe omuzlarının daha da sıkılaştığını, sessizliğinin daha da uzadığını hissediyorum. Dün gece, Kentucky'deki otelimizde, duştan sonra yatağa girdiğimde, elim boxer'ının kemerine doğru ilerlerken, mırıldanarak beni durdurdu, "Zaten yarı uykuluyum, tatlım, bu gece sana pek faydası yok."

Ama saatlerdir uyumamıştı. Biliyordum, çünkü yanında uyanık yatıyor, vücudundaki gerginliği hissediyor, beyninin uğultusunu neredeyse duyuyordum.

Ne düşünüyordu? Normalde sorardım, ama beni engelleyen bir şey vardı, bunun yerine kendi nefesimi yavaş ve sabit tuttum, böylece çoktan daldığımı düşünecekti.

Yine de şimdi daha kendinde görünüyor. Yolculuktan yorgun düşmüş olmalı, vardığımızda onu bekleyen lojistik konusunda endişeleniyordu.

"Hayır," diyor, eli tekrar dizime geliyor. "Rockies'i seviyorum. Colorado'yu seviyorum. Demek istediğim Rocky Dağları... onlar bebek, değil mi? Genç dağlar, pürüzlü ve sert. Appalachians ise daha yaşlı. *Çok daha* yaşlı."

Geri dönüp ön camdan uzaktaki karanlık şekillere bakıyorum, yaklaşıyorlar. "Bütün dağlar bana oldukça yaşlı görünüyor."

"Öyleler," diyor Camden başını sallayarak ve eliyle bacağımı sıkıyor. "Ama Appalachianlar hemen hemen her şeyden daha yaşlı. Memelilerden önce, dinozorlardan önce buradaydılar. Bu dağlar" -dağları işaret ediyor- "*kemiklerden* bile daha yaşlı."

Bunu söylerken gülümsüyor, tamamen Öğretmen Modunda, ama kelimeler hala içimi ürpertiyor. Şimdi mavi gökyüzüne karşı beliren gölgeler o kadar da davetkâr görünmüyor.

"Ailen de *neredeyse* o kadar uzun süredir orada yaşıyor sanırım?" Bu şakanın beni biraz daha az ürkütmesini umarak soruyorum ama belli ki yanlış bir şey söylüyorum.

Camden'in gülümsemesi kayboluyor ve eli direksiyona geri dönüyor. "Öz ailem, kim bilir," diyor şerit değiştirirken işaret ederek. "Ama McTavish'ler 1700'lerde ortaya çıkmışlar. Ya da en azından Nelle öyle diyor. Eminim Amerikan Devrimi'nin Kızları ya da Highland Heritage ya da terör estirdiği zengin yaşlı beyaz kadın örgütü için tüm soyağacını çıkarmıştır."

"Nelle Ruby'nin ablası mıydı?" diye sordum. Öyle olmadığını biliyorum ama Cam'i ailesi hakkında konuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Son birkaç gündür, güneşin altındaki her şeyden konuştuk - bir kıtayı geçerken öldürmek için çok zaman var

-Nereye gittiğimiz ve ne yaptığımızla ilgili bir şeyler söylemesini bekliyordum. Yakınlaşmaya başladığımızda daha fazla şey anlatmaya başlayacağını, anıların kilidini açacağını falan düşünmüştüm.

Ama hayır. Ona ne okuduğunu sorun (Noel'de ona verdiğim Roma tarihi kitabı), fast-food zincirlerinin hiyerarşisi hakkındaki düşüncelerini sorun (Burger King abartılıyor, Arby's daha fazla sevgiyi hak ediyor, üniversitedeki sarhoş bir olaydan sonra Taco Bell'e bulaşamaz), siyaset hakkında soru sorun (neredeyse tüm Missouri boyunca süren bir konuşma) ve söyleyecek çok şeyi var.

Konu ailesine gelince? Hiçbir şey.

Ancak şimdi iç geçiriyor ve başını koltuğa yaslıyor. "Daha genç," diyor. "Nelle yaklaşık dört yaş küçük. Kırklı yıllarda Ruby'yi aldıktan hemen sonra doğmuş. Tam anlamıyla sadece birkaç ay sonra."

Tüm alacağımın bu olduğunu varsayıyorum ama sonra ekleyerek beni şok ediyor, "Bazen bu yüzden mi bu kadar sinirli olduğunu merak ediyordum. Ruby'nin yerini alması için yaratıldığını biliyordu ama sonra

Ruby ortaya çıktı ve artık kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Oynayacak rolü olmayan bir yedek oyuncu."

"Eğlenceli birine benziyor," diyorum şakacı bir ses tonuyla.

Camden bu kadar acı olmasaydı kahkaha sayılabilecek bir ses çıkarıyor. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü ve biraz ilgi çekici. Bir evliliğin onuncu yılında, karşınızdaki kişinin sizi hâlâ şaşırtabileceğini öğrenmek ne tuhaf bir şey.

"O tam bir baş belası," diye cevap veriyor. "Ama en azından beni çoğunlukla yalnız bıraktı. Diğerleri gibi benden nefret etmeyi kişiliğinin en az yüzde seksen dokuzu haline getirmedir."

"Kimsenin senden nefret etmesi mümkün değil."

"Sana sık sık oral seks yaptığım için böyle düşünüyorsun," diye şaka yapıyor ama omuzları yine gergin, parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyaz. Tepemizde gökyüzü kararmaya başlıyor, ufukta gök gürültüsü başları oluşuyor. Takvim ne derse desin, Güney'de hâlâ yaz mevsimi yaşanıyor, dışarısı sıcak ve nemden geçilmiyor. Camden, Tavistock'ta havanın daha serin olacağını ama yılın bu zamanında Colorado gibi olmayacağını söylüyor.

"Kadınların en tarafsız değilim, hayır," diye cevap veriyorum, işleri hafif tutmaya çalışarak, ama gerçekten bir yere varmaya o kadar yaklaşmıştık ki, eklemekten edemiyorum, "Peki geriye kalan iki kişiden, Ben ve Libby, hangisi senden en çok nefret ediyor? Dövüş stratejimi buna göre ayarlayabilmem için bilmem gerekiyor."

Bu bana içten bir gülümseme getiriyor ve tekrar bakıyor. "Tanrım, ikisinden biriyle dövüşmeni görmek için çok para verirdim. İkisiyle de. Ama haksız avantajlara sahip olursun."

Başparmağını direksiyondan kaldırıp oynatıyor. "Birincisi, Ben futbol oynadığı için kendini bir bok sanıyor, ama *diğer* küçük özel okullara karşı oynayan küçük bir özel okulda oynuyordu, yani hepsi berbattı."

"Ah, yani yeteneklerini abartacak ve sonra ben *saldıracağım*," diyorum başımı sallayarak.

"Aynen öyle. Ve iki" -bir parmak daha- "Libby berbat biri. Okulun içine etti, iki ya da üç farklı kariyerinin içine etti."

iki evliliğin içine etti ve henüz otuzunda bile değil. Kavgayı da mahvedeceğinden hiç şüphem yok. Yani." Omuz silkiyor. "Hazır olmalısın."

"Şükran Günü son derece gerçek oldu," diyorum ve Cam gülüyor, elimi tutmak için uzanıyor, parmakları benimkilerle birleşiyor.

"Aptalca ama sanki oraya biriyle döneceğimi unutup duruyorum," diyor ve sonra elimi sıkıyor. "*Seninle*. Ne zaman oraya geri dönmeyi düşünsem, her şeyi eskisi gibi hayal ediyorum. Hepsi... birleşik bir cephe gibi. Ve ben. Tek başıma."

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerimi öptü. "Ama şimdi yalnız değilim."

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın," diyorum ona, içimden gelerek.

Boştaki elimle uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Saçları normalde olduğundan daha uzun, ilk tanıştığımız zamanki gibi ve içimde ani bir sevgi patlaması hissediyorum.

Bunu benim için yapıyor. Ben istediğim için aslanın inine geri dönüyor. Çünkü beni seviyor.

Suçluluk duygusu midemde yağlı ve sıcak.

Söyle ona, diye fısıldıyor ısrarcı bir ses. Ona şimdi söyle, hala zaman varken. Çünkü sen geldikten sonra öğrenirse.

Ama neredeyse geldik. Artık çok yakınız ve yakında yaptığım her şeye değecek. Ve ona anlatacağım. Her şeyi, tüm hikayeyi, aramızda yalan olmayacak, her zaman olduğu gibi.

Ama şimdi değil. Henüz değil.

Kuzey Carolina'da çok güzel evler var. Ne de olsa burası, Vanderbilt'lerin saray gibi evi olan dünyaca ünlü Biltmore Malikanesi'nin bulunduğu yerdir.

Sadece birkaç mil ötedeki Tavistock'ta bulunan Ashby House ise o kadar görkemli değil.

ve kesinlikle çok daha özel - korkarım burada tur yok!- ancak kendinizi bölgede bulursanız, kapılara kadar gitmek için zaman ayırmaya değer. İlkbahar ve yaz aylarında bir baca görebildiğiniz için şanslısınız, ancak yapraklar döküldüğünde McTavish ailesinin görkemli evi görülebilir.

1904 yılında kereste patronu Alexander McTavish tarafından inşa edilen ev sahibi olan aile kadar eksantriktir. Kısmen Viktoryen, kısmen Palladyan tarzda inşa edilmiş olan bu yapıda pürüzsüz gri taşlar, sivri çatılar, mermer avlular ve kurşunlu pencereler bulunuyor. Çalışmaması gerekiyor ama yine de mucizevi bir şekilde -neredeyse mistik bir şekilde- çalışıyor. Evin konukları, Ashby House'da sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi hissettiren bir şey olduğu yorumunda bulundular. Sanki sonsuza kadar duvarlarının ardında güvenle kalabilir ve başka hiçbir şey istemeyebilirmişsiniz gibi.

Başlangıçta oldukça hayali bir şekilde The Highlands olarak adlandırılan ev, 1938 yılında Mason McTavish tarafından (çok daha genç) gelini Anna Ashby'nin onuruna yeniden adlandırılmıştır. Mason ve Anna'nın küçük kızları Ruby'nin Ashby House'u çevreleyen ormandan kaçırılmasıyla 1943 yılında evde bir trajedi yaşanmış, ancak böylesine büyümlü bir eve yakışır şekilde, Ruby'nin yaklaşık bir yıl sonra güvenli bir şekilde ailesine iade edilmesiyle hikaye masalsı bir şekilde sona ermiştir.

Ruby McTavish daha sonra birkaç kez evlenmiş ve 1968 yılında babası vefat ettiğinde ev kendisine miras kalmıştır.

Bayan McTavish 1985 yılında son kez dul kaldıktan sonra küçük kız kardeşi Nelle ve diğer birkaç aile üyesiyle birlikte 2013 yılında vefat etti.

Şu anki sahibi ise evlatlık oğlu Camden.

**-- "Gizli Mücevherler: Alışılmışın Dışındaki Evler"
Southern Manors Dergisi, Haziran 2021**

Ruby A. McTavish'in Masasından

14 Mart 2013

İtiraf etmeliyim ki, bugün neredeyse bunu yazmayacaktım.

Biliyorum, biliyorum, size söz verdim, ama şu söz neydi? "Sözler hamur işi gibidir, bozulmak için yapılır."

Aslında hiç hamur işi yapmadım. Belki de öğrenmeliyim?

Muhtemelen artık çok geç. Hayatınızın "artık çok geç" kısmının bu kadar çabuk gelmesi şaşırtıcı. Gençken, hiçbir şey yok ama olasılık, sadece sonsuz bir yarınlar dizisi ve sonra bir gün uyanırsınız ve hayır, bir hevesle Paris'e taşınamayacağınızı fark edersiniz çünkü o eski binaların çoğunda asansör yoktur ve merdivenler artık dizleriniz için cehennemdir. Ve ayrıca, sen asla Fransızca konuşmayı öğrendi ve şimdi beynin, bir zamanlar çok taze ve Süngerimsi ve bilgiyi emmeye hazır, bir şeftali çekirdeği kadar esnek hissediyor.

Size yaşlı bir kadından bir şeyler öğrenmenizi, "artık çok geç" anlarının sizi şaşırtmasına izin vermemenizi söyleyebilirim ama bunun bir faydası olmaz. Kimse yaşlı kadınları dinlemez.

Ben kesinlikle dinlemedim.

Aslında, yaşlı bir kadını dinlemiş olsaydım, hikayenin bundan sonraki kısmı hiç yaşanmayabilirdi. Ki bence çoğu insanlar en iyisinin bu olduğunu kabul ederdi.

Ama şimdi bile, sonrasında olanları bilsem bile, Duke Callahan söz konusu olduğunda Bayan Sidney'in tavsiyesini reddettiğim için pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Oh, evet, hayatım. Sonunda kocalarımın ilkinde geldik.

(*Nihayet.* Bu senin kullanacağın kelime, değil mi? Lütfen şu ana kadar sana tam olarak *tek bir* mektup okuttuğumu ve bunun da sadece on sayfa civarında olduğunu unutma. Sabırsızlığın doğal, ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor).

(Ayrıca, lütfen o kelimeyi tekrar yazdığımı dikkat edin. Sanırım her mektupta bir kez yazmayı deneyeceğim. Ve şimdi endişeleniyorum.

Muhtemelen daha sonra daha iyi kullanabilecekken burada boşa harcadım. Ah, neyse.)

Duke Callahan'ı onunla tanışmadan çok önce tanıyordum. Herkes biliyordu. Babası benimkinden bile zengindi; Asheville'de bir malikânesi, Kentucky'de bir at yetiştiriciliği işletmesi, Manhattan'da bir çatı katı, Paris'te bir pied-à-terre'si ve söylentiye göre her yere yerleştirilmiş güzel bir metresi olan bir bütün milyoneriydi.

Duke, Edward Callahan'ın krallığının en büyük oğlu ve varisi, vefat prensi, babasının gururu ve neşesi ve aynı zamanda başının belasıydı. Hikayeye göre Edward oğluna Dük adını vermişti.

Çünkü çocuğun onun sözünü dinleyeceğinden o kadar emindi.

Duke Üniversitesi'nde futbol oynayacaktı ama Duke kendi başına bir adam değildi. Onun yerine Yale'e gitti ve babası da gitmişti, kısaca, onu reddetti.

Bu Duke'u etkilememiştir.

Bu arada bu beni şaşırtmadı. Çabucak anladığım bir şey var. Çok kısa süren evliliğimiz sırasında Duke Callahan hakkında öğrendiğim en önemli şey, adamın tamamen soğukkanlı olduğuydu - en azından ayık olduğu zamanlarda. Balayımızdaki bir tartışma sırasında bana verdiği bir çift küpeyi Atlantik Okyanusu'na fırlattım (bir zamanlar Marie Antoinette'e ait olan zümrütler çok da küçük olmayan bir servet değerindeydi ve evet, bu öfke nöbetinden hala pişmanlık duyuyorum).

Binlerce dolar geminin yanından denize dökülmüştü, yepyeni bir gelin öfkeden gözyaşları içindeydi, birinci sınıfın yarısı bize aval aval bakıyordu ve Duke sadece içini çekmiş, bir sigara yakmış ve şöyle demişti,

"Sanırım sana yakut vermeliydim," dedi içeri girmeden önce.

Aslında, onun şaşırdığını gördüğüm tek an, onu vurduğum andı.

Ama henüz o noktaya gelmedik, değil mi?

Hayır, şimdi Nelle'in on altıncı doğum günü gecesi. 1960 yazı.

Nelle, tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuda büyük bir hap olmuştu. her şeyi. Önce kırmızı giymek istedi, sonra pembe. Sonunda gümüş rengine karar verildi ve bana yeşil giyebileceğim söylendi - dikkatinizi çekerim - ben de altın rengi bir elbise üzerine nane yeşili bir şifon seçtim. tafta astar.

Nelle partiden önce elbiseyi görmemişti, doğru miktarda çiçek, mükemmel bir orkestra -hayır, Loretta'nın istediği değil, geçen yıl Nancy Baylor'un Sweet Sixteen'inde çalan- ve pastanın Limon dolgulu, değil mi? Çilekli değil-Linda Hanson çilekli bir pasta yemişti ve kestiklerinde *kanıyor* gibi görünüyordu, kimse *kanayan* bir pasta yemek istemezdi.

Limonun irin gibi görünebileceğini söylemeyi düşünmüştüm çünkü Nelle'in pastayı kesişini izleme zevkini tatmak istiyordum. ama sonunda çenemi kapalı tutmuş, geceyi mümkün olduğunca az çatışmayla atlatmaya karar vermiştim.

Hepimiz için zor bir yıl olmuştu. Annem 1959 yılının Ağustos ayında ölmüştü, karaciğeri iflas etmişti, yüzü solgun ve çizgiliydi. Otuz dokuz yaşından çok daha büyüktü. Babam Loretta'dan dürüst bir kadın yaratmak için 1960 yılının Ocak ayına kadar beklemeyi başarmıştı ve üvey anneme tam olarak yakın olmasam da ondan hoşlanmıyordum da. Tatlı ve biraz basit biriydi, Önemli Bir Adamın Karısı rolünü yerine getirme konusunda umutsuzdu ve o ve ben çoğunlukla birbirimizin yolundan uzak durduk.

O yaz babamın beni Atlanta'ya gönderdiği Agnes Scott kız kolejinden eve dönmüştüm. Çoğunlukla hoşuma gitmişti ama orada hepimizin sadece zaman öldürdüğüne dair bir his vardı, bir erkeğin bizimle evlenmesini bekliyorduk. Chaucer okuduk, Shakespeare tartıştık, Fransızca konuşmayı öğrendik ve

Bir adam diz çöktüğü anda kimsenin umurunda olmayacağını bilen beyinler.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Atlanta'yı seviyordum, diğer kızlarla yaşamayı seviyordum ama evimin dağlarını özlemiştim. Ashby House'u ve onun tanıdık Koridorlar, oturup kitap okuduğum ya da pencereden aşağıdaki ağaçlara baktığım gizli köşeler.

Ama artık evdeydim ve sahip olduğum bağımsızlığı özlüyordum. Atlanta'da Becky, Susan ve Trina ile Batı Medeniyeti'nden sonra malt içmeye gitmeyi özledim. Kimse "Işığın hala açık mı?" diye seslenmeden istediğim kadar geç saate kadar okumaya devam etmek. Saat on biri geçti, Ruby!"

İki hayat arasında sıkışıp kalmak tuhaf bir duyguydu. Sanırım bu sizin anlayabileceğiniz bir şey.

İşte 1960 yılının o yaz gecesinde, yirmi yaşındaydım, birinin kızı olmaktan çıkmıştım, birinin karısı olmaya hazır olup olmadığımıdan emin değildim ve kendi evimde saklanacak bir yer arıyordum.

Çünkü on altı yaşındaki kız kardeşim *çok öfkeliydi*. elbisem hakkında.

Yeşil giymeme "izin" verdiğini söylemiştim. Ben de öyle yaptım. Ama görünüşe göre *sadece* yeşil olması gerekiyordu, yeşilin üstü değil. *Altın. Gümüş* takıyordu, bu da onu bir şekilde "daha az özel" gösteriyordu. (Bu mantığı hala tam olarak anlayamadığımı eklemeliyim. Belki bu mektubu bitirdikten sonra Nelle'in odasına gider ve ona sorarım. Bunca yıl sonra kafasının patladığını görme zevkini yaşayabilirim!)

Normalde ben de ona aynı şekilde karşılık verirdim ama dediğim gibi, tuhaf bir yazdı ve yeni bir kardeş kavgasına girmeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden geri çekildim ve bir parti sırasında ıssız olacağını bildiğim tek odaya, babamın odasına yöneldim. Ofis.

Kapıyı açtım, tek ışık babamın masasının üzerindeki banker lambasıydı, mobilya cilası ve puro dumanının tanıdık kokusu havada asılı duruyordu.

Ama kapıyı arkamdan kapattığımda, kokladığımın puro dumanı olmadığını fark ettim. Yeni yakılmış bir sigaraydı ve havadaki kolonya babamın Acqua di Parma'sının kalıcı izi değildi. Daha keskin, daha sıcak bir şeydi. Ayak parmaklarımın nane yeşili ayakkabılarının içinde kıvrılmasına neden olan bir şey.

"Eğer annem beni partiye geri götürmen için seni gönderdiyse, savaşımadan gitmeyeceğimi bilmelisin."

İrkilerek geri adım attım, topuğum kapının altındaki pirinç plakaya çarptı, ses sessiz odada doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

Duke Callahan'ın Nelle'in partisinde olacağını biliyordum. Nelle davetiyesini teslim ettiğinde odanın içinde dans etmişti. Sonradan öğrendiğime göre adam onun için bir şeymiş.

"Duke öldükten çok sonra, Nelle'in eski bir günlüğünü kimsenin okumadığı o süslü Charles Dickens kopyalarının arkasında buldum. *Bayan Eleanor Callahan* birkaç sayfa karalamıştı ve birdenbire Nelle'in Duke'un ve benim düğünümüzdeki gözyaşlarının iddia ettiği gibi saman nezlesiyle ilgisi olmadığını anladım.

Daha önce babama merhaba demek için fuayeye doğru ilerlerken onu çok kısa bir süre görmüştüm. Bu da Bayan Sidney uyarısını yaptığında, martinisinden küçük şişi kaldırıp Duke'un geri çekilmesini işaret etti, ucundaki inci soğan turşusu neredeyse kayıyordu.

"Bela," diye telaffuz etti dudaklarını büzerek. Soluk pembe ruju dudaklarındaki ince çizgilere bulaşmıştı. Elindeki boş martini bardağı gecenin ilk kokteyli değildi. "Ve duyduğuma göre, bir eş arayışındaymış. Senin kadar güzel ve zengin mi, tatlım? Ben olsam uzak dururdum."

Babamın çalışma odasına girdiğimde Duke Callahan'ı uzak duvarı kaplayan kitap raflarına yaslanmış bulana kadar da öyle yapıyordum.

Doğruldu, bana doğru yaklaştı, gözleri hafifçe kısılmıştı. Sigarasının ucunu dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Bir nefes çekerken parlak, sıcak bir kırmızı parladı, nefes verdiğiğinde duman başının etrafında kıvrıldı.

"Bir daha düşündüm de," dedi yavaşça, "sanırım benden istediğin her yere giderim."

Sonra sırttı.

Güzel bir sırtıttı, yirmi dört yıl boyunca muhtemelen milyonlarca kez sırtıtmıştı ve bir kez bile bunun hakkında bir şey düşünmemişti.

Ama onu gören insanlar? Onlar bunu düşündü.

Kafede ona kahvesini getiren kız, New Haven'daki tren istasyonunda ayakkabılarını boyayan çocuk. Ve Onu evlerinde ağırlayan, sonra da gecenin geri kalanını o gülümsemeyi hatırlayarak ve neden midelerini titrettiğini, kanlarını ısıttığını merak ederek geçiren arkadaşlarının anneleri.

Ve ben.

Elli yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hala düşünüyorum.

Ve bazen düşünüyorum da, eğer bana o gülüşü atmasaydı, eğer aşk sandığım şeye o kadar çabuk ve güçlü bir şekilde kapılmasaydım, o hala hayatta olabilirdi.

Duke Callahan, yaşlı bir adam. Hayal bile edemiyorum.

Ya da belki de hayal etmek istemiyorum.

Görmek istersen komodinimde bir resmi var. Biliyorum, internetten bakabilirsin ama

Dürüst olmak gerekirse, bence Duke o gümüş çerçevenin içinde hayranlıkla izlenmeyi tercih ederdi. Gülümsüyor ama bilmelisiniz ki bu o gülümseme değil. Yakın, ama tam olarak aynı değil.

Aslında, bakma. Resim onun hakkını vermiyor. Duke'u anlamak için onu şahsen görmeniz gerekirdi ve korkarım ki benim sayemde kimse bunu bir daha yapamayacak.

Sadece yakışıklı değildi. Yakışıklıydı.

direndi. Çevremdeki pek çok genç adamda aynı güzel elmacık kemikleri, yontulmuş çene ve düz burun, eski bir madeni para gibi parlatılmış altın rengi saçlar vardı. Hepsi de iyi takım elbise giyebilir, kokteylleri tam kıvamında tutabilir ve nasıl ateş yakacaklarını çok iyi bilirlerdi.

kadının sigarasını hem şövalyece hem de
Birazcık yırtıcı.

Dürüst olmak gerekirse onları hep sıkıcı bulmuşumdur. Hepsinde bir aynılık vardı ve bu da bana hepsinin çeşitli yatılı okullarında bu tür şeylerde aynı sınıf. Hepsi de bir tür şehirli centilmen olmaya çalışmış, ama sonunda memleketlerine dönmüş, babaları ne iş yapıyorsa onu yapmış, annelerinin e v l e n m e l e r i n i istediği kızlarla evlenmişlerdi.

Ama Duke? Hayır, tüm o tanıdık özelliklerinin ve tavırlarının altında farklı bir şey olduğunu biliyordum.

Babamın ofisindeki loş ışık için çok sevindiğimi hatırlıyorum çünkü belki de kızardığımı göremiyordu. (O kesinlikle Bu gözlemini benimle ilgili fark ettiği şeylerle ilgili bir monoloğa başlamak için kullandı ve giderek daha açık hale geldi, ta ki ben bir insanın *kızarılabileceği* her yerde kızarana kadar, ama sanırım bu sizin istediğiniz türden bir hikaye değil.

Ben. Yeterince adil).

"Gitmeni istediğim tek yer," dedim, elimden geldiğince dik durmaya çalışarak, "babamın ofisinin dışı."

"Ah," dedi memnun bir şekilde. "Demek sen şu meşhur Ruby'sin. Ben de öyle düşünmüştüm."

Muhtemelen ona bu "kötü şöhretli" kısmı konusunda baskı yapmalıydım, ama o sırada *beynimde* bir koro bağıırıyordu *Adım, adımı söyledi, neden o söylediğinde adım bu kadar farklı geliyor?*

"Seninle şimdiye kadar hiç tanışmadığıma inanamıyorum," diye devam etti, bir adım daha yaklaşarak. "Nasıl oldu da on altı yaşına bastığında böyle büyük bir parti vermedin?"

Ellerimi arkamda kavuşturmuş, kirpiklerimin altından onu izliyordum. Daha sonra, bu özel bakışı mükemmelleştirecektim, aynı anda hem nazlı hem de umursamaz, ama o gece, içinde hiçbir yapaylık yoktu. Kekeleymeden doğrudan ona bakamıyordum.

"Yaptım," dedim ona. "Dört yaz önce. Sadece sen gelmedin."

O zaman bir bakış atmaya cesaret ettim. Daha da yaklaşmış, babamın masasının hemen yanında duruyordu. "Bu benim aptallığımdı."

(Bunu daha sonra tekrar kullanacağımı biliyordum! Kahretsin.)

Belki de beni şok etmek istiyordu. Ağzımın dehşete düşüp "O" demesini, gözlerimin açılmasını izlemek istiyordu.

Onun yerine, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım.

"Evet," dedim, sanki damarlarımda buzlu su akıyormuş gibi. "Öyleydi."

Bu onu güldürdü ve eğer gülümseme kalbe -ve kişinin anatomisinin diğer alt kısımlarına- atılan bir oksa, o zaman Gülmek, 4 Temmuz havai fişekleriydi, harika, heyecan verici, insanın kendini kucaklamak isteyeceği türden bir şeydi. bundan zevk alıyordu.

"Baban Atlanta'da üniversitede olduğunu söyledi," diye devam etti Duke. "Yaz için mi geldin yoksa temelli mi?"

Bir kalçasını babasının masasının köşesine dayamış, bir yandan da ceketinin içinden gümüş bir kılıf çıkarıyordu. Bu gürültüyle açıldı ve küçük, düzgün bir sıra sigaradan bir tane aldı. Elbette ailesinin markasıydı, Callahans, ama sadece Callahans'ın kendisi için yapılan özel bir karışım.

"Yaz için," dedim ona. "Sanırım."

"Öyle mi dersin?" diye yankılandı, yanmayan sigaranın ucunu hâlâ ağzında olan sigaranın için için yanan ucuna bastırırken. Filtreyi emerken yanakları hafifçe çukurlaştı, göz Daha sıcak bir kırmızı parlıyordu ve sonra o uzun, zarif parmaklarının arasında yeni yaktığı sigarayı bana uzattı.

Sigara içmeyi hiç sevmezdim, bu muhtemelen Kuzey Carolina'lı mavi kanlı arkadaşlarım için her şeyden daha rahatsız edici bir şeydi. ölü kocalar olacaktı, bu yüzden belki de iyi bir O birkaç ay boyunca sadece tütün varisinin karısıydım. Ama yine de sigarayı ondan aldım.

O odada onunla yalnız olsaydınız, siz de öyle yapardınız.

"Atlanta iyi hoş ama... burayı özlemişim," diye cevap verdim ve o da burun deliklerinden dumanlar çıkararak hafifçe homurdandı.

"Bu dağın özlemeye değer olduğunu düşünüyorsan dünyayı daha çok görmelisin tatlım."

Buna alınmam gerekirdi ama yirmi yaşındaydım ve şimdiye kadar tanıştığım en çekici adam bana *tatlım* demişti, bu yüzden lütfen beni biraz rahat bırak sevgilim.

Sigaramdan bir nefes çekerek ona biraz daha yaklaştım, Tadı zengin ve acıydı. "İsterdim," dedim ona. "Dünyayı daha çok görmek, yani. Londra'yı. Roma'yı. Paris'i. Özellikle de Paris'i."

"Balayı rezervasyonunu şimdi yapacağım," dedi alay ederek ve bu beni nasıl da heyecanlandırdı. Sadece "balayı" kelimesi ve bunun ima ettiği tüm gizli, harika şeyler değil, aynı zamanda İtaatkâr Kız ve İtaatkâr Eş dışında üçüncü bir kapı olabilir. Hala bir eş, evet, ama sıkıcı partiler vermeyen ya da Jöle salataları için heyecanlıymış gibi davranmak. *Böyle* bir adamın karısı, Dışarı çıktığında onu da yanında götürecektir, onun da kendisiyle aynı şeyleri yaşamasını isteyen bir adam.

Bir ortak.

Dediğim gibi hayatım, yirmi yaşındaydım. Gerçekten tek mazeretim. Böyle erkeklerin var olduğuna inandığım için değil, çünkü varlar. Ama sonunda *bu* adamın da onlardan biri olduğuna inandım.

"Belki de önce beni yemeğe çıkarmalısın," dedim ve sigarasını hemen arkasındaki masanın üzerinde duran ağır cam kül tablasında söndürdü.

"Belki götürürüm," diye cevap verdi ve sonra göz ucuyla bana sinsî bir bakış fırlattı. "Ya da piknik yapabiliriz. Tabii kötü anıları geri getiriyor."

İlk defa Nelle'den başka biri kaçırılmama atıfta bulundu ve geriye dönüp baktığımda, rahatsız etmesi gereken başka bir şeydi, ama bunun yerine Duke'u daha ilgi çekici, daha önce gördüğüm herkesten daha *farklı* kıldı. biliniyor.

"Kötü bir anım yok," diye onayladım. "Hiç anım yok."

Gerçek buydu. Bebeğime Grace adını verdiğim o tuhaf an dışında, hayatımın o dönemine dair hiçbir şey yeniden canlanmadı, hikâye bana bir şeymiş gibi gelmeye devam etti başka birinin başına gelmişti.

"Hatırlıyorum," dedi Duke ayağa kalkarak. "Ya da hatırlıyorum insanlar bunun hakkında konuşuyor, sanırım. Bir süre için oldukça ünlü biriydin."

"Bunun böyle olması tuhaf değil mi?" diye sordum ve onun "Şöhret - ya da kötü şöhret, gerçekten - aslında yaptığınız bir şey değil, başınıza gelen bir şey yüzünden. İlkbaharda nişanlısı şelalede düşen o zavallı kız gibi. Babam gazetelerde haftalarca resminin çıktığını söyledi."

O sırada Atlanta'daydım ama Tavistock'tan gelen haberler telefonlar ve evden gelen mektuplar aracılığıyla bana ulaşmaya devam ediyordu ve Peter'ın ölümünden daha büyük bir hikaye yoktu. UNC öğrencisi olan Whalen, nişanlısı Jill'i Ashby House'dan birkaç mil ötedeki ormanın derinliklerindeki şelaleye götürmüştü. O da Ayakkabısını bağlamak için eğildiği sırada ıslak kayalara basıp kayalara ve aşağıdaki suya düşmüştü.

"Bunun neden böyle bir hikâye olduğunu hiç bilemedim," dedi Duke omuz silkerek. "Büyükbabamın bir kuzeni vardı. Bu düşüşler yüzyılın başlarına denk geliyor. Orası tehlikeli bir yer, insanlar daha dikkatli olmalı."

"Mesele sadece ölmesi değildi," dedim sesimi alçaltıp biraz daha yaklaşıp. "Bunu gazetelere koymadılar. ama babam bunu bizzat şeriften duymuş. Peter Whalen kayalara çarptığında ölmemişti."

Duke bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve bakışlarındaki açık ilgi beni biraz daha cesaretlendirdi. "Yaralıydı, anladığım kadarıyla çok kötüydü ve Jill ona ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Bu yüzden yardım getirmek için onu terk etti. Ama şerif ve memurlarıyla birlikte geri döndüğünde Peter orada değildi."

Duke şimdi öne doğru eğilmiş, parmaklarını gevşekçe bir kalçasının üzerinde kavuşturmuştu. "Devam et."

Kendimi Atlanta'daki odamda görebiliyordum, babam bana korkunç hikâyeyi anlatırken soluk yeşil telefon kablosu bir parmağımın etrafında dönüyordu, zihnim düşmeleri, o Dipteki keskin kayalar. Akan suyun sesi Peter Whalen'ın çığlıklarını ya da Jill'in kırık ve kanlar içinde yatarken attığı korku çığlıklarını bastırarak kadar yüksek değildi.

Kamp ateşi etrafında anlatılan türden korkunç bir hikâye gibi gelmişti. Gerçek insanların, bir zamanlar beni de götüren aynı ormandaki insanların başına gelen bir şey değildi.

Sanırım şimdi, anlatının karanlığından ne kadar zevk aldığım, o korkunç ayrıntıları ne kadar canlı bir şekilde gözümde canlandırabildiğim için kendimi suçlu hissettiğimi söylemeliyim, ama elbette size yalan söylemenin bir anlamı yok. "Onu -en azından çoğunu- birkaç saat sonra buldular."

Duke'a, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu, etrafımızdaki hava sessiz ve ağırdı, dedim. "Sürünerek uzaklaşmaya çalışmış, sudan çıktığını sanmışlar. Ama bir şey onu bulmuş."

"Bir şey mi?" Duke'un sesi şimdi benimki kadar alçaktı, gözbebekleri genişti ve en dar mavi şeritle çevriliydi.

"Muhtemelen bir ayı. Belki de bir dağ aslanı." "Aman Tanrım."

"Hayır, o olduğunu sanmıyorum," diye düşünmeden cevap verdim, bu espri tamamen uygunsuzdu, her zaman yapılan o karanlık şakalardan biriydi.

Dilimin ucunda dururdu ama çok nadiren birinin önünde ağızımdan kaçırdı.

Ve Duke güldü.

Ben de kendimi gülümserken buldum, gizli, komplocu ve onun gözleri ağızıma düştü. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, Ruby McTavish," dedi ve o ana kadar birinin sesini bir dokunuş gibi hissedebileceğinizi hiç fark etmemiştim.

"Kimse hissetmiyor," dedim.

Bunu şirin görünmek için söylememiştim. Sadece gerçektir.

Kimse benimle ne yapacağını bilmiyordu. Zengin bir adamın kızıydım ve partilerde flört etmek yerine saklanırdım.

bekarlar. Yeterince güzeldim, ama başka güzeller de vardı.
güzel kızlar. Okulda yeterince başarılıydım ama bir beyin değildim.

Ve üzerime yapışmış gibi görünen bir karanlık vardı.
İnsanların sadece fısıltıyla konuştuğu bir geçmiş. Kendi kalbimin içinde
bile yanlış bir hayata yerleştirildiğime, başkası için yazılmış bir rolü
yaşadığıma dair bir şüphe.

Belki de Duke'un sevdiği şey karanlıktı.

O pürüzsüz, amansız parıltının altında saklı, kendine has bir çizgisi
olduğunu öğrenecektim.

Ama bunu bir sonraki mektuba bırakalım. Şimdilik bizi burada,
babamın ofisinin loş ışığında, seslerin alçak mırıltısında ve alt kattaki
bandodan gelen boğuk müzikte bırakmama izin verin.

Hayatımı değiştirecek ve onunkini sona erdirecek bir öpücüğün müziği.

Bunu yapmama izin vereceksin, değil mi?

-R

BEBEK RUBY BİR GELİN!

1940'larda ünlü "Bebek Ruby" olarak tüm ulusun kalbini çaldı, ama şimdi Ruby McTavish özellikle bir kalbi, tütün varisi ve şehirli Duke Edward Callahan'ın kalbini fethetti.

Kuzey Carolina, Tavistock'tan Bay Mason McTavish ve merhum Anna McTavish'in kızı olan gelin, geçtiğimiz 22 Nisan Cumartesi günü ailesinin evi Ashby House'un arazisinde koridorda yürüdü. Annesinin 1937 tarihli gelinliğini (damadın babası Edward Alton Callahan'ın yakın arkadaşı olan Parisli Madam Durand tarafından değiştirilmiş ve güncellenmiştir) giyen Bayan McTavish, beyaz güller, pembe kamelyalar ve kendi eyaletine özgü tepeli irislerden oluşan bir buket taşıdı. Baş nedimesi küçük kız kardeşi Bayan Eleanor McTavish'ti ve gelin partisinin geri kalanı çocukluk arkadaşlarından ve nişanlanana kadar Bayan McTavish'in edebiyat okuduğu Atlanta'daki Agnes Scott Koleji'nden okul arkadaşlarından oluşuyordu.

Çift, Nice, Loire Vadisi, Roma, Milano ve son olarak Londra'ya geçmeden önce Paris'e yelken açacakları uzun bir Avrupa balayının ardından damadın memleketi Asheville, Kuzey Carolina'ya yerleşmeyi planlıyor.

Tebrikler ve Bay ve Bayan Duke Callahan'a iyi yolculuklar!

-*Society Chatter Newsletter* (Güneydoğu Bölgesi), İlkbahar 1961

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Camden

Evi görmeden önce hissediyorum.

Bu muhtemelen size aptalca geliyor ve eğer normal bir ailede büyümüş olsaydım, eminim bana da aptalca gelirdi.

Ama arabamız dağa doğru yol alırken, parmaklarım direksiyonun etrafında sıkılaşıyor ve üst dudağımda, sırtımın alt kısmında soğuk terler oluşuyor. Buradaki ağaçlar hâlâ yeşil, yapraklı ve kocaman, kökleri toprağa ve kayalara gömülüyor ve biz yukarı, yukarı, yukarı çıkarken asfalt önümde karanlık bir şerit oluşturuyor.

Bu yola en son ne zaman çıktığımı düşünmemek mümkün değil. O zamanlar aşağıya, aşağıya, aşağıya, Ashby'den uzağa gidiyordum. Ev, McTavish'lerden uzak, hatırlamaya dayanamadığım anılardan uzak. Radyonun sesini arka dişlerimi ağrıtabilecek kadar açtığımı hatırlıyorum, davullar ve bas beynimi parçalıyordu, Ruby'nin "Tanrı aşkına sesini kıs Camden! Düşündüklerimi duyamıyorum!"

Yapmak istediğim de buydu, düşünceleri imkansız kılacak kadar yüksek bir ses.

Ama bazı düşünceleri hiçbir sesin susturamayacağı ortaya çıktı ve o dağdan aşağıya midem bulanmış ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış halde indim.

Asla geri dönmeyeceğime yemin etmiştim.

Bu yüzden o son dönüşü yapmak biraz gerçek dışı geliyor, asfaltın sadece birkaç metre boyunca toprağa dönüştüğü, çukurlarla dolu, kalın ağaç köklerinin bizi Jules'un başının üstünde "Oh Shit Handle" dediği şeyi tutacak kadar sert bir şekilde çarptığı o yer.

Nelle yolun bu kısmını asfaltlamak istedi ama Ruby bunun insanların gelip evin kapısında aval aval bakmalarını kolaylaştıracağını söyledi. İnsanların rastgele bir bacayı ya da bir pencere ipucunu ne kadar çok görmek istediklerini abarttığını düşünmüşümdür hep, ama gençken birkaç kez o kapılardan çıkarken, kiralık bir Subaru'nun içindeki bir ailenin kapının yakınında yolun kenarında durduğunu, ellerinde telefonlar, parlak beyaz spor ayakkabılarının içinde parmak uçlarında durup bir an için bakmaya çalıştıklarını görmüştüm.

Şahsen, turistlerin bakmaya gelmesi umurumda değildi - zaten insanlar bu tür yerleri bu yüzden inşa etmiyorlar mı? Tüm bu tümsekler, sarsıntılar ve patlayan lastik korkusu, bu dağın zirvesinde ne bulacaklarına dair bir uyarı görevi görsün.

Hayaletlerin henüz ölme nezaketini göstermediği perili bir ev.

Dişlerimi sıktım.

İşte *bu* yüzden buraya geri dönmek istemedim. Colorado'da böyle şeyler düşünmezdim. Orada çoğunlukla işe, evde yapmam gereken şeylere ve Jules'a odaklanıyorum. Kendimin bu halini seviyorum.

-Normal bir adam, normal bir hayatı olan biri... Ve belki de artık öyle biri olduğuma inanmaya başlamıştım.

Ama görünüşe göre değilmişim. Beni Ashby'ye giden yola soktular ve ben yine o Cam oldum. Ruby'nin projesi, McTavish mülkünün varisi, "Kuzey Carolina'nın En Şanslı Çocuğu."

Birinin benim hakkımda yazdığı gerçek bir şeydi. Ruby'nin ben 12 yaşındayken yaptığı bir dergi profili içindi. Eve gelen fotoğrafçıları, Ruby'nin bana giydirdiği çizik çizik takım elbiseyi hatırlıyorum. Fotoğrafçı yatak odamda bir fotoğrafımı çekmişti, evin batı tarafında muhteşem bir odası vardı.

Gün batımı manzaralıydı ama Altın Kızlar'dan birine aitmiş gibi dekore edilmişti. Her şey basma ve çiçeklerle süslüydü, büyük bir gölgelikli yatak (on iki yaşındaki her çocuğun hayalidir, gölgelikli bir yatak).

Beni o devasa yatağın ortasına oturtular, takım elbisemi giyip papyonumu taktım ve kucağında bir basketbol topu tuttum. Oynamıyordum bile ama Kuzey Carolina basketbol ülkesidir ve sanırım bunun beni daha normal bir çocuk gibi göstereceğini düşündüler.

Destekli yaşam tesisinde canlanmış bir vantrilok kuklasına benziyordum. Hiçbir basketbol topu bunu düzeltmeyecekti.

Ama gülümsedim ve fotoğraf çekmelerine izin verdim çünkü Ruby'nin istediği buydu ve daha sonra dergi eve geldiğinde, çoğunlukla fotoğrafın ne kadar kötü olduğunu görmek için göz gezdirdim. Dergi Tavistock posta kutularına ulaştığında okulda maruz kalacağıma hiç şüphe olmayan acımasız alaylara karşı kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Resim tahmin ettiğim kadar korkunçtu, ama hazırlıklı olmadığım şey başlıyordu.

Camden Andrew McTavish: Kuzey Carolina'nın En Şanslı Çocuğu.

O zaman bile bunun ne kadar saçma olduğunu biliyordum. Ama sanırım anlamıştım da. Doğduğumdan beri yetimdim, evlatlık sistemine girip çıkıyordum. Bir multimilyoner *beni* yoksulluktan kurtarıyor, saray gibi evine yerleştiriyor ve servetinin varisi yapıyor.

Evet, kulağa oldukça şanslı geldiğini görebiliyorum.

Eğer Ruby'yi tanıyorsan.

Toprak yol çakıla dönüşüyor ve kalbim daha hızlı atıyor. İşte burası, kapılara son yaklaşım. Her iki taraftaki ağaçlar artık neredeyse güneşi kapatıyor, kolları kavis çizerek tepemde birleşiyor. Bu yolda ilerlerken hep bir şey tarafından yavaşça yutuluyormuşum gibi hissederdim. Her şey karanlıklaşıyor, sıkılaşıyor, sizi içine çekiyor.

Jules'a bakıyorum, acaba o da aynı klostrofobik havayı hissediyor mu diye, ama koltuğunda dik oturuyor, güneş gözlükleri kafasında, gözleri her şeyi içine çekiyor.

Biraz gülümsüyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, ben de onun bakışlarından burayı görmeye çalışıyorum.

Elbette güzel bir yer: ağaçlar sık ve gür, yaprakların arasından gökyüzüne ve aşağıdaki vadiye birkaç bakış atılıyor. Ağaçların tepelerinde dolaşan sis, kendinizi bulutların üzerindeymiş gibi hissetmenize neden olabiliyor ve bazı insanlar için bunu anlayabiliyorum

-Jules için bu büyüü bir his olabilir. Kendini burada sıkışmış ve güvende hissedersin, kapana kısılmış değil.

Ben de öyle hissetmek istiyorum. Her şeyden çok. Geçmişin gömülü kalmasını ve en azından bu yere tahammül etmenin bir yolunu bulmayı istiyorum, çünkü Jules'un burayı seveceğini düşünüyorum. Bence sevmek *istiyor*.

Bu yüzden onun iyiliği için deneyeceğim.

Kendimi gülümseterek uzanıp ellerinden birini tutuyorum. "Neredeyse kapılara geldik. Geçtikten sonra yol biraz dönecek ve en iyi manzarayı görmek için pencereden dışarı bakmak isteyeceksin. O tarafta bir ayçiçeği bahçesi var ve hâlâ çiçek açıyor olmalılar. Çok güzel."

Bana gülümsüyor, koltuğunda biraz kıpırdanıyor. "Bir *ayçiçeği Bahçe* mi? Senin çok güzel bir prenses gibi büyüdüğünü bilmiyordum Cam."

Gülümseme yüzümde donup kalıyor ve onu ne kadar zorladığımı anlayıp anlamadığını merak ediyorum. "Ruby'nin fikri," diyorum ona. "Seksenli yıllarda bir noktada dikildi. Nelle nefret etti, rüküş olduğunu düşündü ama ben hep sevdim. Ya da severdim, ta ki orada saklanırken bir mısır yılanı bulana kadar. Ayağımın üzerinden kayarak geçti."

Jules burnunu kırıştırdı. "Tamam, bunu es geçiyorum," diyor. "Kesinlikle ayçiçeği bahçesine *uzaktan* hayranlıkla bakacağım."

Keşke bütün evi uzaktan seyredebilse.

Keşke bu arazide yaşayan en kötü şeyler yılanlar olsaydı.

Kapıya varmak üzereyiz ve parmaklarım direksiyona vuruyor, bakışlarım teknik olarak önümde ama düşüncelerim çok uzakta.

Kapının şifresi hala kafamın içinde.

Ruby'nin ilk kocası Duke'ün öldüğü gün. Ay ve günü değiştirmiş çünkü bana kodu ilk verdiğinde söylediği gibi, "Ne de olsa Avrupa'da öldü."

Bunu hafifçe omuz silkerek söylemişti, sanki çok açılmış, söylenmesi tamamen normal bir şeymiş gibi. Evinizin şifresini kocanızın öldürüldüğü tarih yapmak da son derece normal bir şeydi. Ama o bunu hep yapardı. En çılgınca şeyleri en neşeli ses tonuyla söylerdi ve kendinizi ona ne kadar çabuk katılırken bulmanız şaşırtıcıydı.

Doğru, evet, gün sonra ay! Avrupa'da olduğu gibi, çünkü orada biri onu göğsünden tüfekte iki kez vurmuştu. Çok mantıklı, Ruby!

Ona sadece bir kez neden bu tarih diye sordum. Neden doğum günü ya da düğün günü değil? Ya da kan ve cesetle ilişkili olmayan başka bir tarih?

O tarihi kimse tahmin edemez, değil mi sevgilim? Çok ürkütücü, bu yüzden kullanacağımı düşünecekleri son şey.

Odasındaki tuvalet masasında oturmuş, ellerine Fransa'dan altı haftada bir kuryeyle gelen süslü bir krem sürüyordu. Daha önce ya da o zamandan beri hiç koklamadım ama eminim Ashby House'un odalarında hâlâ kokusu vardır. Keskin lavanta, neredeyse gözlerinizi sulandıracak kadar sıkılaştırıcı ve altında odunsu ve zengin başka bir koku.

On yaşındaydım, belki? Onun gibi bir şey. Bariz alternatifleri işaret etmek için çok gençtim.

Kimse rastgele sayıları da tahmin edemezdi. Ya da neredeyse hiç kullanmadığın bir telefon numarasının rakamlarını. Ya da gerçek doğum günümü, çünkü herkese seninkiyle aynı gün olduğunu söyledin, böylece aynı anda kutlayabilecektik. Peki neden bugün? Neden o kapılardan her giriş çıkışınızda o tarihi hatırlamak istiyorsunuz? Neden?

"Cam?"

Gözlerimi kırptırıyorum ve Jules'un bana baktığını, elinin kolumda olduğunu fark ediyorum. Farkında olmadan arabayı durdurmuştum ve Ashby'nin kapıları

Ev önümüzde yükseliyor.

Granit sütunlardan her iki yöne doğru uzanan ferforje bir çit var ama - burada bir aile sırrı var- tüm araziye çevrelemiyor. Yaklaşık yirmi yıl önce bir bölümü yıkılmış ve Ruby bunu tamir ettirmeye hiç zahmet etmemiş.

Şu anda arabadan insem, gözlerim kapalı bu çit boyunca yürüyebilirim ve o deliğin tam olarak nerede olduğunu bilirim ve bundan nefret ediyorum.

Bu yerin hâlâ içimde yaşamasından nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum Jules'a. "Şifreyi hatırlamaya çalışırken dalmışım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, endişeyle dudaklarını büzüyor. "Şifre mi?"

"Kapıyı açmak için."

Şimdi açıkça kaşlarını çatıyor. "Camden," diyor yavaşça. "Bu... bu zaten açık, bebeğim. Gördün mü?"

Zihnimde kapı gökyüzüne doğru yükseliyordu, kalın ve siyah parmaklıklar McTavish'leri içeride tutuyor, başka herkesi dışarıda bırakıyordu.

Ama şimdi görüyorum ki, eğer formda olsaydınız ve önce gerinseydiniz, muhtemelen kapıya sorunsuzca tırmanabilirdiniz. Ve parmaklıklar hatırladığımdan daha ince, şimdi pasla lekelenmiş, bazı telkari detaylar neredeyse onunla birlikte yenmiş.

Ve Jules haklı, kapının bir tarafı yarı açık duruyor.

Arabadan inip Kuzey Carolina'nın dağ havasını ilk kez derin derin içime çekiyorum ve göğsümün genişlediğini hissediyorum. Çam, nemli toprağın balçık kokusu, çok uzakta olmayan bir fırtınanın hafif kimyasal tınısı.

Evim gibi kokuyor.

Çünkü hoşuma gitse de gitmese de burası öyle bir yer.

Kapıyı sonuna kadar itip açıyorum ve arabaya geri biniyorum.

Yanımdaki Jules hâlâ biraz endişeli görünüyor, bu yüzden ona hızlı bir gülümseme atıyorum ve sesimi olabildiğince neşeli hale getiriyorum. "Bunun için hazır mısın?"

"Hazır mısın?" diye karşılık veriyor ve ben de gülüyorum, ama bu zayıf bir ses, gerçek bir kıkırdamadan çok bir hava üflemeye benziyor.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Sonra arabayı vitese taktım ve Ashby House'un beni geri çekmesine izin verdim. içinde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jules

Cam'den önce hiç aşık olmamıştım. "Bu çok üzücü" demeden önce, tanıştığımızda henüz yirmi bir yaşındaydım, o yüzden bana üzgün kız kurusu duşu yaptırmak için frene bas, tamam mı?

Ve doğal olarak, hayatımın aşkıyla evlendiğim için bir daha asla aşık olmayacağımı düşündüm. Bir kere ve bitti.

Ashby House'u görmeden *önceydi* bu.

Dağa çıkarken Cam'in gergin olduğunu, çenesini sıkıldığını, parmaklarının gergin bir şekilde davul çaldığını görebiliyordum. O gittikçe daha da mutsuzluğa gömülürken damarlarımda şampanya köpükleriyle orada oturmak beni boktan hissettiriyordu ama elimde değildi. Çok yaklaşıştık ve Cam *beni* Ashby House'a götürdüğünde bunun yerle ilgili olmadığını anlayacağını biliyordum. Mesele insanlardı.

Burası harika olabilirdi. Orası *bizim* olabilirdi.

Bulutlara tırmandığımızda, ağaçlar tepemizde koruyucu bir kemer oluşturup ışığı ve dünyanın geri kalanını kapatırken zaten bizimmiş gibi hissediyorduk.

Kırmızı pas lekeleriyle kaplı, bir ağız gibi açık duran kapı bile benim için güzeldi, Ashby House'la ilgili her şeyi sevmeye bu kadar hazırdım.

Ama yine de evin kendisi nihayet görüldüğünde kalbimin nasıl kalkacağına ve midemin nasıl bulanacağına hazır değildim.

Cam'in bahsettiği ayçiçeklerini göremiyorum ama belki de en iyisi bu çünkü önümüzde duran evi içime çekerken bakışlarım için yarışan başka bir şey olmadığı anlamına geliyor.

İnternette gördüğüm resimler buranın hakkını vermiyor. İki boyutlu olarak muhteşem görünüyordu ve ölçek olarak etkileyici olduğunu söyleyebilirim, ancak bu Google görüntüleri evin çevresine ne kadar mükemmel bir şekilde yerleştiğini yakalayamıyor. Sonsuz, taşınmaz gibi görünüyor. Kalın gri taşlardan ve uzun pencerelerden yapılmış, üç tarafı ağaçlarla çevrili ve evin arkasında ağaç tepeleri, bulutlar ve gökyüzünden başka bir şey olmayan bir dağın üzerindeki bir kale.

Sürdüğümüz çakıl da taşa dönüşüyor, evin önünde zarif bir yay çizen pürüzsüz gri bir şerit. Geniş basamaklar etrafı saran bir verandaya çıkıyor. Bir köşede bir salıncak görüyorum, ön kapının diğer tarafındaki duvarda sallanan sandalyeler sıralanıyor.

Basamakların iki yanında büyük saksılar duruyor, içleri koyu morumsularla dolup taşıyor ve sundurmanın çatısının altındaki gölgelerde birkaç eğrelti otu görüyorum.

Sürücü koltuğunda oturan Cam ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi görünen bir iç geçiriyor ve ben de dönüp ona bakıyorum, belki de burası hakkında yanıldığını fark etmiştir diye umuyorum. Gözünün önündeki güzelliği görebildiğini umuyorum.

Ama sadece yorgun görünüyordu. Temkinli.

Yine de gözlerimle karşılaştığında biraz gülümsüyor. "Evim güzel evim," diyor, sesi düz ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Beni buraya getirdiğin için. İstemediğini biliyorum ama--"

"Senin istediğini istiyorum," diye cevap veriyor ve eğer kelimeler biraz ezbere geliyorsa, benim için sorun yok. Buradayız, değil mi?

Eve geri dönüyorum. Ön kapı aslında iki kapı, bir koçbaşına dayanabilecekmiş gibi görünen büyük koyu renkli ahşap levhalar.

Uzun, dar pencereler girişi çerçevesiyor ve sanırım sol tarafta bir hareket titremesi yakalıyorum, bir yüzün kısa bir parıltısı, bir kadın mı yoksa bir erkek mi olduğunu göremeyeceğim kadar hızlı.

Arabanın kapısını açıp yola çıkarken bakışlarımı kapılardan ayırmıyor, açılmalarını bekliyorum. Belli ki orada biri var ve bizi gördü, çantamı almak için bagaja doğru ilerliyorum, bir kilit sesi, bir selamlama duymayı bekliyorum.

Cam yanıma geliyor, çantasına uzanıyor ve ben de eve doğru başımı sallıyorum. "Karşılama komitesi yok mu?"

Sıkıca kapalı kapılara hızlı bir bakış atarak homurdanıyor. "Bir idam mangasının içine girsem daha az şaşırdım."

"Buranın sahibi sen olduğuna göre sana daha nazik davranmaları gerekirdi," diyorum bagajı çarparak kapatırken.

Ama Cam çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Öncelikle şunu bilmelisin ki bu insanlar için 'olmalı' diye bir kelime yok. Yapmaları 'gereken' pek çok şey var, ama bir şeyi yapmak istemiyorlarsa, yapmazlar."

"Faturaları ödeyen adama iyi davranmak gibi."

"Ya da bahşış vermek gibi," diye ekliyor ve kalçamı onunkine çarpıyorum.

"Ya da vergi ödemek gibi mi?" Tahmin ediyorum ve tam olarak kahkaha olmayan o eğlenmiş seslerden birini çıkarıyor.

"Şimdi yapıyorlar ama yeni bir muhasebeci tuttuğum için.

Ayrıca ayçiçeğı bahçeleriyle ilgilenmedikleri de açık."

Eliyle işaret ediyor ve şimdi bir zamanlar parlak sarı çiçekler olması gereken, saklanabilecek kadar uzun, kahverengi, çıtır sapları görüyorum.

Ona yaklaşıp kolumu onunkinin içinden geçiriyorum. "Yenilerini ekeceğiz," diye söz veriyorum ve bana bakıyor, bir gözü mavi, diğeri kahverengi, ikisi de ne düşündüğünü ele vermiyor.

"Burada o kadar uzun kalmayacağız," diyor sonunda ve ön kapıya doğru ilerlemeye başlıyor, kolum onunkinin arasından kayıp yanıma düşüyor.

Tam basamaklara ulaşmıştık ki arkamızdan bir tıkırtı sesi geldi. Beyaz bir Audi çakıllı yolu yırtarak ilerliyor, lastiklerin altından küçük çakıl taşları fırlatıyor ve

Kaldırıma çıkıp, SUV'umuzun arkasına çarpacak diye korkuyorum.

Ama bir fren gıcirtısı, lastik kokusu geliyor ve Audi arka tamponumuza çarpmaktan bir öpücük uzakta duruveriyor.

Camden gürültülü bir şekilde nefes verdi. "İşte size bir karşılama komitesi," diye mırıldanıyor.

Şoför kapısı açılıyor ve kestane rengi saçları bulutlu gökyüzünün altında bile parlayan bir kadın iniyor. Üzerinde beyaz bir kot pantolon ve omzu açık, siyah, üzerinde büyük renkli puantiyeler olan, bir mağazada iki kez bakmayacağım türden bir bluz giyiyor çünkü "*Bozo Chic'i kim başarabilir?*" diye düşünürdüm.

Görünüşe göre cevap Camden'ın kuzeni Libby.

Burası size onun kim olduğunu tahmin ettiğimi söylemek istediğim kısım. Buna inanırdınız, değil mi? Tasarımcı kotu giyen bu yirmili yaşlardaki kız başka kim olabilir? Bağlam ipuçları, güvenli bir varsayım, vesaire.

Ama aslında onu Instagram'ından tanıyorum.

@LaLaLibby.

Onu on yıldır mı takip ediyorum? Cam ve ben çıkmaya başladıktan hemen sonra. Lise son sınıftan (ördek surat dönemi) bir numaralı üniversiteye (Duke, fotoğraflarda bolca lacivert), iki numaralı üniversiteye (UNC, yine mavi, ama peygamber çiçeği) ve son olarak üç numaralı Western Carolina'ya (mor, ne yazık ki Libby'nin harika görünmediği *tek* renk).

Clayton Jefferson Davis ile olan düğününün tam burada, bu evin arka verandasında çekilmiş bir fotoğrafını gördüm ve iki yıl sonra Cabo'daki "Boşanma Ayı "nın bir başka fotoğrafını gördüm. Sonra da kendisine "Bodhi" diyen ama Facebook arkadaşlarının "Kyle" diye seslendiği bir adamla yaptığı ikinci evliliğinden bir kare.

Bu seferki pek fazla fotoğraf çektirmemişti ve görünüşe göre yaklaşık altı ay içinde sona ermişti. Ayrıca kek imparatorluğunun yükselişini ve düşüşünü (RIP, Lil Lib Cakes) ve geçici olarak

çoğunlukla üzerinde tüyler olan üç yüz dolarlık lambalar satmaya yönelik görünen iç tasarım.

Ve biliyorum ki şu anda muhtemelen Tavistock şehir merkezinde yeni açtığı küçük butiği Lil Bit Libby'den dönüyor! (Ünlemi o koydu, ben değil ve belki burada yeterince uzun kalırsam, onunla "lil "i bir pazarlama hilesi olarak aşırı kullanması hakkında konuşabilirim).

Cam'in tabii ki bunlardan haberi yok. Muhtemelen başarısız olan işlerden haberi vardır, çünkü onlar için para çekmesini onaylaması gereken kişi oydu, ama onu takip eden ben miyim? Sırf bu amaçla açtığım kullan at hesabı mı?

Hayır, ona bundan bahsetmedim.

Bunu düşündüm. Yani, bu kadar büyütülecek bir şey mi? Kocanızın ayrı yaşadığı ailesini internetten hafifçe takip etmek? Bence değil.

Ama Cam'in bunu bu şekilde görüp görmeyeceğini de bilmiyorum ve eğer ona söylersem başka sorular sorabilir. Anlayamayacağını *bildiğim* cevapları olan sorular ve ona asla yalan söylemeyeceğime söz verdim.

Ve söylemedim de. Hiçbir zaman. *Gerçekten söylemedim.*

Libby yarım daire çizerek bize doğru dönüyor, bir elinde cep telefonu, güneş gözlükleri yüzünün yarısını kapatıyor. "Lanet kapıyı kapattın mı?" diye soruyor Cam'e.

Sanki bunca zamandır buradaymış gibi. Sanki onu her gün görüyormuş ve son on yıl hiç geçmemiş gibi.

Kapıyı kapatmıştı, biz geçtikten sonra durdu ve gıcırtilı protestosuna rağmen yerine geri salladı, ama bunu ona söylemedi. Bunun yerine çantasını ayaklarının yanına bıraktı ve iki elini arka ceplerine soktu, dirsekleri yanlarında keskin bir açı oluşturdu.

"Evet, Elizabeth, teşekkür ederim, uzun bir yolculuk *oldu*, ama mutluyuz. sonunda burada olmak. Seni görmek de güzel!" diye sesleniyor ve kız ona kaşlarını çatarak güneş gözlüklerini çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyor, Güneyli aksanı kelimeleri tatlı hale getirirken gözleri ona dik dik bakıyor. "Ben senin

Burada olduğum için huysuz bir pislik olacağım, bu yüzden belki de hepimiz için eğlenceliymiş gibi davrandığımız kısmı atlayabiliriz. Ama hey!" Omuz silkiyor, bronzlaşmış omuzları abartılı bir hareketle inip kalkıyor. "Buraya sağ salim gelmene çok sevindim sevgili kuzenim Cam ve eski günlerden konuşmak için sabırsızlanıyorum seninle."

Arabanın yanından geçerken arka kapıya yaslanıyor, bir ayak bileğini diğerinin önüne geçiriyor, yüzü bir şey düşünüyormuş gibi asılıyor. "Aslında bu bana o eski zamanlardan biriyle ilgili bir sorum olduğunu hatırlattı. Bakalım, ne zamandı?"

Parmağını çenesine vuruyor, başı bir tarafa eğik, yanımda Cam kıpırdamadan duruyor, ifadesi boş.

"Sanırım, hmm... yaklaşık on dakika önceydi? Belki beş? Eğer o kadar öncesini hatırlayabiliyorsan, belki bana anlatabilirsin: Lanet kapıyı kapattın mı?"

Cam'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, dudakları birbirine o kadar sert bastırıyor ki bir yanağında daha önce hiç fark etmediğim bir çukur oluşuyor. "Kapattım Libby, evet," diye cevap veriyor.

"Neden?"

"Şey, görüyorsun, kapıların amacı--"

"Unut gitsin," diyerek onun sözünü kesiyor ve kendini arabadan uzaklaştırıyor. "Ben'e bana kodu göndermesi için mesaj attım, ama gelecekte açık bırak. Zaten buraya bizden başka kimse gelmiyor."

"Ya da beş saniyeni ayırıp beş haneli bir kod girebilir ve ön bahçede rastgele birilerinin belirmesi riskini ortadan kaldırabilirsin."

Basamakları çıkıyor, botları taşta gürültüyle ilerliyor ve çenesini kaldırarak durduğumuz yerin hemen altında duruyor. Bu kadar yakından bakınca, Instagram'da görüldüğü kadar derli toplu ve gösterişli olmadığını görebiliyorum. Gözlerinin altındaki kapatıcı belki bir ton fazla açık, maskarası dökülüyor. Parlak pembe ruj ağzını kapatıyor, ancak bir kısmı dudaklarının etrafındaki ince çizgilere bulaşmış ve beyaz kot pantolonunda, tam kalçasında en soluk kahverengi sıçrama var. Muhtemelen kahve içiyor ve evet, şimdi çantasından çıkan yeniden kullanılabilir bir bardağın pembe plastik kapağını görebiliyorum.

"Buraya gelen tek *rastgele* kişi sendin," diyor ona ve sonra gözleri bana kayıyor.

"Sanırım sen karısısın?"

"Jules' diye hitap ediyorum ama bu benim devletteki unvanım, evet."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor ve bu ifadenin, sadece bir saniyeliğine, bana Cam'i düşündürmesi beni ürkütüyor. O da aynı şeyi yapıyor ve onun ifadesini başka bir yüzde görmek çok tuhaf. Kan bağı yok, bu yüzden bunu DNA'nın bir tesadüfüne bağlayamam.

"Çok şirin," diye cevap veriyor Libby ama esprime mi yoksa genel olarak bana mı gönderme yaptığını bilmiyorum. "Peki. İyi şanslar."

Bu sözlerle yanımızdan geçip eve giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Sessizlikte, ağaçların arasından geçen rüzgârı, kuş seslerinin belli belirsiz cıvıltısını ve uzaklarda bir yerde bir tren düdüğünün alçak sesini duyabiliyorum.

"Evde olmak güzel," diye mırıldanıyor Cam kendi kendine, çantasını almak için eğilerek. "Neden ayrıldığımı hayal bile edemiyorum."

"Özür dilerim," diyorum elimi koluna koyarak. "Siz ikiniz hep böyle miydiniz?"

"Her zaman değil," diyor çantayı omzuna atarken. "Küçükken o kadar da kötü değildi. Ama sonra..." Yüzünü buruşturarak devam ediyor. "Her neyse, Libby ısırmaktan çok havlıyor, gerçi havlaması hatırladığımdan daha sinir bozucu."

Bu "ama sonra" ilgimi çekiyor, orada bir hikâye olduğunu hissediyorum ama şimdi bunu zorlamanın zamanı olmadığını biliyorum. Cam ön kapıyı iterek açarken ve Ashby House nihayet bana açılırken olmaz.

"Son şansın," diyor Cam, kapı aralığında duraksayarak. "Bizi sadece Libby gördü. Arabaya geri dönebilir ve Perşembe gününe kadar Colorado'da olabiliriz. Eğer başarabilirsek Çarşamba."

Gülümsüyor, dirseği dirseğime değiyor, ama gözlerinden anlıyorum ki, "Tabii, gidelim," desem, verandada Cam şeklinde gri bir duman çizgisi oluşacak ve Denali'miz iki saniye içinde dağın yarısını aşmış olacak.

Başımı sallıyorum, bir kez daha kolumu onunkiyle birleştiriyorum.

"Ben Florida'da büyüdüm," diye hatırlatıyorum ona. "Kahvaltıda Audis kullanan aşırı bronzlaşmış sürtükleri yerim."

Bakışları ısınıyor ve eğilip alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor tenime karşı ve ben gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, parmaklarımı tişörtünün kumaşına doluyorum, kendimi bu anda, onunla kalmaya zorluyorum çünkü biliyorum ki o eve girdiğimizde her şey değişecek. Son on yıldır mutluyduk, çok mutluyduk, ama aynı zamanda rol yapıyorduk.

Cam, lisede İngilizce öğretmenliği yapan, güzel ama küçük bir ev kiralayan, adına yüz milyon dolara yakın bir banka hesabı ve ülkenin diğer ucunda bir malikane olmayan sıradan bir adam.

Jules, turistler için tereyağı üreten ve halk tiyatrosu yapan ve söz konusu parayı ya da söz konusu malikaneyi umursamayan tatlı eş.

Bir an için o halimizin yasını tutmama izin veriyorum ve sonra açık kapıya dönüp içeri giriyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Camden

Portreyi unutmuşum.

Ashby House'a adımımı attığım anda neredeyse kafam karışıyor, zamanda o kadar şiddetli bir şekilde geriye gidiyorum ki, aşağıya baktığımda ayaklarımda futbol kramponları, dizlerimde toprak ve çimen görmeyi umuyorum.

Her şeyden önce koku. Ruby'nin temizlikçilerin kullanmasını sevdiği balmumu cilası, vazolarında bir ya da iki gün fazla kalmış taze çiçeklerin hastalıklı, cenaze kokusu, yazları bile hiç kaybolmayan, sanki her şöminede yakılan her ateş mekanın gözeneklerine işlemiş gibi hafif odun dumanı kokusu.

Ön kapının hemen iç tarafındaki masanın üzerindeki Tiffany lamba, on dört yaşındayken kırdığım lambanın yerine geçti ve üzerinde oturduğu masanın siyah mermer tablasına küçük renkli ışık kareleri saçıyor. Merdivenlerdeki halı yolluk, pirinç çubuklarla yerinde tutulmuş, lacivert ve bordo deseni her basamağın ortasında bir asırdan fazla bir süredir inip çıkan ayaklar tarafından aşındırılmış.

Ön koridorun genişleyerek boş alana açılması, kayalıklara ve ağaçlara doğru dik bir şekilde alçalmadan önce arka bahçeye bakan devasa pencereleri daha iyi sergilemek için. Bir keresinde çimenlerin kenarından bir futbol topuna tekme atmıştım, dağdan aşağı yuvarlanışını seyretmek istemiştım ama ağaçlar tarafından hemen yutulmuş, üç metreden fazla aşağı inmeden dallara dolanmıştı.

Tüm bunlar yoğun ve baş döndürücü bir şekilde üzerime geliyor ve kalp krizi geçirmenin böyle bir his olup olmadığını merak ediyorum. Göğsüm sıkışıyor, aklım başımdan gidiyor, hava almakta zorlanıyorum.

Sonra gözlerimi kaldırıyorum ve Ruby'nin bana baktığını görüyorum.

Portre merdivenin tepesinde asılı, yaldızlı çerçevesi içinde devasa. Ruby'nin üçüncü kocası Andrew tarafından yapılmıştı. Onunla on yıl gibi uzun bir süre evli kalmıştı ve belki de en çok onu seviyordu çünkü Andrew bana verdiği göbek adıydı. Resmini tanışmalarından hemen sonra, 1969 civarında yapmış, yani o zamanlar otuz yaşında bile değilmiş.

Şu an olduğumdan daha genç.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, altmışlı yıllarda bile Ruby McTavish için kabarık değil ve antika bir sandalyenin koluna tünemiş, bacakları bileklerinden ağırbaşlı bir şekilde çapraz, elleri kucağında kenetlenmişken üzerinde zümrüt yeşili bir gece elbisesi var. Gülümsemesi zayıf ama gerçek, sanırım. Bu ifadeyi hatırlıyorum. Ve objektif olarak iyi bir portre. Hayata sadık ve zengin elbisesi ve dekoru ile rahat pozu arasındaki kontrast iyi işliyor.

Resmin diğer ayrıntılarına odaklanıyorum çünkü o gözlere bakmak istemiyorum.

Ama bakmak zorundayım, değil mi? En azından bunu ona borçluyum.

Geri döndüm, diye düşünüyorum, yukarı bakıyorum ve on yıldan uzun süredir sesini duymamış olsam da cevabını hayal ediyorum.

Kesinlikle zamanını almışsın, canım.

"Bu o," dediğini duyuyorum Jules'un -bu bir soru değil- ve sertçe yutkunup kolumu omuzlarına doluyorum.

Ona asla başka bir şey demedim. Kanunen o benim annemdi ama bu kelime ne ona ne de bana uyuyordu. O her zaman Ruby'ydi.

"Cam, burası..." Jules etrafına bakınarak başlıyor. Cümlesini bitirmiyor ama bitirmesine de gerek yok.

"Bu da bir şeydir," diye kabul ediyorum ve o da kocaman gözlerle bana dönüyor. "Tamam, Küçümseme Kralı. Tanrım. Sen nasıl ... Ben bilmiyorum

Biliyorum. Matematik ödevini burada mı yapacaksın? Oreos mu yiyorsun? Memelere bak

İnternet?"

Omuzlarım biraz gevşedi.

Jules burada. Beni seven ve anlayan komik, hızlı Jules - izin verdiğim kadarıyla.

O buradayken bunu yapabilirim. Bunu atlatabilirim.

"Aslında matematik ödevimi tam şurada yapmıştım," diyorum ona, omuzlarından tutup onu mutfığa giden başka bir koridora çevirerek. "Ve Ruby'nin abur cuburla ilgili bir sorunu olduğu için hiç Oreos yemedim. İnternetteki göğüslere gelince..."

Ellerimi omuzlarında tutarak onu kendime doğru çeviriyorum ve dizlerimi hafifçe bükerek göz göze gelmemizi sağlıyorum. "Senor Pollo'nun arkasındaki arabamın arka koltuğunda bana acıyana kadar bu gözler hiç meme görmemişti."

Kekeleyerek attığı kahkahası, tam da umduğum gibi gölgelerin bir kısmını uzaklaştırıyor ve onu kendime çekerken göğsümdeki gerginlik azalıyor, vücudu benimkine karşı yumuşak, tanıdık bir şekil alıyor.

Her zaman bu evde, içindeki herkesi eninde sonunda zehirleyen bir şey olduğunu düşünmüşümdür. İyileri çürüttüğünü. Ama Jules'un içinde bunun olması için çok fazla güneş ışığı var ve bunu hatırlamam gerekiyor.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur!" diye sesleniyor bir ses ve hissettiğim o hafif mutluluk hissi geldiği gibi hızla kayboluyor.

Kollarımı Jules'a dolamaktan vazgeçip arkamı dönüyorum.

"Ben," dedim ve eminim ki merdivenlerde duruyordu.

Libby'nin artık bir genç kız olmadığını görmek beni şok etmişti ama Ben, garip bir şekilde, neredeyse tamamen aynı görünüyordu.

Saçları kum sarısı, benimkinden birkaç ton daha açık ve o da kız kardeşi kadar bronz, bize gülümserken dişleri göz kamaştıracak kadar beyaz. Ben'in babası Howell her zaman polo tişörtler ve haki pantolonlar giyerdi, ayakları her zaman Docksiders'ın içinde olurdu, ama Ben kot pantolon ve gri bir tişört giyiyor ve merdivenlerden aşağı inerken, her zaman bağımlısı olduğu pahalı spor ayakkabılarından lekesiz bir çift giydiğini görüyorum.

Benim ayağımda yıpranmış bir çift deri bot var, ama bunun dışında neredeyse tamamen aynı giyinmişiz ve yine o baş döndürücü vertigo hissi var çünkü Jules'un aramızda ileri geri baktığını hissettiğimde, ne düşünüyör olabileceğini biliyorum.

Ben iki yaş büyük ve ben ondan belki bir santim daha uzunum. O benden biraz daha az sıruk, göğüs ve kolları daha kalın ve saçları daha kısa. Kuzey Carolina hala onun sesinden benimkinden farklı bir şekilde damlıyor, ama evet, kardeş olacak kadar birbirimize benziyoruz. İnsanlar aslında ikimizi de dehşete düşüren bir fikir olduğunu düşünürlerdi.

Başka bir hayattaki ben, diye düşünüyörüm şimdi, ona bakarken. El sıkışmak için. *Burada kalsaydım ben.*

"Gelebilmene sevindim," diyor Ben, bakışları benden uzaklaşıyor ama Jules'a öyle bir odaklanıyor ki ben daha farkına varmadan ellerim yumruk oluyor.

"Savurgan Oğul geri döndü," diye devam ediyor Jules'a bakıyor olmasına rağmen. Jules ona gülümsüyor, kibarca, ama ayak parmağı benimkini birazcık dürtüyor.

Muhtemelen ona beş dolar borçlu olduğumu hatırlatıyor. Nashville civarında bir yerde, ailemden birinin tam olarak bu sözleri söyleyeceğine dair benimle bahse girmişti ve ben, aptalca, Ben'in bile o kadar klişe olmadığını düşünmüştüm.

"Ve daha da iyisi, yeni bir Bayan McTavish getiriyor," diye devam etti Ben, Tiffany lambalı masanın üzerindeki fotoğraflardan birini göstererek. "Bu eve son McTavish gelininin adı verildi, biliyorsun. Anna'nın. Benim büyük büyükanne. Kızlık soyadı Ashby'ydi."

Tekrar Jules'a döndü. "Seninki ne?"

Onu bu konuda uyarmalıydım, ailenin soyağacı takıntısı ve kimin kimi doğurduğu, sanki hiç tanışmadığınız ölü bir akrabanız birine sizin hakkınızda bilmesi gereken her şeyi söyleyebilirmiş gibi.

Jules bir elini sallıyor. "Teknik olarak bir soyağacım yok. Yani, Cam'le evlendiğimde soyadımı korudum, yani aslında *Bayan* Brewster. Jules Brewster."

Elini sıkması için Cam'e uzatıyor ve Ben bir süre elini uzatana bakıyor. "*Bayan Brewster*," diyor ve sonunda elini sıkıyor. "Tamam, güzel. Yani, yirmi birinci yüzyıldayız, neden olmasın?"

Boştaki eli bir yumruk oluşturup yılan gibi dışarı çıkıyor ve ben de eski alışkanlığım la kendimi destekliyorum. Koluma inen yumruk eskisi kadar sert değil, acaba o mu zayıfladı yoksa ben mi güçlendim diye merak ediyorum. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur, çünkü gözlerinin bir an için nasıl açıldığını, parmaklarını iki yanında nasıl sıkıp açtığını görüyorum.

Artık sıska bir yedinci sınıf öğrencisi değilim Ben, diye düşünüyorum, Üst kattaki büyük küvette yatarken incelediğim morlukları hatırladım. Pazularımdaki, kalçalarımdaki mor lekeler. Asla öfkeyle yapmazdı, hayır, Ben *asla yapmazdı*. Her zaman sadece "takılırdı", sadece "erkek işi", sadece "Cam anlıyor, değil mi, Cam?"

Her zaman en parlak gülümseme ve en sert gözler.

Gülümsemesi soldu ama gözleri hâlâ granit gibi, "Aferin dostum, aferin," diyor, sanki Jules karım değil de eve yeni getirdiğim on iki puanlık bir geyikmiş gibi. "Yine de, hey, bir tavsiye. Çocuklarınız olduğunda bunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz. Farklı soyadlarına sahip ebeveynlere sahip olmak onlar için kafa karıştırıcı. Babam hayatta olsaydı, sana kendisi söylerdi. Babası aslında Franklin'di ama tabii ki Büyük Büyükbaba, Nelle Nine ve babamın McTavish olarak kalmasında ısrar etti."

Kederli bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Yani, evet, bana güvenin, çocuğunuzla aynı soyadına sahip olmak istersiniz. Aksi takdirde insanlar ikinizin hiç evlenmediğini düşünebilir. Ya da boşandığınızı. *Bunu* istemezsin, değil mi?"

Jules iri gözlerle "Ölmeyi tercih ederim," diye cevap veriyor ve elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken kahkahamı bastırıyorum.

Ben yine kafası karışmış bir halde ona bakıyor, sanki kendisiyle dalga geçilip geçilmediğini anlayamıyormuş gibi ağzında yarım bir gülümseme beliriyor.

Onun gibi erkekler alay edilmeye alışık değildir, muhtemelen onun gibi erkeklerin var olma nedeni de budur.

"Baban için üzgünüm," diyorum ona, dikkatini Jules'tan uzaklaştırarak ve o sert gözler benimkilerle buluşuyor, ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Hayır, değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul ediyorum. "Ama bu söylemek zorunda olduğun türden bir şey, değil mi?"

Ben'in gülümsemesi eriyip sırtıtmaya dönüşüyor ve yumruğu tekrar kolumun üst kısmına çarpıyor. "Seni özledim Cam," diyor bana. "Ciddiyim."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır, ciddiyim," diye beni temin ediyor ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazuları şişiyor. "Seninle hiçbir zaman saçmalık olmadı."

Tekrar Jules'a bakıyor ve ona o öldürücü gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Fransızcam için özür dilerim."

"Hiç merak etme," diye cevap veriyor Jules ve adam bir kahkaha atarak başını geriye atıyor.

"Her şey yolunda, Bayan Jules," diye mırıldanıyor. "Ama bunu Nana Nelle'in önünde söylememeye çalış. Bu ay bana bir cenaze yeter, teşekkürler."

"Nelle nerede?" diye soruyorum. Aslında onu görmek istemiyorum ama bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Eve dönüş olayını ne kadar çabuk atlatırsak, o kadar çabuk gidebilirim.

Ben gözlerini devirerek, "Bugün kendini pek misafirliğe uygun hissetmiyormuş," diyor. "Baş ağrılarından biri. Babam öldüğünden beri zor zamanlar geçiriyor. İkinizle de sabah kahvaltıda buluşacak. Libby'nin bu akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkacağına eminim. Bana gelince, yetişmem gereken işlerim var."

Ben'in bir işi olması beni şaşırtmamalı. Otuz dört yaşında, Tanrı aşkına, çalışmalı, ama yine de kendimi ağzımdan kaçırırken buluyorum, "Ne iş yapıyorsun? Yaşamak için yani."

Ben kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Avukat mıyım?" diyor, bunu kesinlikle bilmem gerektiğini ima ederek. "Emlak işleri, vasiyetler ve tröstler. Yani." Kollarını iki yana açtı. "Ailenin bu konuda gerçekten bilgili birini kullanabileceğini düşündüm, değil mi?"

Gülümsüyor, dişleri hâlâ bembeyaz ama gözleri sertleşmiş. Boğazımın düğümlendiğini hissetsem de kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Doğru."

Ben sırtıtmaya devam ediyor. "Her neyse, ikinizin akşam için kendinizi eğlendirebileceğinizi umuyorum? Cecilia buzdolabına güveç bıraktı, buyurun yiyin ve Camden, eski odanı geri istersin diye düşündüm, o yüzden senin için hazır."

"Peki," dedim. "Kulağa hoş geliyor."

Aslında değil. Başka bir odada kalmayı umuyordum. Başka bir odada. Jules'u çocukluğumun yatak odasına geri götürme fikri, bu yatak odası bir septuagenarian için hazırlanmış bir yatak odası *olsa* bile, nedense rahatsız edici. Sanki buradaki yerime geri kayıyormuşum gibi.

"Harika," diyor Ben ve başını merdivenlere doğru sallıyor. "O zaman geri döneceğim. Yarın senin için bir sürü evrak işim var."

"Sabırsızlanıyorum."

Gözlerine ulaşmayan o gülümsemelerden birini daha atıyor. "Şimdi mi? *Bu* kesinlikle saçmalık, Cam."

Kıkırdarak Jules'a döner. "Tanıştığımıza memnun oldum, *Bayan* Brewster. Ashby House'a hoş geldiniz."

Gözleri rahatsız edici bir süre daha Jules'un üzerinde kalıyor ve sonra merdivenlere yöneliyor, sanki otuzlu yaşlarında değil de hâlâ on beşindeymiş gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Tam tepede tökezliyor, zar zor fark ediliyor ve çabucak toparlanıyor, ama bir an için başka bir sonucu hayal etmeme izin veriyorum.

Spor ayakkabısı o yıpranmış halıda kayıyor. Kendini yakalamak için uzanan ama tutacak bir şey bulamayan el. Yaklaşık iki yüz kiloluk kasın duvara, maun trabzana çarparken çıkardığı gürültü.

Başı koridorun parkesine çarpıyor, ses ıslak ve ağır. Sarı saçlarının altından yayılan koyu kırmızı bir havuz.

Ben tepedeki trabzanı yuvarlarken kendimi bu görüntüye bırakıyorum, sahanlığa gelene kadar ilerleyişini takip ediyorum ve sonra

Bakışları Ruby'ninkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

Bu sadece a Portre, I hatırlatmak kendim.
Tuvalve yağ Ben daha doğmadan ölen bir adamın fırça
darbeleri.

Ama Ruby'nin gülümseyen yüzüne baktığımda, birden onu burada
hissediyorum. Gerçek. Canlı. Beni izliyor.

Şu anda kafamın içinde ne olduğunu biliyor.

Ve olay şu ki? Sanırım benimle gurur duyardı.

Ruby A. McTavish'in Masasından

14 Mart 2013

Sanırım şimdi cinayeti öğrenmek istiyorsunuz.

Yani, ilkinii.

Adil olan bu. Bütün o zamanı size ailemden, Nelle'den, Nelle'in doğum gününden ve Duke'la tanışmamdan bahsederek geçirdim ve belki de neden doğrudan konuya girmek yerine oradan başladığımı merak ettiniz.

Olduğu gibi.

Bu mektupları okurken kaşlarını çatıldığını, bilinçsizce tırnak etlerinle ilgilendiğini görür gibiyim. (Bu arada buna bir son vermelisin. Tırnak etlerinizi koparmak. Bu sadece kötü bir şey değil.

Alışkanlık, ama bu bir söylem, sevgilim. Sizinle birkaç dakika geçiren herkes bunu fark eder).

Ancak her iyi yazarın -ya da ev sahibesinin- size söyleyeceği gibi, bir sahne kurmak önemlidir. Nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsan Ashby House'da büyürken, sessizliklerin ve sırların perdelere yapışması, parke zeminleri kirletmesi, tıpkı Annemin her zaman çok endişelendiği karadul örümcekleri kadar ölümcül, o zaman neden bu kadar endişeli olduğumu anlamayabilirsiniz.

ayrılmak için çaresizdim. Duke nasıl sadece aşık olduğum ve evlenmek istediğim bir adam değil, yepyeni bir hayata kaçışım oldu.

Bir sonraki bölümün mantıklı olması için tüm bunları bilmeniz gerekiyor. Tabii böyle bir şey mantıklı olabilirse.

Bu anı o kadar çok düşündüm ki. Zihnimde sayısız kez tekrarladığım bir sahne, çünkü

Her şeyin başlangıcı, içimdeki bir şeyin kilidini açan an. O zamana kadar sadece var olabileceğinden şüphelendiğim bir şey.

Uzun bir süre boyunca, anılarımı analiz edersem Yeterince cevap bulabilirdim ya da bunun önlenebileceği ve hiç yaşanmayacağı bir yol görebilirdim.

Duke ve ben o gece farklı kararlar verdik ve bu da ... tam olarak neye yol açtı?

Bu hep takıldığım kısım. O gece ne oldu?

Paris'te gece o kadar kaçınılmaz geliyor ki, tıpkı Duke'u yaşlı bir adam olarak hayal etmeye çalışmak gibi, balayımızdan eve döndüğümüz, birlikte bir hayata başladığımız, çocuklarımızın olduğu bir dünyayı hayal etmek... imkansız. Hatta gülünç.

Sanki her zaman orada, Duke'un babasının Paris'teki dairesinin sahanlığındaki Aubusson halısının üzerinde, kan gölünün içinde son bulmamız gerekiyordu.

Kandan nefret ettiğimi eklemeliyim ve geceliğimle kanın içinde diz çöktüğümü hatırlıyorum, beyaz ipek yavaş yavaş kırmızıya dönüyordu. Duke'un gömleğinin ön kısmına bakıyordum - geriye ne kaldıysa - ve onun da artık beyaz olmadığını gördüm ve bulanık beynim şöyle düşünüyordu

Duke'u daha önce hiç kırmızılar içinde görmemiştim, sanki yeni bir gömlek giymiş gibiydi.

Zihnini zor zamanlarda neler yapabileceği komik.

Pekâlâ. Mutfağa gidip kendime bir kadeh şarap doldurdum ve en kötüsünü hatırlamama izin verdim, o sessiz

Polisten önce, yani benden başka kimse Duke Callahan'ın artık var olmadığını bilmeden önce.

Başa dönelim.

Balayı iyi başlamıştı. Hatta sihirli bir şekilde. Düğün gecemizi burada, Ashby House'da geçirmiştik.

tüm hayatım boyunca uyudum (tabii ki Darnell'lerle geçirdiğim sekiz ay ve Agnes Scott'taki bir yıl hariç), ama diğerlerinden biri

Evin arka tarafına yakın sütler. Ruby Süiti, annem

onu aradı. Benden sonra değil, ama her şey kırmızı olduğu için. Pencerenin etrafında ağır kırmızı kadife perdeler, koyu kırmızı bir halı kırmızı yatak askıları, kırmızı örtüler.

Geriye dönüp baktığımda, belki de tüm bu kırmızılar bir işaretti.

Her halükarda, Bayan Duke Callahan olarak ilk gecemi orada geçirdim ve kelimenin tam anlamıyla bir eş oldum.

Şimdi sinirlendin mi, sevgilim? Yaşlı bir kadının cinsel uyanışını anlatırken mor düzyazıya dalması için kendini hazırlıyor musun? Gözleriniz şimdiden "taç yaprakları" ya da "dolgun" gibi kelimeler görmemek için Tanrı'ya dua ederek ileriye mi bakıyor?

Asla korkmayın. Bir hanımefendi öpüşmez ve anlatmaz.

Tek söyleyebileceğim, tıpkı öldüğü gece gibi, bu geceyi de hem olacıklara dair bir ipucu aramak için hem de... açıkçası, sık sık bu gecenin hatırladığım kadar iyi olmamasını dilediğim için tekrar tekrar oynadığım.

Kendime düğün gecemizde hissettiğim her şeyin genç olmaktan kaynaklandığını söylersem Duke'u kötü adam olarak yeniden canlandırmak çok daha kolay olur

ve korunaklı. Duke'tan önce sadece iki erkekle öpüşmüştüm, bu yüzden doğal olarak seks bir keşif olacaktı. O değildi, bendim, vesaire.

Ama bu mektuplar gerçeklerin yazıldığı yerler, değil mi? Şimdi itiraf edebilirim ki evet, Duke harikaydı. O gece

Harikaydı ve hayatımda hiç ertesi sabah onun yanında uyandığım

kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Çarşafın altından

bacaklarımızın birbirine değdiğini ve bunun beni nasıl

heyecanlandırıldığını hatırlıyorum; bir erkeğin çıplak bacağı benimkine

sıcacık değiyordu, oradaki kıllar benim pürüzsüz tenimden çok

farklıydı. Aramızdaki zıtlıktan, güneş ışığının bir gecede yanaklarında

beliren altın sarısı kirli sakallarla oynaşmasından, elimin ne kadar

narin ve kadınsı olduğundan büyülenmişim.

göğsündeki kaslara baktım.

Sabah güneşinin altında, vücudum hoş bir şekilde ağrırken, zihnim mutluluk, uykululuk ve zevkten oluşan yumuşak bir karmaşa içinde uzandım ve uyurken daha yumuşak olan o muhteşem profile baktım ve *dünyanın en şanslı kadını olduğumu* düşündüm.

Sanırım buna "ironik öngörü" diyorlar.

Bu düşünceyi evliliğimizin ilk birkaç günü boyunca aklımdan çıkarmadım.

Balayı. New York'a giden trende, Paris'e giden gemiye binerken.

Şanslı, diye düşündüm, kadınların Duke'ü nasıl izlediğini izlerken.

Şanslı, diye düşündüm her gece vücudumdan aşağı kayarken, dudakları dudakların dokunacağını hiç düşünmediğim yerleri işaretlerken.

Şanslı, diye düşünüyordum, yumruğu yanağıma ilk kez değmeden birkaç saniye önce.

Beş gündür evliydik.

Korunaklı olduğumu söyledim, öyleydim de. Alkolün ne olduğunu biliyordum. annemi içten dışa doğru yavaşça yiyip bitirmesini izlemiştim, ama bu benim bu konudaki tek gerçek deneyimimdi.

Sarhoşluk. Çok fazla içersen annem gibi ağlayabilirsin ya da annem gibi çok uyuyabilirsin diye düşünüyordum. Bilmiyordum.

Bazı insanlar için alkol içlerindeki bir kafesin anahtarıdır ve o kafesin içinde bir canavar vardır.

Duke o gece geminin kumarhanesinde kumar oynuyordu ve kamaramıza bu kadar geç dönmesi beni rahatsız etmişti. O Yemekten sonra yanağımı öptü ve sadece bir iki saat sonra geleceğini söyledi, sonra da göz kırparak, "Ben dönmeden sakın uyumaya kalkma," diye fısıldadı.

Bu sözlerdeki vaat kanımı kaynatmıştı.

Şampanya içtim, banyo yaptım, makyajımı tazeledim ve henüz görmediği çeyizimdeki geceliklerden birini giydim. Öldüğü gece giydiğim beyaz ipeğin aynısıydı, gerçi o geceye daha birkaç hafta vardı.

Sonra bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledikçe daha da sinirleniyordum. Benim

Göz kapaklarım uykudan ağırlaşmıştı ama uzanamıyordum çünkü o zaman makyajım bozulurdu ve nihayet döndüğünde berbat bir halde olurum.

Ayrıca sıkıcı erkekler ve onların daha da çekilmez eşleriyle dolu dumanlı bir gemi gazinosu neden yatağımdan daha keyifliydi?

Oh, kendimi ne kadar üzümüştüm.

O döndüğünde, sabahın ikisini geçiyordu, ben eşek arısı kadar kızgındım.

Ve kokarca gibi sarhoştı.

İçeri girdiğinde kokusunu alabiliyordum, o tanıdık ve korkunç tıbbi cin kokusu, beni karanlık koridorlara geri götürüyor.

Annem uyuyor, kapalı kapılar ardında boğuk öğürmelere kadar.

Yemek ceketini bir yerlerde kaybetmişti, papyonu boynunda asılı, çözülmüştü ve ilk kez kıskançlık çirkin başını kaldırdı. Düğün gecemizde o kravatı beceriksizce çözen parmaklarımı, kendimi gizlemek için nasıl güldüğümü düşündüm.

burnumun ucunu öpüp bana ne kadar sevimli olduğumu söylemişti.

Bu gece onun için kravatını başka bir kadın mı çözmüştü? Kafam zarif kırmızı tırnakların, elmasların Kumarhanenin loş ışığında göz kırpyordu ve bu da sözlerimi amaçladığımdan daha keskin hale getirdi.

"Bir saat demiştin Duke," diye hatırlattım ona. "Neredeyse dört saat oldu."

Bir elini kaldırarak hafifçe sallandı. "Bağışlayın beni, Bayan Callahan," dedi ve bana o sırtışı vermeye çalıştı, ama orantısızdı ve dürüst olmak gerekirse, zaten işe yaraması için çok kızgındım.

"Yale'den eski bir arkadaşşıma rastladım, Darcy Butler. Darcy ile hiç tanıştın mı? Hayır, tanışamazdın. Mason-Dixon Hattı'nı geçmene asla izin vermezler. Prensesi güvende tutmak için önemli. krallık."

Kafam karışmış bir halde ona göz kırptım. Hâlâ gülümsüyordu ama sözlerinde zehir vardı, gizli oklar. Bunu hissedebiliyordum ama anladım. Bu ses tonunu takip eden tehlikeleri bilmiyordum.

"Her neyse, Darce'la biraz hasret giderdik ve sonra blackjack'te feci şekilde kaybettim, bu yüzden kendimi çukurdan çıkarana kadar oynamaya devam etmek zorunda kaldım."

Kafamın içinde alarm zilleri hafifçe çalmaya başladı. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmemişti ama sonra bir tomar para çıkardı,

Çoğunun yere kaydığı tuvalet masasına fırlattı. "Ben de öyle yaptım," diye bitirdi sözlerini ve başıyla selam verdi. Kendini göstermeye çalışıyordu.

Sanırım beni büyüledi ama hiç havamda değildim ve bornozum dalgalanırken arkamı döndüm.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim ona, yere düşen banknotları toplamak için eğilerek. "Babamın tüm parasını bir yolcu gemisi kumarbazına verseydin çok kızardım."

Babam bize bir balayı hediyesi vermişti. Elli Uygun gördüğümüz gibi harcamak *için* bin dolar ve düğünün ertesi sabahından beri aramızda bir *şakaydı*, *babamın parasını neye harcayacaktık?*

Ben bir deve önermiştim ve sonra develerin ne kadar ettiğini ve Avrupa'da deve satın alıp alamayacağımızı merak etmiştik.

Duke, İngiltere'nin taç mücevherlerine karar vermişti ve ben de ona, elli bin dolar çok para olsa da, o hazineyi satın alabileceğinden emin olmadığımı hatırlatmışım.

Gördüğünüz gibi onu kızdırmaya ya da utandırmaya çalışmıyordum. Elbette Duke'tan hoşnut değildim ve belki de bu sözlerim kulağa olduğundan daha hınzırca geliyordu ama onu tanıdık bir şakanın içine çektiğimi sanıyordum.

Doğrudum, para elimdeydi, epeyce çoktu ve onu tuvalet masasına geri koymaya giderken kendi kendime, *belki* de *şanslı olan Duke'tür*, *ben değil*, diye düşündüm.

Ve sonra bana yumruk attı.

Bir tokat değil ama sol yanağıma, görüşümde yıldızların patlamasına neden olan ve beni yarı yarıya masaya yığan kapalı bir *yumruk*. Çıplak ayaklarım geceliğime ve sabahlığıma dolandı ve sonra düştüm, zihnim o kadar sersemlemişti ki hangi yolun yukarı olduğunu zor biliyordu.

Acımadı, o zaman değil. Ya da belki beynim o kadar meşguldü ki Kocamın bana öyle bir vurduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum ki başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Orada yatarken kendimi sersemlemiş bir hayvan gibi hissediyordum, ona bakıyordum, aptalca göz kırptıyordum o yakışıklı yüze, sadece birkaç saat önce

Daha önce onu güvertede öperken ellerimle tutmuştum, gece rüzgârı saçlarını karıştırıyordu.

En çok hatırladığım şaşkınlıktı. O his Anladığım bir hayattan, hiçbir anlam ifade etmeyen bir hayata şiddetle savrulduğumu fark ettim.

"Babanın lanet parasına ihtiyacım yok," dedi Duke, kravatını yakasının altından çıkarıp yatağın üzerine atarken burnunu çekerek. "Ayrıca, o para artık benim param, anlıyor musun? Ve onunla ne istersem yapacağım."

Üstümden geçip banyoya doğru ilerledi ve Kapının kapandığını ve lavabonun akmaya başladığını duyduğumda, bacaklarım titreyerek kendimi ayağa kaldırdım.

Yanağım nihayet zonklamaya başlamıştı ama geri kalan her yerim Uyuşmuş bir halde tuvalet masasına doğru ilerledim ve rujumu silmek için bir mendil aldım. Aynada göz göze gelmedim, oluşmakta olduğunu bildiğim morluğu görmek istemedim çünkü o zaman gerçek olacaktı. Bunların hepsi gerçek olacaktı.

O gece nasıl uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok, ama bir şekilde uyudum ve sabah uyandığımda Duke üzerime eğilmişti, eli -bir gece önce bana o kadar sert vuran eli- yüzümü nazikçe okşadı.

"Tanrım, ben bir canavarım," diye mırıldandı usulca, sesi çok şefkatliydi. "Cin içmemem gerektiğini biliyordum ama bak şimdi ne yaptım."

"Her şey yolunda," dedim ona.

Biliyorum. Bunu söylediğime hala inanamıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum. O an onun için gerçekten üzüldüm. Çok üzgün görünüyordu. Çok pişman görünüyordu.

Avucumu yanağına dayayıp gözlerinin içine bakarak bunu kastetmediğini bildiğimi, böyle biri olmadığını, elbette cin yüzünden olduğunu ve bunun bir daha asla olmayacağını söylediğimde kendimi ne kadar da yardımsever hissettim.

Ama sanırım o zaman bile kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Yanağım önce açık mora, sonra da hastalıklı bir sarıya döndü. yeşil, makyajla kapattım ve akşam yemeğinde güldüm.

Çok fazla şampanya ve geminin sallanması beni nasıl da tuvalet masamın kenarına fırlatmıştı! Geceleri birlikte yemek yediğimiz diğer çiftler gülüyor, garson yeni bir şişe şampanya açtığında benimle alay ediyorlardı ve ben de bazı eşlerin gözlerindeki anlayışı -acımayı- görmemiş gibi yapıyordum.

Yine de o yolculuğun sonraki iki günü boyunca bana el kaldırmadı. Size bahsettiğim küpelerle kavga etmişti, ama o zaman ayıktı ve akşam yemeğinden önce çok fazla martini içen, seyahatimizin İtalya kısmını bana söylemeden iptal ettiğini öğrendiğim için öfkeden ağlayan ve Darcy Butler'dan "eski çeteden birkaç kişinin" orada kalacağını duyduktan sonra Fransa'da kalmayı tercih eden bendim.

Komik değil mi? Adam yüzüme yumruk attı ve Gözlerim kuru kaldı ama Kolezyum'u görme şansımı elimden alınca gözyaşlarına boğuldum. Yirmili yaşlar kafa karıştırıcıydı.

Ve sonra, Paris vardı.

Hayatım boyunca hayalini kurduğum şehir, büyüyle, romantizmle ve aklınıza gelebilecek her türlü hayali şeyle doldurduğum bir yer ve yine de bir şekilde umduğumdan daha da iyiydi. Hatta daha da güzeldi.

Elbette bir daha hiç gitmedim ve bazen Duke'a bu yüzden her şeyden çok kızdığımı düşünüyorum.

Babasının sekizinci kattaki pied-à-terre'sinde kalmıştık. bölgesinde, Champs-Élysées'nin hemen dışında, beyaz taştan yapılmış güzel bir bina, pencere kutularından parlak pembe çiçeklerin döküldüğü ve Fransız modasının en ünlü isimlerinin - Dior, Chanel - sadece birkaç adım ötede olduğu bir yerdi. Dior'da diktirdiğim elbiselerden biri hala bende. Andrew'un portresinde giydiğim yeşil elbise.

Günler muhteşemdi. Sabahları tek başıma yola çıkıyor, ilkbaharda Paris'in güzelliğini içime çekiyor, yalnızlığın, dünyada tek başına yetişkin bir kadın olma hissini tadını çıkarıyordum, Almak istediklerini alıyor, ilgisini çeken her küçük dükkana, müzeye ya da galeriye uğruyordum.

Duke bazen öğleden sonraları bana katılırdı.
ve bu da çok hoş olabilirdi. Seine Nehri boyunca kol kola yürürdük ve ben her şeyin yoluna gireceğini, sonsuza kadar bu insanlar olabileceğimizi düşünürdüm.

Ve sonra geceler gelirdi.

Her gece giyinip dışarı çıkıyor, yeni restoranlar, yeni gece kulüpleri deniyorduk ve bu heyecan verici ve eğlenceli geliyordu ve ben uzun fildişi bir tutucuda Gauloises içiyordum ve Duke platin çakmağının pratik bir hareketiyle her birini benim için yakıyordu ve insanların bize nasıl baktıklarını ve ne kadar genç, parlak ve güzel olduğumuzu düşündüklerini düşünüyordum.

Ne şans ama.

Ama sonra şampanya yerini viski sours'a bırakırdı.
ve Duke'u canavara dönüştürenin sadece cin olmadığını öğrenecektim.

Eve geldiğimizde bir garsonla "flört ettiğim" için merdivenlerde beni itti.

Parmakları çeneme kenetlenmiş, başımı o kadar geriye yatırmıştı ki boynumun kırılacağını düşünmüştüm.
O gece kiminle olduğunu sorduğumda ne ima ettiğimi öğrenmek istediğinde burnuma gelen absent kokusu.

Kafatasımın arkası, banyonun mermer zeminine çarpıyordu çünkü orada ağlıyordum ve bu evin hizmetçileri olduğunu bilmiyor muydum?
Beni duyabiliyorlardı ve ne yapıyorlardı?
Bay Callahan'ın yeni gelininin alt kattaki tuvalette hıçkıra hıçkıra ağladığını mı düşünecekti?

Bundan sonra geceleri hizmetçilerden kurtuldu, yedide hepsini evlerine gönderdi. O sırada bunu bilemese de, onu mahkum eden seçimlerden biri daha.

Her gün makyajımı yapıyor, güzelce giyiniyor ve Paris sokaklarına çıkıyordum, bunun ne kadar güzel olduğunu ve bir daha hiçbir güzel şeyin gerçekten önemli olmayacağını düşünüyordum. Artık hayatım böyle olacaktı, ta ki Duke çok zorlayana ya da kafam bir yere çarpana kadar.

ve o anın ne zaman geleceğini asla bilemezdim, sadece geldiğini bilirdim.

En nefret ettiğim kısım buydu. Vuruşlar ve itiş kakışlar değil, bunlar canımı yaksa da. Belirsizlikti.

Ve umut! Tanrım, umuttan nefret ederdim. Çünkü hep oradaydı. Belki bugün her şeyin bir şekilde farklı olacağına dair bir inanç. Duke o kadar çok içmeyecekti ya da ben onu kızdıracak yanlış bir şey söylemeyecektim ve bu mucizevi bir şekilde bizi tekrar doğru yola sokacaktı.

Ne yazık ki onu hâlâ seviyordum. Ya da ben öyle sanıyordum. Duke'a karşı hissettiklerimin çoğunlukla şehvet olduğunu şimdi biliyorum, ama bu çok güçlü bir şey.

Kendi başına bir duygu, özellikle de sadece 21 yaşındayken. Dokunuşunu arzuladığım halde ellerinden korkuyordum ve bu çılgınca farklı duygular beni neredeyse parçalıyordu. Aynı anda hem birini istemek hem de ondan nefret etmek korkunç bir şey. Bu kadar gerilmişken sonunda kopmuş olmam şaşırtıcı mı?

13 Haziran 1961

O gece hiçbir şeyin farklı olacağına dair bir işaret yoktu. O zamana kadar bir aydan fazla bir süredir Paris'teydik, diğer konaklama yerlerimiz

ve seyahat planları iptal edildi çünkü Duke tüm eski arkadaşlarıyla, Yale'den tanıdığı ve hepsi de onun soluk birer taklidi olan ve bu nedenle onu daha da altın gibi gösteren bir grup erkekle çok güzel vakit geçiriyordu. Ağustos'a kadar kalacaktık.

karar verdi ve ben itiraz etmeye bile çalışmadım.

O zamana kadar günlerdir kendimi iyi hissetmiyordum, midem bulanıyordu. Başım ağrıyordu. Hamile olabileceğimden korkuyordum ama aynı zamanda bir hafta önce Duke'un savurduğu yumruklardan kaçmaya çalışırken merdivenlerden düşmüş ve başımı trambzana sertçe çarpmıştım, yani bu da aynı derecede muhtemeldi.

Akşam yemeğini atlatmayı başarmıştım ama Duke bir kulübe gitmek isteyince yalvararak vazgeçtim. Fazla içki içmemişti.

Gecenin o noktasında, bakışlar ve çirkin sözler yerine bir öpücük ve sevgiyle vedalaşarak yoluma devam ettim.

Daireye döndüm, kendimi içeri attım ve yattım.

Yere çarparak uyandım, başım yatağın ahşap çerçevesine çarpıyordu.

Bir an için düştüğümü sandım ama sonra ayak bileğimin etrafında sıcak bir parmak bandı hissettim ve Duke'un üzerime çömeldiğini görmek için başımı kaldırdım.

Gülümsüyordu, papyonu bir kez daha çözülmüştü, gömleği yatak odasının neredeyse karanlık ortamında bembeyazdı.

Diğer elinde bir tüfek tutuyordu.

Ay ışığında o mavi-siyah namluyu görünce nefesim kesildi, ciğerlerim sıkıştı ve kulaklarımda uzak bir uğultu başladı.

"Bak bu gece ne kazandım," dedi, silahı okşamak için bileğimi bıraktı, uzun parmakları zarif ve ölümcül bir şekilde Metal. "Darcy'nin babasına aitti. Rodezya'da üç -hayır, dört- fil ve Hindistan'da bir kaplan vurdu. Şöminenin üzerinde dururdu. ve Darce bir çiftte oynadı. Bir *çift*."

Güldü ve ben yırtıcı bir hayvanın görüş alanındaki bir tavşan gibi halının üzerinde yatarken ayağa kalktı.

Silahı omzuna doğru kaydırarak bana doğrulttu, namluya bakarken bir gözü kapalıydı.

"Sence hangisi daha etkileyici? Bir kaplanı vurmak mı yoksa bir insanı vurmak mı?"

Artık nefes alamıyordum, vücudumdaki tüm sinirler panik içinde yanarken bile derim uyuşmuştu.

Yine o kahkaha. "Kaplanlar daha büyüktür," dedi silahın açısını hafifçe ayarlayarak. "Daha ölümcül, belki. Ama insanlar daha zeki. Yine de bu tür şeylerle övünmüyorsun, değil mi? Silahı duvara asıp 'Biliyor musun evlat, ilk karımı bu silahla vurdum' deme."

Ağzım o kadar kurumuştu ki dudaklarımı yalamak için çaba harcadım. Kendimi bir şeyler söylemeye zorladım ve söylediğimde de sadece onun adını söyledim.

"Duke."

"İnsanlar kaplanları öldürdüklerinde, onları kilim yaparlar. Geyikleri öldürdüklerinde de kafalarını duvara asarlar. Ölü bir eşten ne yapardınız acaba?"

Hâlâ gülümsüyordu ve yerde yatarken bunun onun için eğlenceli olduğunu fark ettim. Çok eğleniyordu. ayaklarının dibinde titreyişimi izliyor.

Ama sormanız gereken soru, benim de kendime sorduğum soru: O anda beni vuracağını düşünmüştü müydüm?

Sevgilim, evet demeyi çok istiyorum. Ne olduğunu söylemek istiyorum Sonrasında olanlar gerçek bir nefsi müdafaaydı, çünkü o anda hayatımdan endişe ediyordum.

Ama istediğiniz ve alacağınız gerçek bu.

Hayatım için korkuyordum, evet. Ama hayır, beni vuracağını sanmıyorum. Ne de olsa bunun bir eğlencesi yoktu. Tıpkı beni defalarca dövmenin, derimi yüzmenin, dişlerimi kırmanın eğlenceli olmadığı gibi. Onun hoşuna giden korkuydu, tehditti. Benim dehşetim ona kendini kontrol altında hissettiriyordu ve bunca yıl sonra bunu ona kimin öğrettiğini merak ediyorum. Babası mı? Annesi mi? Georgia'nın kuzeyindeki dağlarda gittiği erkek okulundaki sadist bir öğretmen mi?

Yoksa böyle mi doğdu? Güç arzusu mu?

İnsafına kalmış birine sahip olmanın verdiği memnuniyet, tıpkı yeşil gözleri ya da boyu gibi biyolojisinin bir cilvesi miydi?

Bunu bilmeme imkân yok.

Bildiğim tek şey, bir iç çekip silahı indirdiği ve yatağımın ayakucundaki küçük bankın üzerine dik bir şekilde koyduğuydu.

"Başım beni öldürüyor," diye mırıldandı ve arkasını döndü. Korkunç son sözler.

Kapıdan çıkışını, koridorun diğer ucundaki kendi yatak odasına yönelişini izledim.

Birkaç saniye önce içimdeki ateş, sıcak ve vahşi bir şeye dönüştü ve neredeyse farkına bile varmadan hareket etmeye başladım.

Silahın metali Duke'un elinden hâlâ sıcaktı.
yatak odasından dışarı taşırken bana tanıdık geldi. Beş yaşımdan beri babamla birlikte Ashby Evi'nin etrafındaki ormanda avlanıyordum ve ateşli silahlar hakkında bilgim vardı.

Daire loştu, ay ışığı sahanlığın üstündeki duvarda bulunan pencerelerden sızıyor ve merdivenlerdeki aplikler tek ışığı sağlıyordu. Çıplak ayaklarımın altındaki halı yumuşaktı, geceliğimin ipeği serindi ve Duke tam önümdeydi, neredeyse yatak odasının kapısına kadar gelmişti.

"Duke."

Bağırmadım ve sesim kulaklarıma şaşırtıcı derecede düz geliyordu. Silahın kabzası sanki orada durmak için yaratılmış gibi omzumun çukuruna yerleşmişti.

Döndü.

Kaşlarını çatmıştı, bunu hatırlıyorum. Korkmamıştı, sadece çoktan bıktığı bir sahneyi oynamaya devam etmeye karar verdiğim için sinirlenmişti.

Tetiği çektim.

Sadece onu korkutmak istemiştim. Silahın dolu olduğunu bile düşünmemiştim.

Ah. Ve işte gidiyorum. Gerçeğe söz vermişken sana yalan söyledim. Tekrar deneyeyim.

Silahın dolu olup olmadığını bilmiyordum, bu doğru. Geriye dönüp baktığımda, Darcy Butler'ın babasının Paris'teki dairesinde dolu bir silah sergilemesi ve Darcy'nin ve sonra Duke'ün şehrin her yerine taşıdım.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmüyordum bile. Ancak daha sonra silahın zararsız bir şekilde tıklamış olabileceği aklıma geldi ve

Duke irkilir ve sonra da boş tehdidimin bedelini bana ödetirdi.

Atış çok gürültülüydü, o kadar gürültülüydü ki diğer tüm sesleri sonsuza dek bastıracak gibiydi. İlk kez bir silahı ateşlediğimde ağlamıştım, vurmak istemediğim bir tavşana nişan almıştım ve babam bana

bir gün Ashby House'u yönetmek istiyorsam daha sert olmam gerekecekti.

Bu sefer ağlamadım. Kendi bedenimin dışında hissederek, kurşunun Duke'un temiz beyaz gömleğini delip geçmesini izledim. Yüzü şaşkınlıktan iek açarken, gözleri bana bakarken genişledi.

Unutmayın, bu filleri ve kaplanları öldürmek için tasarlanmış bir silahtı.

Bir insana neler yapabileceğini tahmin edebilirsiniz. Tekrar ateş ettim.

Bu ikinci atış beni katil yaptı. İlk atış mı? O noktada haftalardır terörize edilmiştim, o gece dayanma noktasını açacak kadar korkmuştum ve tepki verdiğim için kendimi affedebilirim. Belki herkes affedebilir.

Bence sen affedebilirsin.

Ama ikinci kurşun... işte o zaman hedefimi ayarladım. İşte o zaman ne yaptığımı tam olarak biliyordum.

İşte o zaman sonsuza dek benim olacağını düşündüğüm kalbime bir kurşun gönderdim.

Sonrası çok sessizdi. Kulaklarım ınlamayı kesmiyordu ve Duke halının üzerine yığılmış, gözlerini dikmiş bakıyordu. Göğsü sarsıntılı bir hareketle bir, belki iki kez inip kalktı. Boğazında bir daha asla duymak istemediğim bir ses vardı ve bittiğinde, sakinleştiğinde çok mutlu oldum.

Sana söylediğim gibi, karanlıkta bir süre onun yanında diz çöktüm. Bir şeyler hissetmek için beklerken kanı geceliğime bulaştı. Dehşet, pişmanlık, korku. Herhangi bir şey.

nce rahatlama geldi. Artık her şey bitmişti. Bir daha asla uyanmayacaktım. acaba bugün çok mu ileri gitti diye düşündü. Ve sonra, bir hüzün titreşimi takip etti. Gerçekte olduğu Dk için değil, olduğunu sandığım Dk için.

Ama hepsi bu kadardı. Utanç yoktu. Keder yoktu. Endişe ya da polis ve cezalarla ilgili çılgınca düşünceler yoktu ve Tanrım, Fransa'da hala giyotin var mıydı?

Daha çok canımı sıkan bir matematik problemini çözmüş gibiydim ve şokta olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Kesinlikle buydu.

Tüm o duygular -keder ve pişmanlık gibi doğal, insani duygular- zamanla gelecekti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ancak şimdilik yapılacak son bir şey daha vardı.

Silahı bıraktığım yere gittim ve onu cüppemin kanlı olmayan eteğiyle silmeye özen göstererek merdivenlerden indim. Sonra Duke'un cesedine geri döndüm, kollarımı ona doladım, kanının daha fazla üzerimi kaplamasına izin verdim. Böylece kanı gevşek saçlarıma bulaştı.

Ve sonra çığlık atmaya başladım.

Gerisini biliyorsun hayatım. Ya da araştırabilirsin. Bu kısım size anlatmaya çalıştığım hikaye için daha az önemli. Orada polis (Agnes Scott'taki "Konuşma Fransızcam" böyle bir şeyi tartışmak söz konusu olduğunda ne yazık ki yetersizdi. ortaya çıktı) ve tabii ki biraz skandal oldu, ancak resmi hikaye, birisinin Duke'u o gece Montmartre'de gittiği daha kötü bir kumarhanede parasını gösterirken gördüğü ve onu soymak niyetiyle eve kadar takip etmiş.

Duke olayların bu versiyonuna şu şekilde yardımcı olmuştur Eve geldiğinde ön kapıyı rahatça açık bırakıyordu, bana yeni ödülünü göstermeye o kadar hevesliydi ki.

Bir itiş kakış, dolu bir tüfek, iki panik atışı, Duke'un arkadaşlarının o gece ceketinin cebinde olduğuna yemin ettiği paranın kaybolması (Nelle için aldığım iğrenç bir porselen köpeğin içine saklanmış, sandıklarımın birinin derinliklerine gömülmüştü) ve işte oldu.

Trajikti, gençliğimiz ve güzelliğimiz, birbirimize olan açık sevgimiz bunu daha da trajik hale getirdi. Hem de balayımızda! Evleneli iki ay bile olmamıştı.

İnsanlar bu hikayeye inandı mı, yoksa babamın parası hikayeyi unutturdu mu? Bunu hiç bilemedim. Önemli değil.

Ben paçayı kurtardım. Tek umursadığım buydu.

Bunu yazmak iyi hissettiriyor, söylemeliyim. Açık, saf gerçeği, mazeret yok, açıklama yok.

Cinayetden paçayı kurtarmıştım ve bunun için mutluydum. Bu kadar gerçek senin için yeterli mi canım?

-R

MEVCUT BURSLAR

Duke Edward Callahan Anma Bursu, Duke Callahan'ın dul eşi ve merhum eşinin mezun olduğu Preston Boys Academy'ye cömert bir hayırsever olan Bayan Ruby McTavish Callahan tarafından 1963 yılında kurulmuştur.

Toplam 25.000 \$ değerindeki burs, Bayan Callahan'ın eşinde en çok bulunduğunu söylediği nitelikleri en iyi şekilde örnekleyen bir son sınıf öğrencisine veriliyor: bilgi sevgisi, dünyaya karşi merak, yetenekli bir analitik zihin ve hepsinden önemlisi, arkadaşlarına karşi nezaket.

"Duke ile geçirdiğim zaman ne yazık ki çok kısa olsa da, onu şekillendiren ve olduğu kişi haline getiren okula verdiğim bu bursla onu yaşatabileceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Duke Edward Callahan Anma Bursunu alan herkesin bu fırsatı dünyayı daha iyi ve daha nazik bir yer haline getirmek için kullanması en büyük dileğimdir."

--Bayan Ruby Callahan

YEDİNCİ BÖLÜM

Jules

Haklıydım, bilesin diye söylüyorum.

O arka verandada kahve içmek ve bir daha asla mutsuz olamamak konusunda.

Ashby House'daki ilk sabahımda bir Adirondack sandalyede otururken, ellerim dumanı tüten bir kupanın etrafında kıvrılmışken, dağ önümdeki ağaç tepelerine doğru eğilirken, var olduğunu bilmediğim bir tür memnuniyet hissediyorum.

Sessizlik sıcacık bir yorgan gibi etrafımı sarıyor, güneş sisi dağıtmaya başladığında gökyüzünün yumuşak grisi yerini puslu bir maviye bırakıyor ve ben hayatımın her gününe böyle başlamak istiyorum, sakın bir şekilde bu manzaraya bakarak, bana ait olduğunu bilerek.

Yalan söylemeyeceğim: dün gece biraz endişeliydim. Ev hayal ettiğim her şeydi ve Libby bir sürtük olsa da o kadar da kötü değildi. Dürüst olmak gerekirse Ben de öyle ama Cam bütün akşam mesafeli görünüyordu. Belki de hayatımda yediğim en lezzetli güveci yemiştik, tavuklu, peynirli, tereyağlı krakerli bir şey... rahatlatıcı, ev yapımı, bırakın pişirmeyi, bu evde başka kimsenin yiyebileceğini hayal bile edemeyeceğim bir yemek. Cam bunun hizmetçi Cecilia'nın işi olduğunu ve bu yemeğin çocukluğunda en sevdiği yemeklerden biri olduğunu söylemişti.

Bu düşünceli bir jestti ve onu mutlu etmeliydi, ama tabağına neredeyse hiç dokunmadı ve sonunda yatağa gittik

Saat dokuzdan önce, sanki büyükanne ve büyükbabaymışız gibi.

Cam'in odası beni şaşırtmıştı, bir zamanlar genç bir çocuğun uyuduğu bir yerden çok, havasız bir pansiyonun çok güzel bir misafir odası gibiydi. Ağır meşe mobilyalarla doluydu, büyük bir cibinlikli yatak alana hakimdi. Ama sanki kendi ağırlık merkezi varmış gibiydi - sanki bir sanat eserini ya da bir yastığı yerinden oynatırsanız, oda kendi kendini düzeltir, her şeyi ait olduğu yere geri koyardı.

Yatağa çok erken gittiğimiz için, uykumuz gelene kadar zaman geçirmenin bir yolunu bulmamız konusunda şaka yapmıştım, mesajı almamış olma ihtimaline karşı parmaklarımı Cam'in göğsünde gezdirmiştim. Ama bir kez daha beni öptü ve çok yorgun olduğunu söyledi, sonra da saatlerce yanımda uyanık yattı.

Bu beni rahatsız etti ve acısı bu sabah da devam etti. Gün doğumuyla birlikte uyandım ve duş almak için büyük banyoya girdim. Ama birkaç dakika sonra duş kapısının açıldığını duydum, sırtımda serin bir hava hissettim ve sonra Cam oradaydı, elleri yanlarımı yumuşattı, dudakları boynumun omzumla birleştiği yeri buldu ve her zaman yaptığımız gibi birbirimize geri döndük.

Evet, bu sabah hayat güzeldi. Rahat bir koltuk, muhteşem bir manzara, mükemmel bir kahve ve sabah 8:00'den önce iki orgazm... Bir kızın daha neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Arkamdan verandanın kapısının açıldığını duydum ve Cam olduğunu umarak döndüm. Giyinip e-postalarını kontrol ettikten sonra kahve içmek için bana katılacağına söz vermişti. Onun yerine, kızıl saçları kayısı rengine dönmüş, boynunda ışıltılı bir zincirden sarkan bir çift gözlük o l a n yaşlı bir kadın karşılıyor beni.

Acaba bu Nelle mi -eğer öyleyse, yetmiş yaşına göre *harika* görünüyor-? Ama sonra gülümsedi ve bana küçük bir el salladı. "Sen Jules olmalısın. Ben Cecilia, hizmetçiyim."

Ayağa kalkıp verandaya geçiyorum ve ona boştaki elimi uzatıyorum. Elini sallıyor ve bir kolunu açıyor, ben de neredeyse kahvemi dökecek kadar sert bir şekilde sırtımı sıvazlarken sarılmama izin veriyorum.

"Sizinle tanıştığım için çok mutluyum!" Cecilia diyor ve ben buna gerçekten inanıyorum. "Ben de Camden sonunda ait olduğu yere, evine döndüğü için çok mutluyum."

Ah. Bir müttefik o zaman.

"Çok güzel bir ev," diyorum ona ve geri çekilirken bana gülümsüyor.

"Sana evi gezdirmesi için Cam'i çağırman gerekecek," diyor. "O çocuk buranın her köşesini biliyordu. Yemin ederim, bazen onu aramaya giderdim ve varlığından bile haberdar *olmadığım* bir odada bulurdum."

Cam'i gözümün önüne getiriyorum, saklanacak yerler ve gizli oyuklar bulan, spor ayakkabılarıyla parkeleri aşındıran ciddi bir çocuk ve bunu o kadar net görebiliyorum ki buraya dönmekle doğru şeyi yaptığımızı anlıyorum. Burayı bir zamanlar sevmişti ve ben ona tekrar sevdirebilirim.

"Görüyorum ki kahve bulmuşsun ama sana yiyecek bir şeyler getireyim," diyor Cecilia, eve geri dönerek ve bu mükemmel yerden ayrılmayı planlamamış olmama rağmen kendimi onu takip ederken buluyorum.

"Beni doyurmak zorunda değilsin," diyorum çalışma odasına geri döndüğümüzde, yüksek tavanlar, bir duvar boyunca bir öküz kızartmak için yeterince büyük bir taş şömine, pencerelerden en iyi manzarayı almak için açılı günlerce batacak kadar derin kanepeler.

"Bu onun işi," diyor kapı aralığından bir ses. Ah.

Demek *bu* Nelle.

Saçları bembeyaz, haftada bir kasabada "yaptırdığına" ve onun dışında hiç dokunmadığına emin olduğum karlı buklelerden oluşuyor. Bacaklarının ortasına kadar sarkan ekose bir etek ve makul ayakkabılar, beyaz bir bluz üzerine bej bir hırka giyiyor ve eğer bir kuru erik konuşabilseydi, muhtemelen ona benzerdi.

Tüm varlığında sıkışmış bir şeyler var. Dudakları hoşnutsuzlukla büzülmüş, gözleri kısılmış, yumru parmakları birbirine kenetlenmiş. Yaklaştıkça ayakkabıları parke üzerinde gıcırıyor.

"Sen Camden'ın karısı olmalısın. Julia mı?"

"Jules," diye düzeltiyorum ve ağız bir şekilde, imkânsız bir şekilde daha da sıkılaşıyor.

"Julia'nın kısaltması değil mi bu?"

"Aslında Julianne'in kısaltması ama bana sadece annem öyle derdi."

Nelle burnunu çekiyor. "Ben Eleanor, kısaca Nelle, ama siz bana Bayan McTavish diyebilirsiniz."

Tamam o zaman.

"Ben de tam Cecilia'ya ne kadar güzel bir eviniz olduğunu söylüyordum Bayan McTavish," diyorum şeker ve gün ışığı gibi, ama bu sadece yaşlı kaltağın daha da sert bakmasına neden oluyor.

"Sanırım bunu sana söylemem gerekiyor," diyor. "Burası Camden'ın evi olduğu için. Büyükbabam tarafından 1904'te yaptırıldı, annemin adını aldı, ama ikinci kez doğma talihsizliğine uğradığımdan ve kız kardeşim beni incitmekten başka bir şey sevmediğinden, şimdi hepsi yabancı da olabilecek sokaklardan bir çocuğa ait."

"Sana da günaydın, Nelle."

Cam onun arkasında beliriyor, saçları hâlâ nemli, koyu gri bir tişört ve kot pantolon giymiş, elleri cebinde. Bu onu binlerce kez giyerken gördüğüm bir kıyafet, neredeyse üniforması, ama bu sabah Ashby House'un koridorlarında dururken farklı görünüyor.

Kendi kocanıza bakıp onu tam olarak tanıyamamak garip bir his.

Nelle arkasını döndü, biraz bile utanmamıştı. "Bu konudaki hislerimi biliyorsun. Neden rol yapma zahmetine giriyorsun?"

"Gerçekten de neden," diye mırıldanıyor, onun yanından geçip giderken. Bana hızlı ve sıcak bir bakış attıktan sonra Cecilia'ya gülümseyerek sıkıca sarılıyor.

"Dün geceki güveç için teşekkür ederim. Hatırladığına inanamıyorum."

"Unutacağımı düşünmene inanamıyorum," diyor ve geri çekilip ona bakarken gözlerinde bir damla yaş var.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor ve adam omuz silkiyor.

"Yapılması gereken her şeyi görmenin ne kadar süreceğine bağlı. Belki birkaç hafta?"

Sanırım *daha uzun. Sonsuza kadar.*

"Geri dönmene sevindim," diyor Cecilia ve Nelle'in o koklamalardan birini daha yaptığını duyuyorum.

"Lafı açılmışken, Ben nerede?" Cam etrafına bakınarak soruyor. "Bana paramı nereye harcayacağımı göstermek isteyeceğini düşündüm."

Bunu söylerken Nelle'e bir bakış fırlatıyor ve diken battığında gözlerindeki memnuniyeti görüyorum.

Camden'in tam olarak tanımadığım bir başka yönü.

Ama sonra Ben içeri giriyor, parlak bir gülümseme ve bembeyaz dişlerle, su baskını hasarı, lambri kaplama ve müteahhitler hakkında konuşuluyor ve ben verandanın çekiciliğini, sandalyeye geri gömülme ve burada sadece ben ve Cam'in olduğu günün hayalini kurma arzusunu hissederek bunları duymazdan geliyorum.

Colorado'da iyi bir hayatımız var, bunu biliyorum. Cam işini seviyor ve ben de haftanın beş günü Homestead Park'ta Bayan Burch olmayı sevmesem de muhtemelen başka bir şey bulabilirim. Üniversiteyi bitirmemiş olabilirim ama çabuk öğrenirim. Orada arkadaşlarımız var, Cam'in okulundan diğer öğretmenler, Homestead'de çalışan diğer kadınlardan birkaçı, bazı komşular. Cuma günleri şehir merkezindeki şirin Meksika restoranına margarita içmeye gidiyoruz ve Safeway'in Cumartesi günleri her zaman tıka basa dolu olduğunu biliyoruz, bu yüzden şehrin birkaç mil dışına çıkıp *diğer* Safeway'e gitmek daha iyi ve evimize en yakın kafedeki baristalardan biri her zaman ne sipariş ettiğimizi çözdü (ben, yulaf sütlü fındıklı latte; Cam, her zaman yanmış üzüntü gibi kokan ve sanırım tadı olan sade bir kahve).

Bir hayatı oluşturan tüm o küçük şeyler.

Onlara sahibiz ama aynı zamanda sahip değiliz.

Çünkü hala ikimizin de pek sevmediği küçük bir ev kiraliyoruz. Çünkü şu arkadaşlarımız var ya? Sanırım son birkaç yılda sadece iki kez evimize geldiler. Çünkü işim benden ikinci bir acil durum ilanı vermemi istediğinde

kocamla iletişime geçtikten sonra boş bıraktım. Cam'e bundan bahsettiğimde, onun da iş yerindeki formlarında aynı şeyi yaptığını öğrendim.

Colorado'da yüzüyorduk, yüzeyde yeterince mutlu bir şekilde sallanıyorduk, ama asla daha derine inmiyorduk ve bunun eninde sonunda buraya geleceğimizi hep bildiğimiz için olduğuna inandım - ya da en azından kendime söyledim.

Ve öyle de oldu. *Sonunda geldik.*

Şimdi Cam'i kalmaya ikna etmeliyim. Çünkü bu kadar ileri gitmedim - yaptığım şeyleri bir ya da iki hafta sonra toparlanmak için yapmadım. Ama şunu da biliyorum ki Nelle, Ben ve Libby bu evden çıkana kadar bu hayali gerçekleştirme şansım yok.

Peki, benim büyük planım ne? Dürüst olmak gerekirse, henüz bir planım olduğunu söyleyemem. Ama merak etmeyin.

Ayaklarımın üzerinde her zaman iyi durmuşumdur.

Günün geri kalanında Cam'i pek görmüyorum. Sabahı verandada geçirdim, sonra Cecilia'ya mutfakta öğle yemeği için yardım ettim. Cam ve Ben bir şeyler atıştırmak için geri geliyorlar ama sonra tekrar gidiyorlar ve ben de biraz kestirmek için odamıza çıkmaya karar veriyorum.

Ama oraya gittiğimde yatak toplanmıştı ve eşyalarımızdan hiçbir iz yoktu. Kaşlarımı çatarak dolaplara, banyoya, hatta yatağın altına bakıyorum ama çantalarımız yok, diş fırçalarımız lavabonun yanında değil. Duştaki şampuanım bile yok.

Kafam karışıyor, Cecilia'ya bu sabah temizlik konusunda biraz fazla mı hevesli olduğunu sormak için aşağı inmeye başlıyorum, ama tam o sırada koridorun sonunda açık bir kapı görüyorum ve orada, kan kırmızısı bir yatak örtüsünün üzerinde çantam duruyor.

Koridorda yürüyüp kapıyı iterek açıyorum ve her yer kırmızı bir *deniz*. Kırmızı perdeler, kırmızı halı, yatak direklerinden sarkan kırmızı kumaşlar. Cam'in çantası bir koltuğun üzerinde duruyor ve banyo malzemelerim banyoda düzenlenmiş.

Camden nihayet akşam yemeği için geldiğinde, terli ve biraz bitkin görünüyordu, ona bunu soruyorum.

"Odaları değiştirmemiz gerektiğine karar verdim," diyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Öyle de değil - zengin yatak odalarından biri diğerı kadar iyi - ama yine de tuhaf. Neden eski odasında uyumak istemiyor? Ve neden o odayı tercih etsin ki?

Akşam yemeği yine dağınıktı; Nelle bir tepsiyi üst kata çıkardı, Ben ofisine çekildi ve Libby kim bilir neredeydi. Cecilia'nın bıraktığı kızarmış tavuğu yiyoruz, birkaç kadeh muhteşem bir sauvignon blanc içiyoruz, sonra yine normalde yattığımızdan çok daha erken bir saatte yeni odamıza çıkıyoruz.

"Cam iç çekerek yatağın üzerindeki yastıklardan birine uzanıyor, dantelli süsünden yakalayıp bir kenara fırlatıyor. "Ashby House'daki ilk tam gün. İzlenimleriniz?"

Ben de bir yastık kapıyorum - yatak başlığından şal desenli yatak örtüsünün ortasına kadar dizilmiş yaklaşık sekiz bin tane yastık var gibi görünüyor - ve bir koltuğun üzerine atıyorum.

"Ev inanılmaz," diyorum. "Ve Cecilia en iyisi." Bir yastık daha parkeye çarparken Cam başını sallıyor. "Öyle." Uyumsuz bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Peki ya ailem?"

Duraklıyorum, parmaklarım hâlâ bir yastığın kenarına kıvrılmış, Cam'i inceliyorum. "Biliyor musun, birlikte olduğumuz süre boyunca bunun bir rol olduğunu düşünmüştüm."

şimdi duraklama sırası Cam'de, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüz ifadesi biraz kapalı. "Neymiş o?"

Omuz silkiyorum ve yataktan yastık çekmeye devam ediyorum. Cam'in arkasındaki dev cumbalı pencere hareketlerimi yansıtıyor, çimenlik ve ormanın ötesi artık tamamen karanlık.

"Bu sadece bir tür klişe, biliyor musun? Boktan ailesine sırtını dönen zengin çocuk. Düşündüm ki... yani, sana *inandım*, ama dostum, Nelle gerçekten de tam bir baş belası. Libby de öyle. Ben de yeterince iyi birine benziyor ama dişleri karanlıkta parlayan bir adama güvenmem."

Cam'in yüzü biraz gevşiyor, ağzının bir köşesi tam olarak sırtmayan o gülümsemeyle kalkıyor. Tanıştığımız ilk gece de böyle gülümsemişti ve ben gidici olmuştum.

"Kendimi beğenmiş mi olsam yoksa senden özür mü dileysem bilemiyorum," diyor, yatak nihayet yastıklardan arınmış, ben de dizlerimin üzerinde yatağa uzanıp ellerimi Cam'e uzatıyorum.

Ellerimi tutuyor, ikimiz de diz çöküp birbirimize bakıyoruz.

"Geldiğimiz için hâlâ memnunum," diyorum ona ve parmakları benimkilere karşı esniyor. "Sen de öyle misin?"

"Söylemesi zor," diye yanıtlıyor. "Gelmem gerekiyordu. O kadar çok saçmalığa göz yumdular ki..."

Düşünmeye devam ediyor. "Bundan nefret ederdi," diyor sonunda, sesi yumuşak ve kimi kastettiğini sormama gerek kalmıyor.

Eğilip onu öpüyorum, nazikçe, neredeyse iffetli bir şekilde, ve bunun en fazla bu kadar ileri gideceğini varsayıyorum, özellikle bu sabahtan sonra, ama beni daha yakına çekerek beni şaşırtıyor, ağzı benimkine aç ve beni o kırmızı, kırmızı yatağa çekmesine izin veriyorum.

Sonrasında huzur içinde uyuyor, son birkaç gecedir vücudunda hissettiğim gerginlikten eser yok. Onun yerine karanlıkta uyanık yatma sırası bende, düşünceler çalkalanıyor.

Ashby House'da tam bir gün geride kaldı. Bir ömür boyu sürecek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Camden

"Demek öğretmensin, ha?"

Ben ve ben onun kamyonetinde, dağdan aşağı Tavistock'a doğru ilerliyoruz. Dün yapılması gerekenlerin envanterini çıkarmış, Ben'in elindeki birkaç aletle tamir edebildiklerimizi tamir etmiştik ama bugün üst kattaki banyonun hasarlı kaplamalarını sökecektik ve bunun için daha fazla malzeme gerekiyordu. Bunu yapmaları için birkaç adam tutmalıydım - Tanrı biliyordu ki param vardı - ama bunu kendim yapmak istemiştım. Belki suçluluk duygusuydu, belki gittiğim onca yılın kefarecini ödeme çabasıydı, belki de sadece kendimi yorucu ama zihnimi uyuşturan el işlerinde kaybetmek istemiştım.

Ben sorusunu sorduğunda aslında telefonumdaydım, boktan sinyale rağmen yeni panellere fiyat vermeye çalışıyordum ve kısa bir süre ona baktım.

Bir kolunu kapıya dayamış, dirseği açık pencereden dışarı sarkıyor ve kamyonun içinde yoğun bir toprak ve ağaç kokusu var. Kasabaya varmanın ne kadar uzun sürdüğünü hep unutuyorum ve şimdi Ben zamanı havadan sudan konuşarak doldurmaya karar vermiş gibi görünüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Colorado'daki erkek okulu."

"O kısmı biliyordum," diyor. "Ne öğretiyorsun?"

Telefonuma bakıyorum ve bu virajlı yolda Ben'in babası da dahil olmak üzere birkaç kişi ölmüş olsa da, gaza basmasını diliyorum.

"İngilizce."

Ben başıyla onaylıyor ve elini kamyonun yan tarafına vuruyor. "Sen hep okurdun."

"Sen de her zaman elimden kitapları kapar ve ailemde okumayı öğrenen ilk kişi olup olmadığımı merak ederdin," diye hatırlatmadan edemiyorum.

Bu saçmalığa bayılırdı. Sadece alay etmeyi değil -gerçi bunun çok eğlenceli olduğuna eminim- ama onun deyimiyle "muhtemelen lanet olası köylü pisliğinden" geldiğimi bildiğimden emin olmayı da.

Bizden biri değil. McTavish ailesinin sloganı olabilirdi.

Ama şimdi Ben iç geçiriyor ve uzanıp beyzbol şapkasını düzeltiyor. "Kıskandığım için sana pislik gibi davrandığımı biliyorsun, değil mi?"

Elimde olmadan homurdanıyorum ve dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum. "Elbette."

"Ciddiyim," diyor tam dağın eteklerine vardığımızda. Kabuğu parçalanmış ve ham, kocaman bir meşe ağacı görüyorum ama Ben gözlerini önümüzde uzanan yoldan ayırmıyor. "Babam hep aklımdaydı dostum. Nana Nelle de öyle. 'Bütün bunlar senin olmalı, gerçek varis sensin, belki Ruby bir gün aklını başına toplar' derdi. Beni deli ederdi."

"Benim için de pek iyi bir durum sayılmazdı," diyorum ve o da bana bakıyor, ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Hayır, sanırım öyle değildi." Bir duraksama.

Ve sonra, "Ama o kadar paranın geleceğini bilmek muhtemelen yardımcı olmuştur."

Onlar için konu hep paraya geliyor. Şimdi bile, Ben kendince telafi etmeye çalışırken bile, kendine engel olamıyor. Bu kadar trajik olmasaydı neredeyse komik olurdu.

Etrafınızdaki her şey bu kadar zehirliken paranın hiçbir şey ifade etmediğini anlamıyor. Eğer Ruby beni gerçekten sevseydi, Ashby House'da büyürken her gün *Açlık Oyunları*'nın kendi kişisel versiyonunda oynuyormuşum gibi hissetmeseydim...

"Her neyse," diyorum, sanki yine asık suratlı bir ergenmişim gibi, o da uzanıp koluma vuruyor.

"Gerçekten hiç dokunmadın mı?" diye soruyor. "Ruby'nin sana bıraktığı her şeye?"

"Sana söyledim, hiç istemedim," diyorum bizi Tavistock'a davet eden büyük tabelayı geçerken. Küçük bir kasaba, uykulu ve şirin ve beynimin ne kadar çabuk çalışmaya başladığına şaşırıyorum, bana gittiğim K-12 okulunun Ana Cadde'nin hemen aşağısında ve solda olduğunu hatırlatıyor. Koridorlarında dolaştığım kitapçı, şu anda önünden geçmekte olduğumuz kafenin üç kapı aşağısında ve ileride, pötikareli masa örtüleri ve deri kabinleri olan rahat bir restoran olan Jay'in parlak mavi kapısını görüyorum. Çocukken yemek yemek için en sevdiğim yerdi ve önünden geçerken bir yanım cam pencereden bakıp Ruby'nin her zamanki masamızda oturduğunu görmeyi bekliyor.

"İnsanları izleyebilmek" için Ana Cadde'ye bakan kabini sevdiğini söylerdi. Onu çok net bir şekilde gözümde canlandırabiliyorum, kırmızı tırnakları oturur oturmaz garsonun ona getirdiği beyaz kahve fincanına tıklıyor, karanlık bakışları dışarıdaki kasabayı tarıyor, krallığında güvende bir kraliçe.

Ama restoran karanlık, camdaki boyalı harfler dökülüyor ve Ben'e bakıyorum. "Jay kapandı mı?"

Omuz silkti. "Şehir merkezindeki kiralari yükseltmek zorunda kaldık ve sahibi emekli olma zamanının geldiğine karar verdi."

Bakışlarım sokakta geziniyor ve şimdi tek kepenk indiren binanın Jay olmadığını görüyorum. Küçük kitapçı gibi çay salonu da karanlık. Ruby'nin bir hesabı olduğu kuyumcu dükkânı da öyle.

Bunların hiçbiri umurumda olmamalı. Tavistock artık benim evim değil. Gerçekten öyle olduğundan da emin değilim ama midemde hâlâ suçluluk duygusu olduğuna emin olduğum yağı bir his var.

"Kiralari gerçekten yükseltmen mi gerekiyordu?" Şimdi Ben'e soruyorum ve o da bana yine o yan bakışlarından birini atıyor.

"Senden daha fazla para istemeseydik, evet."

Tavistock'un kendisi de Ruby'nin vasiyetindeki karmaşıklıklardan bir diğeri. Kasabanın büyük bir kısmı teknik olarak hala bana ait, ancak 2000'lerin başında Ruby şehir merkezinin birkaç bloğunu Nelle'e sattı. Howell bira fabrikası gibi bir şey açmak istiyordu ve Nelle'in kocası öldükten sonra bir sürü parası vardı. Henüz on iki yaşlarında olduğum için ayrıntılara pek dikkat etmemiştim ama Ruby yine de dünyanın en genç emlakçısıymışım gibi takım elbise giyip kravat takarak beni avukatın ofisine götürmüştü.

Ofisten çıkarken dirseğimin kıvrımına kayan elinin serin ağırlığını hala hissedebiliyorum, eğilip mırıldandığı sırada parfümünün kokusunu alabiliyorum: *Bazen insanlara kendilerini asacakları kadar ip vermek eğlencelidir, Camden'im.*

Ne demek istediğini anlamamıştım ama bu sözler içimde bir şeylerin burkulmasına neden olmuştu. O zamana kadar tüm "Bayan Kill- more" olaylarını, ölü kocalar zincirini biliyordum. Bir önceki yaz tesadüfen öğrenmiştim, bir yorum beni internete yönlendirmişti ve Ruby'ye bunu sorduğumda beni Jay'e, en sevdiğimiz kabine götürmüş ve sakince bana her birinin hikayesini anlatmıştı.

Duke, bir soygunda öldürüldü.

Hugh, ahırda elektrik çarpmış.

Andrew, gizemli bir hastalığa yakalanmış.

Roddy, çok fazla parti yapmış ve bir teknenin kenarından düşmüş.

Bunları sıraladığında her şey mantıklı geliyordu, bir dizi ilgisiz olay, tuhaftı elbette, ama anlatıldığı kadar uğursuz değildi.

Ona inandım.

En azından o

zaman.

Ben kamyonetini bu yol boyunca hâlâ açık olan birkaç dükkândan birinin önüne park ediyor, HENDERSON'S HARDWARE AND SUNDRY GOODES yazılı tabela rüzgârda hafifçe sallanıyor.

İçeri girdiğimizde tezgâhta biri arkada, biri önde iki adam vardı ve sohbet ederken gülümsüyorlardı, tanıdık aksanları

Memleketimde dururken bile memleket hasreti çekmeme neden olacak şekilde kulaklarımdan kalbime doğru kayıyor.

Biz içeri girdiğimizde konuşmayı kesiyorlar ve Ben'in orada durduğunu gördüklerinde ikisinin de yüzünde bir şeylerin değiştiğini izliyorum.

Bir elini kaldırarak onlara gülümsüyor. "Steve, Hank. Nasıl gidiyor?"

Tezgâhın arkasındaki adam -Steve Henderson, göbeğine ve kır saçlarına rağmen onu şimdi tanıyorum- bize başını sallıyor. "Bay McTavish," diyor ve sonra gözleri bana kayıyor.

İfadesindeki gerginlik kayboluyor ve gözleri hafifçe açılıyor. "Vay anasını Camden," diyor ve sonra tezgâhın etrafından dolanıp elimi pompalıyor ve sırtımı tokatlıyor. "Nasılsın oğlum? Hank, Ruby'nin oğlunu hatırlıyorsun, değil mi? Camden mı? Tanrım, ne kadar oldu? On yıl mı oldu?"

"Ona yakın bir şey," diye cevap veriyorum, Hank tezgâha yaslanıp kasketini çıkarırken ve elini seyrelmiş saçlarında gezdirirken ona gülümsüyorum.

"Bak ne diyeceğim evlat, anneni burada hâlâ çok özlüyoruz," diyor ve bunu içtenlikle söylediğini anlayabiliyorum. Ruby bu kasabada ünlü biriydi, onların cömert hayırseveriydi. Tavistock'taki insanlar tüm o kocalar hakkında fısıldaşmışlarsa bile bunu kapalı kapılar ardında yapmışlardı.

Hiç ayrılmak istememesine şaşmamalı.

"Ben de onu özlüyorum," diyorum ona ve bunun doğru olduğunu fark ettiğimde şaşırıyorum. Son on yılımı Ruby'yi düşünmemeye çalışarak geçirdim ve düşündüğümde de sadece kötü şeyleri hatırladım.

Ne de olsa hatırlanacak çok fazla kötü şey vardı.

Ama iyi şeyler de vardı. Jay'deki yemekler. Yerel kitapçıdaki ayakta hesap, Ruby'nin okuma sevgimi nasıl teşvik ettiği ve her zaman istediğim kitabı almama izin verdiği. Ne zaman Nelle, Howell ya da Ben bir pislik gibi davransa saçlarımı karıştırıp "*Sen ve ben dünyaya karşı*" demesi.

Ben raflardan bir kol dolusu malzemeye çıktı. Bir levye, muşamba, birkaç solunum cihazı ve bir macun bıçağı. Hâlâ gülümsüyordu.

Hank ve Steve'e bakıyor, ama yine o sert bakışlar var ve bir kez daha diğer adamların gülümsemeleri onu dikkatle incelerken soluyor.

"Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?" Hank, Ben'in elindeki malzemelere doğru başını sallayarak sorar ve Ben ona göz kırpar.

"O yürüyüşçüleri bulduk, temizlik işini kendimiz halletmeye karar verdik."

Hank'in yüzü kızarıyor ve Ben yüksek sesle ve uzun uzun gülerek başını sallarken yanındaki Steve'in hafifçe gerildiğini hissediyorum.

"Seninle dalga geçiyorum," diyor, sonra bana dönüp tezgâhın arkasını işaret ediyor, orada ilk kez üzerinde KAYIP yazan soluk bir broşür görüyorum. Altında, arkalarında ormanlık dağların yükseldiği, yürüyüş kıyafetleri giymiş iki genç adamın bulanık, fotokopiyle çoğaltılmış iki resmi var.

"Bütün olay bu," diye açıklıyor Ben. "Yaz boyunca, bu iki salak Ashby House'un doğu tarafındaki patikada yürüyüş yapmaya karar verdi."

Evin üzerinde oturduğu dağın aslında bir adı var - İskoçya'da bir yerin adı olan Trossach Dağı - ama aileden hiç kimse bu adı kullanmıyor. Oradaki her şey ev açısından konuşuluyor, sanki önemli olan tek simge oymuş gibi.

Ben'in bahsettiği patikayı biliyorum. Dik ve zorlu, yer yer iki ayağınızı dağda zar zor tutabileceğiniz kadar dar ve Ben'le yıllar önce o patikada yürüdüğümüz, ellerinin omuzlarımı kavradığı, çakıl taşları botlarımın altından kayarken kulağımda anıarak güldüğü, gökyüzünün ve ağaçların etrafımda baş döndürücü bir şekilde sallandığı, midemin bulandığı anları anımsıyorum.

Seninle sikişmek.

Bunu o zaman da söylemişti.

"Sürülerinden birini buldular ama başka bir şey bulamadılar ve adamım, *haftalarca* dağın her yerinde sürünen insanlar vardı. Nana Nelle neredeyse kriz geçiriyordu çünkü onları yatak odasının penceresinden görebiliyordu. Sen de oradaydın, değil mi Steve? Nana'nın polisleri aradığı kişilerden biri de sen miydin?"

Steve'in yüzü granit rengine büründü ve yumruğunu kalçasına doğru sıkıp bıraktığını görüyorum. "Hayır, olduğumu söyleyemem. Sanırım kuzenimle konuşmuşlar. Kaybolan onun oğluymuş. Tyler."

Ben'in yüzünde utanç ya da mahcubiyet gibi bir ifadenin belirmesini bekliyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Orada kaybolan ilk insan değil, son da olmayacak," diyor. "Babam dağın arada bir kurbana ihtiyaç olduğunu söyledi. Yine de Tyler için zldm."

Adamlara bir kez daha başını sallıyor. "Her neyse, teşekkürler dostum. Hesabıma yaz. Hazır mısın, Cam?"

Ben cevap beklemiyor, kalçasıyla kapıyı iterek açıyor, tepedeki zil alıyor.

"Hemen geliyorum," diye arkasından sesleniyorum ve kapı arkasından çarparak kapandığında Steve'e dönüyorum.

"Ne kadar borcu var?"

Beş dakika sonra Ben'in kamyonetine geri dönmüş, Visa'ma bin dolardan fazla para yüklenmiş ve Steve'in son sözleri beynimde yankılanıyordu.

Kasabaya dnmene sevindim, demişti, sesi alçak ve ciddiye. Ama yerinizde olsam, o lanet evde tek gözüm açık uyurdum.

LUMBEE KAMPI: ÇOCUKLARIN ADAM OLDUĞU YER

6/28/2004

Sevgili Ruby,

Kamp iyi sanırım. Ata binmeyi seviyorum ve yarın okuluğa başlıyoruz. Ben geçen yıl bir tür ödül kazandı, bu yüzden muhtemelen bütün gün bununla övünmesini dinlemek zorunda kalacağım, ama bu yeni bir şey değil.

Keşke bana ailenin bu yerin ne kadarına sahip olduğunu ya da satın aldığını falan söyleseydin. Soyadımı bu kadar çok şeyin üzerinde görmek biraz utanç verici ve ilk birkaç gün çocuklar bana buranın sahibi olup olmadığımızı sorup durdular. Hayır dedim ama öyle mi?

Kulübede babanla senin bir resminiz de var. Sanırım buraya yüzme pavyonu açıldığında gelmiştiniz. "Ruby Woodward" olduğun yazıyor, bir hata falan olduğunu düşündüm ama sonra kütüphanedeki bilgisayarlardan baktım (bu arada oradaki tek iyi şey onlar. Tüm kitaplar zaten okuduğum eski Hardy Boys gizemleri ya da ellili yıllardan kalma tuhaf Western filmleri, bu yüzden biraz kitap gnderebilirseniz iyi olur).

Dört kez mi evlendiniz? Ben sadece Andrew'u biliyordum. Sanırım bu beni ilgilendirmez ama yine de tuhaftı. Ben'e bunu sordum ama bana güldü ve aptal dedi. (Kfr etmiyorum, bir şeyi tekrar ediyorum.

yemin ederim başka biri söyledi. Bunun için bana kızamazsın.)

Şimdi gitmeliyim yoksa kanoya geç kalacağım. Kantine gönderdiğiniz para için teşekkür ederim ama lütfen daha fazla göndermeyin çünkü bakiyenizi tezgâhın arkasındaki küçük kâğıda yazıyorlar ve herkes görebiliyor. Diğerlerininkinde yirmi dolar falan var, benimkinde ise beş yüz dolar. Ben'in bile sadece elli doları var ve arkadaşlarından biri bunun ailemizin beni daha çok sevdiği anlamına mı geldiğini sordu. Berbattı (ne dersiniz deyin bu bir küfür değil).

Eve gittiğimizde gerçekten konuşmak istiyorum. Kocalarınızla ilgili internette gördüğüm başka şeyler de vardı ve beni biraz korkuttu. Her zaman birbirimizden sır saklayamayacağımızı söylersin, ama sanırım sadece *senden* sır saklayamayacağımı kastetmiş olabilirsin.

Oğlun, Camden

Ruby A. McTavish'in Masasından

20 Mart 2013

Hayatımın üç yılını Hugh Woodward ile harcadığım yetmedi mi? Şimdi, alacakaranlık yıllarımda onunla birkaç saat daha harcamak zorunda mıyım?

Bunu yapmayacağım. Daha doğrusu, size önemli kısımları anlatacağım, yani Hugh aracılığıyla kendim hakkında öğrendiklerimi - ya da daha spesifik olarak Hugh'un ölümünü.

Paris'ten Kuzey Carolina'ya ünlü ve dışlanmış arasında bir yerde döndüm. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum.

1961'in geri kalanını ya da 1962'nin ilk yarısını; çoğunu Ashby'deki odamda hapların sisi içinde geçirdim. Doktorların verdiği haplar, Loretta'nın kendi zulasından verdiği haplar, arkadaşların önerdiği haplar

Görünüşte benimle konuşmak için, ama daha çok bir sonraki birkaç geceleri için bir hikayeleri olsun diye uğradıklarında.

"Ruby'yi gördüm, *korkunç* görünüyordu, zavallı şey, buna nasıl *dayanıyor* bilmiyorum."

Kocanızın balayınızda vurularak öldürülmesi kadar korkunç bir şey olduğunda, insanlar

Senden hem büyülendim hem de iğrendim. Büyülendim çünkü, aman Tanrım, *ne* masal ama, her gün bir parça dedikodu yemek odası ve gece kulübüne giriyorsunuz. Tiksindim çünkü... şey, Ya trajedi yakalanırsa? Ve tabii ki böyle bir şey onların başına *asla gelmezdi*. Hayır, şunu ya da bunu farklı yaparlardı,

Çünkü sonuçta, muhtemelen hepsi senin suçun.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatamdı ama bunu bilmiyorlardı.

İşte oradaydım, yirmi bir yaşında dul kalmış bir kadın, eş olmuş bir kız çocuğu ve tekrar kız çocuğu olmaya geri dönmüş bir kadın, Çocukluk odamda, kimse benimle ne yapacağından emin değildi, en azından kendim.

Duke'la kendim için koca bir hayat hayal etmiştim.

Balayından önce, tabii ki kiminle evlendiğimi bilmeden önce. Ama düğünü planladığım o aylar

O ana kadar hayatımın en mutlu anlarından biriydi. Umut içinde yaşamak her zaman heyecan vericidir.

Oh, sevgilim, ne umutlarım vardı. Kendi güzel evim.

Asheville ya da belki Raleigh. Yeni arkadaşlar, yeni bir toplum, "Bebek Ruby" ya da Mason McTavish'in tuhaf kızından ayrı bir kimlik.

Evet, ailem zengindi, evet, Tavistock bizim sayılırdı ama ben kendim için daha büyük bir şey istiyordum, sadece bana ait olduğunu hissettiğim bir şey.

Ve görünüşe göre bu hayal Duke'la birlikte ölmüştü.

Nelle'in o korkunç Alan Franklin'le evlendiği 1962 Ağustos'unda tekrar sosyeteye çıkmayı başardım, ama onun dışında Ashby'de kaldım, akşam yemeği davetlerini geri çevirdim çünkü bir konuk değil, ana cazibe merkezi olduğumu biliyordum.

Puslu havamdan çıktığımda yıl neredeyse 1963 olmuştu ve ne zaman Tavistock'a gitsem ya da babamın Plymouth'unu alışveriş yapmak için Asheville'e gittiğimde, bir şekilde iki yıl içinde yirmi yaş yaşlandığım gibi garip bir hisse kapıldım. Herkes çok daha genç görünüyordu.

Benden çok daha özgürdü.

Acaba bu halsizlik Duke'u öldürdüğüm için çektiğim bir kefaret miydi?

O günlerde düşüncelerimin çoğunu tüketen şey buydu, Duke'ün cinayeti. Kabusların gelmesini bekledim, ani bir Kendimi kayalıklardan aşağı atmak ya da daha da kötüsü rahibe olmak gibi sert bir eyleme geçmemi sağlayacak bir suçluluk duygusuna kapıldım ama böyle bir şey olmadı.

Şey, *hiçbir şey yoktu*. Çoğunlukla kendimi boş, biraz uyuşmuş ve dürüst olmam gerekirse oldukça sıkılmış hissediyordum. Ama bazen geceleri yatağıma uzanıp o anı yeniden yaşadığımda garip bir sevinç hissediyordum. *Yapmıştım*

Bu. Bu korkunç, korkunç şey, astıkları ya da elektrik çarpması, zehirlenme ya da vurulma gibi... Bunu yapmıştım ve yakalanmamıştım.

O zamanlar kimsenin benden şüphelenmediğini sanıyordum, ama şimdi fısıltılar ve söylentiler olduğunu biliyorum, muhtemelen bu yüzden üniversiteye geri dönüp hukuk öğrenmek isteyebileceğimi söylediğimde babam hafifçe griye döndü.

Beni aile işine bu kadar sıkı bir şekilde dahil etmeye karar vermesinin nedeni bu olmalı.

Sana küçük bir sır vereceğim, sevgilim. Bir tane Sonunda kendiniz öğrenirsiniz, ama ben şimdi söyleyeyim: Bizim kadar zengin olduğunuzda, gerçekten aktif olarak para kazandıran şeyler yapıyorsunuz. Örneğin bir ürün satmıyor ya da bir hizmet sunmuyorsunuz. Bir zamanlar bunları yapan bir atanız vardı ve o kadar çok para kazandı ki şimdi o para para *kazandırıyor*. Sanırım bu yüzden bazı ülkeler eninde sonunda bizim gibi insanları toplayıp kafalarımızı kesiyor.

Bununla birlikte, bizimki gibi ailelerin birkaç nesil içinde her şeylerini kaybettiklerini görmüştük. Tek gereken pervasız bir varis, bir Aşırı şımartılmış yeni gelin ve aniden sanat eseri satıyor, mobilya satıyor, fazla malları elden çıkarıyor ve -en rahatsız edici olanı Sahip olduğunuz arazinin parsel parsel satılması.

Ben olmasaydım sonunda bu yola girer miydik? Bunu gerçekten söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey, o üç gece kulübüne yatırım yapan bendim, New York'taki iki ve Miami'deki bir gece kulübüne. McTavish'in parasıyla değil, Duke'ün babasının bana verdiği tazminatla. (Bana tek bir kuruş bile vermek istemediğini de eklemeliyim. Ama babam Asheville'e *gidip*

Onunla *konuştuktan* sonra bir baktım ki kendi halinde zengin bir kadın olmuşum. Babam her zaman çok ikna ediciydi).

Tüm o parayı alıp kulüplere ve borsaya akıttım. Doğru şeylere yatırım yapma konusunda esrarengiz bir yeteneğim olduğu ortaya çıktı. Üniversiteyi hiç bitirmedim, kesinlikle piyasayı pek takip etmiyordum ama adını beğendiğim şeyleri seçiyordum. Örneğin Xerox, kulağa uzaylı gibi geliyordu. benim için bir gezegen. Ve Tirtıl, çünkü çocukken onları yakalayıp küçük kavanozlara koymayı, yaşam alanlarına soktuğum küçük dallar ve yapraklar üzerinde koza yapmalarını izlemeyi hep sevmişimdir.

Her ikisinin de beni zengin etmesini beklemiyordum, ama ah, sevgilim, gerçekten de öyle oldu. Ve çok geçmeden bütün bir bloğu satın alıyordum.

Babamın babasının yıllar önce sattığı Tavistock'u alıp otel ve restoran açtım.

Eğer bir zamanlar umduğum gibi McTavish isminden kaçamayacaksam, şimdiye kadar olmuş en iyi McTavish olmaya karar verdim.

Babamın beni işe almasından sonraki bir yıl içinde, karlılığımız her zamankinden daha sağlıklıydı ve ben de öyleydim.

Tüm bu iş, tüm bu matematik, tüm bu rakamlar yardımcı oldu. Duke'un cinayeti aklımdan çıkana kadar beynimdeki hararetli düşünceleri soğuttular, başıma gelen korkunç bir şeydi ve bir başkası tarafından işlenmişti.

Ayrıca çevremdeki diğer insanların da unuttum da. Daha fazla partiye gittim ve artık insanların beni bir tür ürkütücü çekicilik olarak kullandıklarını düşünmüyordum. Çocukluk arkadaşlarımdan biri olan Betty-Ruth ile sinemaya gittim ve bir kuzenimi ziyaret etmek için Raleigh'e gittim ve sonunda kaldığım otelin barında tanıştığım bir adamla yattım.

Yavaş ama emin adımlarla hayata geri dönmeye başladım. Tekrar Ruby McTavish olmak için, zavallı Duke Callahan'ın dul eşi değil. Kasım 1963'te başkan öldürüldüğünde küçük bir aksilik oldu - çünkü çoğu insanın tanıdığı tek kişi bendim.

kocas *da* vurulmuştu, bu *da* beni kocama en yakın kişi yapıyordu. Tavistock, Kuzey Carolina'daki herkesin gördüğü Jackie Kennedy)

Hugh Woodward giriyor.

Lordum. Az önce masamdan kalktım ve bir saat boyunca şöminenin başında kara kara düşünmek için aşağı indim çünkü Hugh hakkında konuşmaktan *o kadar* nefret ediyorum ki.

O zamanlar babamın sağ koluydu, tüm mali işlerimizi denetleyene kadar yükselmiş bir muhasebeciydi ve Babam için çalışmaya başladığımda, birinin "Hugh'a sor" dediğini duymadan bir gün bile geçmedi.

Aslında böyle başladı. Babamın ofisindeydim.

Kasabaya döndüğü günlerde, rastgele hayvanları vurmak ve burbon içmek gibi ikiz tutkularını tatmin etmek için evde giderek daha fazla zaman geçiriyordu ve bunun nedenini bilmek istiyordu.

McTavish Limited, defterde üstü kapalı bir şekilde *L* olarak etiketlenmiş bir şey için otuz bin dolardan fazla para harcamıştı.

"Hugh'a sor," dedi babamın sekreteri Violet.

"Hugh'a sor," dedi kuzenim Shephard, ofiste zaman geçiren ama orada gerçek bir işi yokmuş gibi görünen takım elbiseli yaklaşık bir düzine adamdan biri.

Evi aradığımda babam bana "Hugh'a sor" dedi.

Ve böylece 1964 yılının bir Ocak sabahında Hugh'un ikinci kattaki ofisinin kapısını çaldım.

Kapısında dikilenin ben olduğumu görünce yüzünün nasıl kızardığını, kulaklarının ucunun nasıl çınladığını hâlâ hatırlıyorum. parlak kırmızı. Hugh'yu daha önce de görmüştüm elbette ama onun hakkında hiç düşünmemiştim. Benden yirmi beş yaş büyüktü ve Tatsız bir şekilde yakışıklı; rahatlatıcı, tanıdık, bir tutam iş görür, ama heyecanlanacak bir şey yok.

Erkeklerin tuzlu krakeri ve domates çorbası.

Bu yüzden o kırmızı kulakları görmek ve Duke'un koyu yeşil gözlerine hiç benzemeyen, neredeyse gri denecek kadar renksiz açık mavi gözlerinin sanki orada, karşısında olduğuma inanamıyormuş gibi üzerimde dolaştığını fark etmek şaşırtıcıydı.

Ve evet, kendimi böyle bir gözle görmek çok çekiciydi.

hayran bakışlar. Her zaman güzel görüldüğümden emin olurdum.

Ofiste, siyah saçlarım küçük fildişi veya kaplumbağa kabuğu taraklarla yüzümden uzak tutulur, eteklerim ve kazak takımlarım pahalı ama gösterişsiz, mücevherlerim zevkli olurdu. Paris'ten döndüğümde alyansımı çıkarmıştım ama Duke'un nişan yüzüğü hâlâ sağ elimdeydi; sade platin üzerine kabaşon yakuttan yapılmış göz alıcı bir yüzük. O gün kulaklarıma da zarif yakut küpeler takmıştım.

Daha sonra, Hugh beni yakut yağmuruna tutacaktı, bir yüzük de dahil Duke'un bana verdiğinin neredeyse aynısı, ama nedense onun kadar etkileyici değil.

Gerçekten de Hugh'un kendisi için uygun bir metafor.

Defterdeki L harfini gösterdiğimde bana "Loretta," dedi ve sonra da mahcup bir gülümseme takındı. Orada bir nokta vardı Kravatında hardal izi vardı ve kumlu sarı saçları hâlâ gürdü, Parmağını kitaba vurmak için eğildiğinde, pembe kafa derisinin hafifçe parladığını görmüştüm.

Hugh, "Üvey annen birkaç ayda bir faturalarıyla gelir ve biz de onun için hepsini bir kerede öderiz," diye devam ettiğinde kaşlarımın saç çizgime yakın bir yere kaydığını hissetmişim.

"Loretta otuz bin doları neye harcamış olabilir ki?"

Hugh omuz silkti, masasının kenarına tünedi. "Bu sefer atlar. Sanırım bazı kürkler ve yatak odası için yeni bir tablo ve..." Tavanı inceleyerek konuşmasını sonlandırdı. "Bir kolye, sanırım."

Defteri onu ürküten bir hareketle kapattım ama gözleri yüzümde gezinmeye, beni içine çekmeye devam etti ve şöyle dedi
Bir ara seninle hesapların üzerinden geçmekten mutluluk duyarım.
Bunların çoğu benim küçük şifremde var."

("Kendi küçük kodu" kelimenin tam anlamıyla sadece ödeme yapılan kişinin ilk harfiydi. Loretta için L, Nelle için N, AH için Ashby House için bir şey satın alındı. Geriye dönüp baktığımda, bu Hugh hakkında bu mektubun anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor).

Buna nasıl cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Eminim geri çevirmişimdir, çünkü teklifini kabul edene kadar haftalar geçti,

ve sonra, sadece Nelle yüzünden oldu.

Bahsettiğim gibi kız kardeşim evlenmişti ve o ve karısı Alan Franklin olarak bilinen kocası, Ashby'de yaşamaya başlamıştı. Evlendikten birkaç ay sonra Nelle hamile kaldı ve 1964 yılının Ocak ayında Howell doğdu.

Bana sorarsanız çirkin bir bebektir, ki kimse sormadı. Ama o bir erkekti.

Sıradan bir çocuk değildi elbette. Babamdan sonraki ilk McTavish erkek varisiydi ve babam Howell'ın yasal adının Howell Franklin McTavish olmasını sağlayacak kadar üzerine titriyordu. Howell'ı Tavistock'a götürürdü, Howell'a o gülünç kıyafetlerden birini giydirirdi. Nelle onu her zaman küçük bir Avrupa ülkesinin veremli varisi gibi gösteren kıyafetler giydirirdi; büzgüler, danteller ve göğsüne işlenmiş tuğrası.

"Benim torunum!" Babası, Howell kucağında, küçük yüzü kıpkırmızı, gümbür gümbür gelirdi ve çok geçmeden Nelle'in yeni bir arabası, "bebek için yeterince güvenli" olacak güzel ve şık bir Chrysler'i olurdu. Sonra kocası Alan'ın McTavish binasında yeni bir ofisi oldu. ofis neredeyse babamınki kadar büyüktü. Çok geçmeden Nelle ve Alan yatak odalarını daha büyük süitlerden birine taşıdılar ve bir akşam yemeğinde Alan'ın babamın solunda, Nelle'in sağında oturduğunu ve benim masanın diğer ucunda olduğumu fark ettim.

Tek başıma.

O gece çocukluk yatağında uzanmış, tavana ve o eski korkulara, yıllar önce kovduğumu sandığım korkulara bakıyordum, duvarlar boyunca sürünmeye, gölgelerde kaymaya, yatağa ve beynime girmeye başladı.

Artık bir varisi var. Şüphesiz bir McTavish, hem de bir oğlan. Yuvadaki guguk kuşundan ne istiyor?

Duke'la evlenmeden önce Mason McTavish'in kızından daha fazlası olmayı hayal etmişim ama son birkaç yılımı McTavish ismini ve servetini etrafıma sararken birdenbire onu kaybetmekten korktuğumu fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçamın Duke'un ölümünden sonra adımın ve babamın parasının ne kadar önemli olduğunu merak ettiğini de itiraf edebilirim. Bilmediğim telefon görüşmeleri olmuş muydu? Polis merkezlerine havale edilen paralar

Paris, fısıltılı konuşmalar ve güvenceler beni özgür mü bırakmıştı?

Bilmiyordum ama McTavish ailesindeki konumumu ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıyım.

Yani.

Hugh. Babamın her şeyden çok güvendiği adam. Duke'tan sonra bir tür merhem olan basit bir tapınma duygusuyla bana tapan bir adam. Nişanlandıktan sonra Alan'ın ofisine kayan ve onu daha küçük bir yere taşıyan bir adam.

Ait olduğu yere, üçüncü kata.

Bir sonbahar öğleden sonrasında Ashby'nin ön odasında evlendik. Bu kez ipek bir elbise, beş parçalı bir orkestra ve bahçede cam fenerler yoktu. Şık bir pudra mavisi takım elbise, hakimın önünde dudaklara kondurulan kuru bir öpücük ve ben yine bir eştim.

Bayan Ruby Woodward.

Neredeyse anında perişan olmuşum.

Hugh kötü bir adam değildi. Duke gibi tehlikeli biri de değildi.

Ama odadan her çıkışımda nereye gittiğimi sorardı.

Kendi başıma bir yere gitmemi asla istemez, beni kendisinin götürmesi konusunda ısrar ederdi.

Ben telefonda konuşurken kiminle konuştuğumu sormak için dahili telefonu açtı.

Kahvemi bana uzatmadan önce üfledi. "Çok sıcak, güvercinim," derdi, nefret ettiğim bir sevecenlikle. "Bırak da *tam* kıvamında yapayım."

Şimdi ne yaptığını gördün mü? Bunu şimdiye kadar unutmuşum.

-Ama işte yine beynimde, Hugh Woodward "*tam* kıvamında" diye mırıldanıyor.

Aklımın ondan kurtulma düşüncelerine kaymasının ne kadar uzun sürmediğini görebilirsiniz.

Boşanmak mı diyorsunuz? Ve evet, bu da bir seçenektir. Ama pahalı bir seçenektir, çünkü dediğim gibi, babam Hugh'a tapıyordu - ona güvendiğinden ve dolaylı olarak güvendiğinden bahsetmiyorum bile. Bu da benim ve babamın servetini ondan korumak için yasal bir çekişme olmadığı anlamına geliyordu. Benim olan onundu, hepimiz öyle diyorduk.

Hugh tam olarak parayı istemezdi. Peşinde olduğu bendim, ama ya onu terk edersem? Bunun ne demek olduğundan emin değildim. bağlılık, engellenirse, dönüşebilirdi.

Ayrıca, onunla babamın gözüne girmek için evlenmiştim. Eğer ondan boşanırsam, başladığım yere geri dönecektim ama daha kötüsü, çünkü şimdi babamı *hayal kırıklığına uğratmış* olacaktım.

Bir keresinde babama belli belirsiz bu konuyu açmıştım. Kasabaya doğru gidiyorduk, yağmur arabanın üzerine yağıyordu, o kadar şiddetliydi ki yolu zar zor görebiliyorduk. O yılın başlarında, babamın evi çekip çevirmesi için tuttuğu ustalardan biri böyle bir fırtınada arabayla dağdan aşağı inmiş ve arabasıyla yoldan çıkıp dağın yamacından aşağı yuvarlanmıştı. Yağmur nedeniyle ona ulaşmaları üç gün sürmüştü ve babam virajı biraz fazla hızlı aldığında dudağımı öyle bir ısırılmışım ki kan tadı almıştım.

Hugh hakkında konuşmaya başladığımda hala dilimdeydi, Belki de çok erken evlenmek hakkında, birlikte bir hayatı paylaşmaya başlamadan önce birini gerçekten tanımadığınız hakkında.

Babam ilk başta cevap vermemişti. Sonra parmaklarını direksiyona vurarak, "Hugh iyi bir adam Ruby," dedi. Ben olsam onunla başaramayan bir kadın kimseyle başaramaz. Ya da herhangi bir şey. O kadın kullanabileceğim türden bir kadın."

Benden bunu beklemediği için cevap vermedim ama bu boşanma fikrini çok düzgün bir şekilde sona erdirdi.

Yine de kendimi Hugh'nun göğsüne bir tüfek doğrultup tetiği çekerken göremiyordum. O bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı,

Gerçi kahve meselesi buna yaklaşıyor.

Ama yatağımızda üstümdeyken, geceliğim üstümde, pijaması hala üzerindeyken, tavandaki gölgesinin üzerimde, içimde hareket edişini izlediğim zamanlar oldu ve

"Belki de bugünlerde kalbi duracak." diye düşündü. *Muhtemelen bu şekilde ölmeyi tercih ederdi.*

(Bir yan not: Duke harika bir aşık ve boktan bir insandı. Hugh berbat bir aşıktı ve ... şey, harika değildi ama yeterince iyi bir insandı. Bana öyle geliyor ki, hem yatakta iyi hem de iyi bir erkek olmak o kadar da zor olmamalı, ancak yine de erkeklerin büyük çoğunluğu bu özel beceri setinde ustalaşmayı reddetmeleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Şunlar için not edilmesi gereken bir şey belki de kendin.)

İşte 1967 sonbaharında aklım buradaydı. Hugh'un başına bir kaza gelmesini ya da biyolojinin bir hilesini umuyordum. Artık arabamı kullanmasına ve radyoda aslında bilmediği şarkıların yanlış sözlerini söylemesine katlanmak zorunda kalmayacağım anlamına gelen herhangi bir şey.

Her şeyi harekete geçiren o arabaydı.

Ashby House'a giden yolda lastiğim patlamıştı.

sabah bir tamirci çağırmayı planlayarak arabaya binmeyi başardım.

Ancak Hugh, her zamanki gibi benim parlak zırlı şövalyem olmaya karar vermiş ve kendisi değiştirmeye gitmişti.

Tam bir hatalar komedisi.

Kriko yanlış yerdeydi ve karoseri ezdi, bijon somunları bir değil üç kez döküldü, jant kapağı bir noktada neredeyse dağdan dönüyordu ve sonra bile

Krikoyu nihayet doğru pozisyona getirmiş olmasına rağmen, tam arabanın altından çıkarken kaymıştı.

Elinde bijon somunları.

"Oof!" dedi neşeyle, arabaya ve birkaç dakika önce kafasının olduğu yere bakarak. "Neredeyse kendine iki kere dul bir kadın buluyordun, Roo!"

(Bu lakap hakkında ne hissettiğimi ya da arkadaşlarıyla ve ailesiyle yazışmalarımızı "Hugh-Roo'dan sevgiler!" diye imzaladığını öğrendiğimde ne hissettiğimi söylememe gerek yok.)

Evet, neredeyse yine dul kaldım. Sonunda özgür kalmasına saniyeler kalmıştı ama yaşayan en sakar adam olmasına rağmen Hugh'un şansı yaver gitmişti.

Bu şans devam edecek miydi?

Bunu çözmek biraz zaman aldı. Yürüyüş sırasında düşmekten yüzmeye kadar milyonlarca farklı plan yaptım.

Hepsi de benim varlığımı gerektirdiği için bir kenara atılmıştı. Bir kocanın korkunç ölümü için orada olabilirdim, bu bir şeydi. Ama ikincisi mantar gibi patladığında orada olmak?

Açıklaması daha zor.

Sonra ahırını hatırladım.

Aslında bir ahır değildi.

Hayvanlar. Daha çok babamın bir zamanlar büyük planlar yaptığı bir ek binaydı, av arkadaşlarını eğlendirmek ve savaş hikayeleri anlatırken içki içmek için bir yerdi. Elektrik tesisatını 1949'da döşemişti, kolay bir iş değildi, ama tehlikeliydi ve bir keresinde, ben Keşfe çıktığımda ahırın ahşap zemininde ölü bir rakun bulmuştum, vücudu kaskatı kesilmişti, ağzında ve burnunda küçük kan damlacıkları vardı.

Daha sonra babama söylediğimde başını sallayıp "Herhalde yanlış tele dokundu" demişti.

Yıllardır o ahırını düşünmemiştim ve çocukluğumdan beri Ashby Evi'ni çevreleyen ormana nadiren gitmiştim.

Küçükken babam beni yürüyüşlere ve atış talimlerine götürürdü ama bundan hiç hoşlanmamıştım. Kendime hep aynı ormandan alınmanın hatırası olduğunu söyledim.

ağaçları çok yakın, ışığı çok uzak hissettiriyordu, ama gerçek şu ki, vahşi doğada olmak benim için iyi bir fikir değildi.

zaman. Dürüst olmak gerekirse, Andrew ile evlenene kadar ... Şey. O konuya sonra geleceğiz.

Her halükarda, Hugh ile Ne Yapmalı konusunu düşünmeye başladığımda, ahır -ve o ölü rakun- gözümün önüne muhteşem bir teknik renk cümbüşüyle geldi.

Hugh'dan gidip ahıra ışıklar asmasını isteyemezdim.

Bu çok açık.

Yapabileceğim tek şey, o yakınımıdayken başkalarına, keşke babam ahırını tamir etseydi, oraya Noel ışıkları asacaktı, hatırlıyor musun?

Oh, bu çok güzel olurdu. Onlara sahip olsaydık, belki de

Hugh'la yıldönümü partimizi orada yapmak ne güzel olurdu! Ama hayır, çok fazla iş vardı ve kimin bu işlerle uğraşacak vakti vardı ki?

Ashby House'da parti vermek varken ahırdaki aptal küçük ışıklar mı?

Hugh Woodward'ı gerçekten öldürmediğimi iddia ediyorum. Sonuçta planın işe yarayıp yaramayacağını bilmeme imkân yoktu. O ışıkları gayet güzel asabilirdi ya da bu işi yapması için başka birini tutabilirdi.

"Let Me Call You Sweetheart" şarkısını kulağımın dibinde söylerken onunla parıldayan ışıkları altında dans etmek zorunda kalacaktım.

Kadere bıraktım.

Ve kader bir kez daha benim yanımdaydı.

-R

Tavistock, Kuzey Carolina, yakın komşusu Asheville kadar çok şey sunmasa da, yürünebilir bir şehir merkezi, yürüyüş malzemelerinden kırtasiye malzemelerine kadar her şeyi satan çeşitli dükkanlar ve şaşırtıcı derecede iyi restoranlardan oluşan bir seçki ile Appalachia'nın büyüleyici bir dilimidir.

Ve eğer aradığınız bir Instagram Anı ise, her tarafı peri ışıklarıyla aydınlatılmış klasik bir çardak bulacağınız meydana gittiğinizden emin olun. Birçok düğüne ev sahipliği yapan çardak, yeşil çimenlerle çevrilidir ve doğru zamanlamayı yaparsanız, uzaktan yükselen Blue Ridge Dağları ile birlikte muhteşem bir gün batımı arka planı elde edersiniz.

Çardak 1960'larda yerel hayırsever Ruby McTavish tarafından finanse edilmiştir ve zemindeki bronz plaket yazıtını taşımaktadır: *Ömrünün Sonuna Kadar Sadık Bir Koca Olan Hugh Woodward'ın Sevgi Dolu Anısına.*

-Kuzey Carolina Yürüyüş Rehberi, 2015 Baskısı

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jules

"Bunu bu kadar ateşli bulmam yanlış, değil mi?"

Üst kattaki banyolardan birinin kapısında duruyorum, duvara yaslanıyorum, Cam bana bakıyor, güvenlik gözlükleri takılı, elinde bir balyoz var. Bir zamanlar 1960'lardan kalma avokado yeşili tuvalet onun çizme giymiş ayaklarının dibinde paramparça duruyor.

Gözlükleri yukarı iterek bana sırtıyor. "Modası geçmiş armatürleri parçalamanın senin huyun olduğunu bilseydim, Golden'da o lavaboyu parçalardım."

Ah, evet, lavabo. Ana banyomuzdaki seksenli yılların ortalarında yapıldığı belli olan ve mermerinde gerçekten tuhaf bir kırmızı girdap bulunan, Lady Macbeth'in ellerini yıkıyormuş gibi görünmesine neden olan lavabo.

"Yaptıramazdın," diye hatırlatıyorum ona, "çünkü o kiralıktı."

Gülümsemesi azıcık da olsa kayboluyor ve içimden bir ses banyoyu geçip yüzünü tutarak, "Orası asla bizim evimiz olmadı ve sen bunu biliyordun" demek istese de bundan nefret ediyorum. Bir ev alabilirdik ama hiç almadık. Buraya döneceğimizi hep biliyordun. Senin olanı talep etmek için.

Bizim olanı.

Ama bu rastgele bir Salı sabahı için biraz yoğun, bu yüzden bunun yerine, yeşil porselenin başıboş bir parçasını tekmeleyerek öne çıkıyorum. "Yanıyorsam beni düzeltin, ama bu aslında

Banyolar berbattı, değil mi? Yani"- agresif çiçekli duvar kağıdını gösteriyorum-"günah kadar çirkin ama teknik olarak işlevsel."

"Adam bir makine."

Koridorda hemen arkamda, her zamanki gibi gülümseyen Ben'i görmek için dönüyorum. Bu sabah üzerinde bir tür su geçirmez malzemeden yapılmış koyu gri bir pantolon, her zamanki pahalı spor ayakkabılarının yerine yürüyüş botları var. Lacivert uzun kollu bir tişört gözlerini ortaya çıkarıyor ve sanırım spor salonu tonundaki gövdesine ne kadar iyi yapıştığını takdir edecek kadınlar var, ama ben kesinlikle onlardan biri değilim.

"Üçüncü kattaki yatak odalarından birinin zeminini çoktan değiştirdi ve yarın bir çimento kamyonunun geleceğini duydum?"

Ben topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken elleri cebinde ve Cam işine dönerken çenesindeki bir kas kıpırıyor. Tek söylediği "Teras basamakları" oluyor ama Ben kahkahalarla gülüyor.

"Kahretsin, Camden. Bu kadar hevesli olduğunu bilseydim sana yıllar önce e-posta gönderirdim."

"Silerdim."

Silerdi, biliyorum. Son on yıldır ailesiyle kurduğu her türlü iletişim, hem sanal hem de gerçek, doğrudan çöpe gitti.

Ben kıkırdıyor, başını sallıyor. "Evet, silerdin. Yine de. Şimdi burada olmana sevindim dostum."

Cam cevap vermiyor ama yarısı yıkılmış tuvalete bir yumruk daha atıyor ve ben yine o suçluluk duygusunu midemde hissediyorum.

"Sabah için gelinini çalmamın bir sakıncası var mı?" Ben soruyor ve Camden duraklıyor, parmak eklemleri balyozun sapı etrafında bembeyaz.

Ben'e dönüyorum, şaşırılmış bir halde. "Ne için?"

Bana bir göz kırpmıyor, sanırım çekici olması gerekiyor ama sadece tüylerimi diken diken ediyor. "Ashby House'u gördün ve etkileyici olduğuna şüphe yok, bu banyo bir istisna. Ama Ashby'nin asıl değeri etrafındaki arazi. Size bir tur attırayım dedim."

Yüzümü buruşturdum. Ashby'nin etrafındaki arazi çok güzel, bunu tartışmam ama bu duvarların arkasından güvenle bakmak hoşuma gidiyor. Bir zamanlar "Bebek Ruby "yi yutmuş olan ormanda gezinmek istediğimden emin değilim.

Camden'in ifadesinden onun da bu fikre pek sıcak bakmadığı anlaşılıyor.

Ama itiraz etmek için bir neden bulamıyorum ve ayrıca Camden'in ve dolayısıyla *benim* gerçekte neye sahip olduğumuzu daha iyi anlamının bir sakıncası yok.

"Bana uyar," diyorum omuz silkerek. "Buna uygun giyindim mi?"

Eski bir kot pantolon, hafif bir kazak ve bir çift Converse spor ayakkabı giyiyorum, çok süslü bir şey değil ama aynı zamanda çok sağlam da değil ve Ben beni incelemek istediğimden biraz daha uzun sürüyor.

"Evet, o kadar uzağa gitmeyeceğiz," diyor ve sonra beni geçip Camden'a bakarak ekliyor, "Şelaleden daha uzağa gitmeyeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Neredeyse alay edecektim. Camden benden sorumlu değil, ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi söyleyemez ama Ben'e hemen cevap vermeyince nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Artık Colorado'da değiliz. Artık sadece basit bir İngilizce öğretmeni ve yerel turistik bir yerde çalışan karısı değiliz. Burada Camden bir McTavish, Ashby House'un fiili sahibi ve belki de bu hayır diyebileceği ve Ben'in de bunu kabul etmek zorunda kalacağı anlamına geliyor. Kabul etmek *zorundayım*.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Ama sonunda Cam başını sallıyor ve gözlerimin içine bakarken zorlukla yutkunuyor. "Dikkatli ol," diyor bana, sonra bir adım öne çıkıp elini enseme doluyor ve alnımdan öpüyor. "Ve kenardan uzak dur."

"Elbette," diyorum ona, hafifçe ittirerek, ama o hâlâ Ben'i izliyor, yüz ifadesi ciddi.

Aralarında tam olarak anlayamadığım bir şey geçiyor, ama sonra Ben bana el sallayarak arkasını dönüyor. "Gidelim, Bayan McTavish!" diye sesleniyor ve Cam'e son bir kez bakarak onu takip ediyorum.

Ormana doğru ilerlerken hava serin, sonbahar yavaş ama emin adımlarla dağa tırmanıyor. Saat sabahın dokuzunu biraz geçiyor ve gökyüzü kapalı, uzaktaki dağların üzerinde koyu bulutlar toplanıyor. Altımızda, sislerin arasında sararmış birkaç yaprak görebiliyorum ve ellerimi ceplerime sokarak titriyorum. Ben tam önümde, kendinden emin adımlarla yürüyor, çenesini kaldırmış.

"Yani-" Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Bu ormanda kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?"

Neredeyse açıkta duran bir köke takılıp tökezliyordum ama tam zamanında kendimi düzeltmeyi başardım, böylece Ben omzunun üstünden arkasına baktığında emin adımlarla ve rahat bir şekilde yürüyebiliyordum.

"Hayır, ama bana kesinlikle söyleyecekmişsin gibi hissediyorum."

Yüz ifadesinden biraz neşe akıyor, bunu takdir ediyorum.

"Aslında kimse bilmiyor," diyor uğursuzca ve tepedeki ağaçlarda bir şey hışırdıyor.

Elimden geldiğince sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışarak patikanın ortasındaki çamurlu su birikintisinin üzerinden geçiyorum. "O zaman muhtemelen bir numara uydurmalısın," diyorum. "Demek istediğim, bu kamp ateşi korku hikâyesi saçmalığının etkili olmasını istiyorsan, somut ayrıntılar önemlidir. Hiçbir izci kız, 'Sonra bu adamın elinde bir şey vardı. Belki bir kanca? Konserve açacağı da olabilir. Ya da belki bir eli vardı ama kancaya benzeyen garip bir bilezik takıyordu.'"

Arkasını döndü ve bana ters ters baktı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak duruyorum. "Demek istediğim, eğer ormanda ürkütücü olmak istiyorsan, notlarım var."

Evden çok uzakta değiliz, arkama baktığımda ağaçların üzerinden bacalardan birini görebileceğim kadar yakınız, ama ne kadar sessiz olduğunun, bu ormanın ne kadar ilkel hissettirdiğinin farkındayım.

Yine de *Benjamin Franklin McTavish*'e biraz korktuğumu belli etmeden önce ölürüm.

Ve onu rahatsız olmadığımı ikna etmekte iyi bir iş çıkarıyor olmalıyım çünkü başını sallamadan önce bir süre daha bana bakıyor. "Camden seni hak etmiyor," diyor.

"İnan bana, tam tersi," diye cevap veriyorum ve o da buna sırtıtıyor.

"Belki de haklısın."

Ayaklarımın altında daha fazla yaprak çıtırdıyor, patikanın son kalıntıları yavaşça orman zeminiyle birleşiyor ve sağıma baktığımda, sadece birkaç metre ötede oldukça dik bir düşüş olduğunu fark ediyorum. Eğer çok dikkat etmezseniz, dağın yamacından aşağıya doğru kaymak çok kolay olurdu, özellikle de her şey bu kadar vahşi ve aşırı büyümüşken, ağaçlar bu kadar sık bir araya gelmişken.

"Yani bu patika sadece yüz metre falan mı uzunluğunda?" Ben'e sesleniyorum, omzunun üzerinden bana bakıyor, güneş gözlükleri boynundaki bir kordondan sarkıyor.

"Ruby patikaları yaptırır ve bakımını üstlenirdi," diyor bana. "Ya da kocalarından biri yaptı. Her neyse, bu tür şeyler için para Cam'in, o yüzden belki onunla konuşabilirsin."

Cevap vermiyorum ama bu bilgiyi daha sonrası için saklıyorum.

Yürüyüşün geri kalanında sessiziz, tek ses ayak seslerimiz ve ara sıra duyulan kuş sesleri. Ne kadar süredir yürüdüğümüzü kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ve sadece on dakika kadar olduğunu görüyorum, ancak evde sahip olduğum üç çubuk sinyal bire düşmüş ve patikada aşağı doğru bir dönüş yaptığımızda, bu bir çubuk bir X'e dönüşüyor.

Ashby House'un gerçekten ne kadar izole bir yer olduğunu ilk kez fark ediyorum. Sadece birkaç yüz metre uzağa gittiğinizde, yardım çağırmanın hiçbir yolu yok. Çağırabilseniz bile, yardımın dağa ulaşması zaman alacaktır.

Ben telefonumu kontrol ettiğimi görmüş olmalı çünkü az ileriden sesleniyor: "İnsanların bir sorun çıkarsa öleceklerini bile bile neden buraya tırmanmak istediklerini hiç anlamıyorum. Patika bu kadar b e r b a t değilken bile. Bir keresinde zaman tutmuştuk, ben ve Cam. Geri döndük.

biz lisedeyken. Şelaleye kadar yürüdükten sonra eve koşup 911'i aradım ve Cam'in düştüğünü söyledim."

İrkiliyorum, neredeyse tekrar takılıyorum ve Ben aniden dirseğimde beliriyor, beni sabitliyor ve pahalı vücut yıkama suyu ve Ashby'deki tüm yatak takımlarına yapışan deterjan gibi kokuyor, sandal ağacı ve vanilyanın hafif hastalıklı bir karışımı.

"Elbette yapmadı," diye devam ediyor Ben, dokunuşu kazağımın üzerinden bile soğuk. "Ama yardım gelmeden önce ne kadar süreceğini test etmek istedik."

Artık şelalenin uzaktan gelen gürültüsünü duyabiliyorum. Kısa bir süre önce burada yürüyüşçülerin kaybolduğunu biliyorum. Camden geçen gece kasabadan döndükten sonra bana bundan bahsetti. Ve bu ormanda kaybolan başkalarının da olduğunu biliyorum. Seksenlerde Kansas'tan bir aile. 1970'lerde bir hippie komünü özentisi. Ellili yıllarda, bu kayalıklardan düştükten sonra cesedi asla bulunamayan bir üniversite öğrencisi.

Yıllar önce bu ağaçların arasında kaybolan Ruby'nin kendisi.

"Kırk dokuz dakika," diyor Ben, yüzü bana o kadar yakın ki nefesindeki diş macununun kokusunu alabiliyorum. "Ambulans daha yola çıkmadan kırk dokuz dakika önce. Muhtemelen buraya kadar gelebilmesi için en az bir saat geçmesi gerekecek."

Nefesim kulaklarıma sert geliyor, Ben hâlâ gülümsüyor ve Camden sadece kısa bir koşu mesafesinde, ama Ay'da da olabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumu duyuyorum, geriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. Ama yeterince hızlı değilim, çünkü Ben kolumu sarsarak beni kendine doğru çekiyor.

"Ben üzerime düşeni yaptım," diyor, duyulma ihtimalimiz olmamasına rağmen sesi alçak çıkıyor. "Onu buraya getirdim. Şimdi, *Bayan McTavish*. Sen kendininkini ne zaman yapacaksın?"

Ruby A. McTavish'in Masasından

24 Mart 2013

Son mektubumda Hugh Woodward hakkında konuşmak istemediğimi çünkü çok sıkıcı olduğunu söylemiştim. Ve şimdi de tanıdığım en az sıkıcı adama, Andrew Miller'a geldik.

Ben de onun hakkında konuşmak istemiyorum ama farklı nedenlerden dolayı. Daha üzücü sebeplerden.

Duke'le şehvetten, Hugh'la da mecburiyetten evlendim, ama Andrew? Andrew'la aşk için evlendim.

Ve o da beni sevdi. Sanırım Ashby House'daki merdivenlerin üzerinde asılı olan portremde bunu görebilirsiniz.

O zamanlar o portre biraz skandal olmuştu. Saçlarım açık ve salaş, Dior elbisemin altındaki çıplak ayak izi, yüzümdeki o gülümseme.

Tabii o zamanlar ben de bir skandala imza atmıştım. O zamanlar Hugh'nun ölümünün gerçek bir kaza olduğundan emin olmak için büyük özen gösterirken, insanlar fısıldamaya başlamadan gerçekten iki kocayı erken kaybedemezsiniz gibi görünüyor. Ve sadece yabancılar değil. Bununla başa çıkabilirdim.

Hayır, bazen babamı bana bakarken yakalıyordum, gözleri karanlık ve hüzünlüydü, çok hüzünlüydü ve Nelle'in ağzı ne zaman bir odaya girsem daha da içine kapanırdı.

O zamanlar Alan'la araları çok kötüydü. Babasının sekreteri Violet ile yatıyordu ve Nelle'in

Ashby House'un koridorlarını bebeklerle dolduracağı konusundaki ısrarı,

Sadece Howell, açık renk saçları olan küçük bir çocuk, Alan'ın yuvarlak yüzü ve babamın öfkesi vardı.

Tahmin edebileceğiniz gibi, kendimi bir süreliğine yurtdışına atmanın zamanı gelmişti.

Doğal olarak Paris yoktu ama Duke'un beni mahrum bıraktığı Avrupa'nın diğer büyük şehirlerini de görmek istediğime karar verdim. Roma'da birkaç hafta geçirdim, sonra Milano'ya geçtim. Bu konuda düşünmüştüm.

Sırada Madrid vardı, belki Barselona, ama sonra Agnes Scott'tan eski arkadaşlarımdan biri olan Betty-Ruth'u ziyaret etmem için bir davet aldım. O yapmıştı.

Kendisi için oldukça iyi, İskoç bir laird ile evlendi ve Highlands'de bir ortaçağ kalesi, bu yüzden denizaşırı ülkedeyken gelip onlarla kalmamı önerdiğinde, bu şansa atladım.

Kalelerle ilgili bir şey: aslında korkunç derecede cereyanlı ve soğuklar ve mutfaklardan koridorlar o kadar uzun ki, yemek masaya ulaştığında ancak ılık oluyor.

Oradaki ilk gecemde Betty-Ruth'un kocası Hamish bana bolca viski doldurmuş ve "Evde olmak nasıl bir duygu?" diye sormuştu.

At kokan rahatsız bir koltukta titriyordum ve şaşkınlıkla ona baktım. "Eve mi?"

"Evet," dedi pencerelere doğru başını sallayarak. "Sen bir McTavish. Buradan çok uzakta değiller. Hemen bir sonraki vadiden."

Atalarımın İskoçya'dan geldiğini biliyordum. Babam bu gerçeğe gurur duyardı ve burada olmayı ne kadar çok seveceğini düşündükçe içimde tanıdık bir keder hissettim. Hugh'dan kısa bir süre sonra ölmüştü ve Ashby House'un üzerine çökmeye başlayan hüznü biraz olsun üzerimden atabilmek umuduyla seyahate çıkmaya karar vermemin bir başka nedeni de buydu.

Ve böylece, babam için her sabah en çirkin ceketimi ve bir çift Wellington'ımı giydim ve Hamish'in şatosunun arazisinde dolaşırken ailevi bir gurur duyuyordum. Ben *bu tepelerden* geldim.

Kanımın derinliklerinde hatırladığım geçmişe dair bir şeyler hissetmeyi bekliyordum.

Her gün kilometrelerce yürümüş, atalarımın bir zamanlar burayı evleri olarak gördüklerine dair bir işaret aramış olmalıyım.

Tek hissettiğim soğuktu. Ve belli belirsiz nemli.

Burası size söylemem gereken kısım.

İskoçya'ya geldiğimde, Hugh'un ölümüne yakın bir zamanda, düşüncelerim giderek daha sık o eski korkuma dönmeye başlamıştı.

Aslında Ruby McTavish değil, fakir ailesinden çalınmış ve lüks içinde büyütülmüş Dora Darnell olduğumu. Gerçek Ruby McTavish'in kemiklerinin ormanlarda bir yerde olduğunu.

Ashby House'u çevreleyen ve benimle ilgili yanlış olan her şey - çünkü iki adam öldürdüğünüzde, gerçekten

Tam olarak haklı olmadığından şüphelenmeye başladım çünkü ben başka bir lanetli soydan geliyordum.

Bazen durumun böyle olduğunu öğrenmenin beni rahatlatacağını düşünürdüm. Belki bu, Hugh beni bu kadar rahatsız etmeye başladığında aklımın neden hemen onun ölümüne gittiğini açıklardı.

Şimdi, doğaya karşı yetiştirilmenin bugünlerde insanları büyüleyen bir konu olduğunu biliyorum, ama ben 1960'larda Kuzey Carolina'da yaşayan zengin bir kadındım. Bizim gibiler en son psikolojik araştırmaları pek takip etmezdi.

Dolayısıyla danışacak sadece kendi düşüncelerim vardı ve Andrew Miller ile tanıştığımda bu düşünceler giderek daha yüksek sesle dile getiriliyordu.

O zamanlar bir ressam olarak zaten oldukça iyi tanınıyordu, çeşitli aristokratların rahat, doğal portreleriyle popülerdi ve

Hamish kalmaya geleceğinden bahsetmişti, onunla tanışmayı merak ediyordum. Daha önce hiç bir sanatçıyla tanışmamıştım ve evet, zaten

resmimi yapmasının iyi olacağını düşündüm.

Andrew bir Cumartesi günü geldi, tren geciktiği için telaşlıydı, bu da onu almak için gönderilen arabanın beklemesi gerektiği anlamına geliyordu ve Hamish'in evine doğru yola çıktıklarında sağanak yağmur başlamıştı.

O ve şoför içeri girdiğinde, Andrew'un çamuru dizleri, ceketinin cebinde bir delik ve otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen kırışmış koyu renk saçları vardı. yüzüne karşı.

Ne kadar pejmürde görünümlü bir adam, diye düşündüm, *ama bu sizin için sanatçılar.*

Bana kendini tanıttığında eli soğuktu ve hayatımda gördüğüm en hüznü gözlemlere sahip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Gördüğünüz gibi, hayatımın aşkı olduğunu *düşündüğüm* Duke hakkında edindiğim ilk izlenimden çok farklı bir ilk izlenim.

Karşımdaki bu trajik, sırlı insanın gerçek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Sevgilim, beni bağışla, ama bu bölümü çabucak atlatmam gerek, yoksa hiç atlatamayacağım.

Duke'a aşık olmuştum, beni nefessiz bırakan, başımı döndüren şiddetli bir sarsıntıydı bu.

Andrew'la öyle bir şey olmadı. Akşam yemeklerinde yanına oturdum, sabah yürüyüşlerimde bana katıldı ve her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Ona Kuzey Carolina'dan bahsettim, Yorkshire'da büyümekten ve şu anda yaşadığı hayattan bahsetti. Londra'da, diğer sanatçı tiplerle çevrili bir yerde yaşıyordu. Yıllar önce, henüz yirmi yaşındayken bir eşinden bahsetti. açlık çeken bir sanatçının hayatından bıkmış ve onu terk ederek Glasgow'daki ailesinin yanına dönmüştü ve ah, sevgilim, ne kadar rahat olduğumu düşünmüştüm

Artık hayatında bir kadın olup olmadığını sorduğumda.

Hayır dediğinde ne kadar rahatlamıştım.

Portre yapıp teklif etti, ben de bunu seveceğimi söyledim.

Resim yaparken konuştuk ve bir öğleden sonra Hamish'in şatosunun soğuk kütüphanesi, Dior elbisemle o sandalyeye tünemiş ben, Andrew tuvalini inceliyor, fırçası öyle hareket ediyor ki "Böyle sohbet ederken ağzımı boyamak zor olmalı," dedim.

Andrew bir an konuşmadı, tuvale odaklandı.

Ve sonra: "Sadece hafızamla bile ağzının resmini yapabilirim."

O hüzünlü kara gözleriyle bana baktı ve bakışlarımız
buluştuğunda sanki duyulabilir bir *tıkırtı* olduğunu hissettim.

"Rüyalarımдан."

Bundan sonra onunla evlenmekten başka ne yapabilirdim ki?

-R

Andrew Miller, "Amerika'nın vahşi doğasında bir mirasçıyla evleneceğini hiç düşünmediğini" itiraf eden ilk kişi. Bir romandan fırlamış gibi, değil mi?"

Bu sözleri, eşinin ailesinin evi olan Tavistock, Kuzey Carolina'daki muhteşem Ashby Evi'nin arazisinde dolaşırken gözlerinde hafif bir parıltıyla söylüyor. Evi çevreleyen çam, meşe ve kestane ağaçlarından vadi tabanına kadar uzanan sisle örtülü manzaraya kadar burada bulunabilecek doğal güzellikler hiç de az değil ve Miller, eğer bir portre ressamı değil de manzara ressamı olsaydı, asla ilham sıkıntısı çekmeyeceğini düşünüyor.

"Her zaman değişiyor," diyor bana, çevremizi işaret ederek. "Işık her zaman değişiyor, renkler değişiyor. Bu büyüleyici bir şey."

Sonra karısından, Ruby McTavish'ten bahsediyorum ve o da bana aynı pırıltılı bakışını atarak, "O da büyüleyici," diyor.

Bu onun için tek kelime.

Miller onun üçüncü kocası; ilki balayında Paris'te bir soygunda öldürülmüş, ikincisi ise burada, Ashby House'un arazisinde bir elektrik kazasına kurban gitmiş.

O ve Miller 1969 yılında Sir Hamish Ogilvy tarafından tanıştırıldı ve ertesi yıl Miller'ın memleketi Yorkshire'da küçük bir törenle evlendiler. Evli bir çift olarak nereye yerleşeceklerine karar verme zamanı geldiğinde,

Miller, Ruby'nin büyükbabasının, babasının kurduğu Tavistock kasabasının yukarısında inşa ettiği evde, buradan başka bir yerde yaşamanın söz konusu olmadığını söylüyor.

"Burada sıkılırim diye endişeleniyordum," diyor Miller. "Ya da tembel. Yağlı bir buzağı ve tüm bunlar, aşırılık içinde boğulmak. Ama altı yıl sonra buradayız ve kendimi mezbahadan saniyeler uzaktaymışım gibi hissetmiyorum. Aksine, burası benim ve işim için iyi oldu. Yeni yüzler, yeni insanlar."

Miller'ın insanlarla ilgisi sonsuz. Kim oldukları, ne düşündükleri, *neden* düşündükleri. Bu röportajda birkaç kez, bana kendim hakkında *benden* daha fazla soru sorduğunu hissettim ve karısının her zaman doymak bilmeyen merakı hakkında onunla dalga geçtiğini itiraf ediyor.

Tavistock'ta Ruby McTavish'ten bazı eski insanların tanrılardan bahsettiği gibi bahsediliyor - uzak bir figür, gizemli ve bilinmez, ama yardımsever, cömert bir sağlayıcı ve Miller'a bundan bahsettiğimde gülüyor.

"Sizi temin ederim, o etten kemikten biri" diyor bana ve daha sonra Ashby House'un muhteşem arka verandasında çay içmek için bize katıldığında, onu şaşırtıcı derecede sıcak ve açıkça kocasına aşık buluyorum.

Mirasçı ve ressam tuhaf bir uyum sergiliyorlar ama birbirlerine uyan Adirondack sandalyelerde yan yana oturup ellerini gevşekçe birleştirdiklerinde Miller'ın neden Ruby için "gerçekten hayatımı kurtardı" dediğini anlayabiliyorum. O kasvetli İskoç şatosunda onun elini tutana kadar tam olarak hayata döndüğümünden emin değilim."

Bayan Miller o anı farklı hatırlıyor.

"Boğulmuş bir fareye benziyordu ve onun bir sanatçı olmasına şaşmamalı diye düşündüm. Onda böyle trajik bir hava vardı."

Miller buna yine gülüyor ve elini kaldırıp arkasından öpüyor. "Ve sonra güzel kız beni kurtardı ve kendi şatosuna götürdü," diyor. "Trajedi önlendi."

Ve güneş dağın üzerinden batarken, Ashby Evi arkamızda yükselirken birbirlerine sevgiyle bakan bu ikiliye bakınca, gerçekten de bir peri masalına adım atmış gibi hissediyorum.

İnanılacak bir mutlu son.

**- "Andrew Miller ile Evde", Ethan Lorimer,
Painter's Quarterly, Sonbahar 1976**

ONUNCU BÖLÜM

Camden

Buraya bu kadar çabuk alışmam gerçek dışı.

Ashby House'u ya da McTavish'leri düşünmediğim on yıl, kendime yepyeni bir hayat kurduğum on yıl ve üç gün içinde sanki hiç ayrılmamış gibiyim.

Cecilia'nın yemeklerini yiyorum, Nelle'den kaçıyorum, evi çevreleyen ormanda yürüyorum, alışveriş için kasabaya gidiyorum ...

Sanki burada her zaman Camden şeklinde bir delik varmış da içine girmemi bekliyormuş gibi.

Jules burayı seviyor.

Bunu her gün yüzünden okuyabiliyorum, yataktan kalktığına nasıl sırtıttığını, verandadaki o çok sevdiği sandalyeye kıvrılıp etrafındaki dünyanın uyanışını izlemek için ne kadar hevesli olduğunu. Bunu saatlerce yapmaktan, sadece manzarayı seyretmekten ya da odalarda dolaşmaktan memnun.

Ben'le gitmesine izin vermekten endişe ediyordum, onunla ormanda yaptığımız diğer yürüyüşleri hatırlıyordum, ayaklarım çakıl taşlarında kayıyordu, kulağımda onun kahkahası vardı.

Ama Jules pembe yanakları ve parlak bir gülümsemeyle geri dönmüş, yürüyüşü "tam da ihtiyacım olan şey" olarak ilan etmişti.

Ben biraz ürkmüş görünüyordu ve ben de kendime bir kez daha karımın ne kadar değerli bir müttefik olduğunu hatırlatmıştım.

Bugün onu aramaya gittiğimde, eskiden Ruby'nin ofisi olan yerde oturmuş eski bir fotoğraf albümünü karıştırırken buldum.

"Burnumu sokuyorum," diyor pişmanlık duymadan, başını bile kaldırmadan ve ben gülüyorum, yanına çömeliyorum.

"Umarım Ölü Beyaz İnsanlar turunun tadını çıkarıyorsundur çünkü bu albümlerde sadece bunların olduğuna eminim."

"Tam tersine," diye itiraz ediyor, arkaya yakın bir sayfayı çevirerek. "Çok canlı bir Camden McTavish, on beş yaşında!"

Ve işte oradayım, çalışma odasında Ruby'nin yanında duruyorum. Belli ki Noel'deyiz, arkamızda resme sığmayacak kadar uzun bir ağaç uzanıyor. Çoraplar ve cicili bicili şeyler, Ruby'nin elinde kristal bir bardak eggnog ve ben bakıyorum ...

Mutlu.

Sıkı bir gülümseme yok, kamera için numara yapmak yok. Ruby'ye sevgiyle bakarken gerçek, aptalca bir gülümseme... O zamana kadar boyum ondan daha uzamıştı ve kolum omuzlarına dolanmış, başı köprücük kemiğime değiyordu.

O fotoğrafı hatırlamıyorum. Onu çektiğimi de hatırlamıyorum, hatta o çocuk olduğumu bile hatırlamıyorum. Ama işte buradayım ve fotoğrafın yanındaki küçük kartta Ruby'nin düzgün el yazısı var, tıpkı Jules'un dediği gibi adım ve yaşım yazılı.

"Bahse girerim burada Noel bambaşka bir şeydir," diyor, sesi biraz hayalperestleşmiş.

Hiç şüphesiz hayalinde canlandırıyor. Aynı kocaman ağaç, parıldayan ışıklar. Dışarıda hafifçe yağan kar, evi kendi kış harikalar diyarına kilitliyor.

Ve o anda, ona peri masalını yaşatmayı o kadar çok istiyorum ki. Burada olan her korkunç şeyi geri almak, yaptıklarımı geri almak istiyorum, sırf buna sahip olabilsin diye.

Bu yüzden neredeyse ona gerçeği söyleyecektim.

Eğer neden ayrıldığımı bilseydi -eğer anlasaydı- o zaman kalmamızın imkânsız olduğunu görecekti. Birbirimizi

Geleceğimizde Ashby House'da Noel yok ve bu en iyisiydi.

Kelimeler tam orada, o kadar yakın ki neredeyse onları söylediğimi duyabiliyorum.

Ama sonunda bir elimi boynunun arkasına doladım, ayağa kalkmadan önce şakağını öpmek için onu kendime çektim ve "Seni yalnız bırakayım. Ama hey. Orada benim utanç verici resimlerim varsa, onları yakmak senin karılık görevin."

"Onları gerçek boyutlarında patlatıp odamızın her yerine asacağım," diye şarkı söylüyor, hala albümleri karıştırıyor ve kapıyı arkamdan kapatırken gülüyorum.

Ve neredeyse doğrudan Nelle'e doğru yürüyorum.

Bugün yeşil giyinmiş, yine ekose etek ve kazak takımı giymiş ve kısa bir an için yüz ifadesinin yumuşadığını, dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

"Ah," diyor ve o neredeyse gülümseme kaşlarını çatıyor. "Sensin."

Beni Ben sanmış olmalı. Ben çocukken de böyle olmuştu ve insan olan Nelle'i bir an için görebilmişim. Ama kendi kanından ve canından olmadığını anladığında, sadık büyükannenin kişiliği hemen kaybolurdu.

"Benim," diye onayladım ve etrafından dolaşmaya başladım ama yoluma dikildi.

"Karin hakkında konuşmamız gerek," diyor ve omzumun üzerinden az önce kapattığım kapıya bakıyorum.

"Konuşmamız gerektiğini sanmıyorum," diye cevap veriyorum, sesimi hafif tutarak, yine de içimdeki uyarıyı duyduğunu, gözlerimde gördüğünü biliyorum.

Ama Nelle bir McTavish ve geri adım atmıyor. "Yatak odam dışında bu evin her odasına girdi ve dürüst olmak gerekirse, bundan kurtulabileceğini düşünse oraya da gireceğini düşünüyorum. Ne aradığından emin değilim ama nazıkçe ona bu evde misafir olduğunu hatırlatın."

Öfke kıvılcımları çakıyor, nabzım hızlanıyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bu ev bana ait Nelle," diye hatırlatıyorum ona. "Bu da demek oluyor ki

burası Jules'un da evi. İsteddiği her odaya, her dolaba, buranın istediği her küçük köşesine girebilir."

Nelle'in gıcırdayacak kadar kendini sıkmasını bekliyorum ama onun yerine biraz gülümsüyor. Benim Ben olduğumu düşündüğünde yüzünde beliren o sıcak, hoşgörölü gülümseme değil, çirkin, alaycı bir gülümseme. "Kız kardeşime benziyorsun," diyor ve öfkem azalıyor, yerini geri adım atmama neden olan bir temkinlilik alıyor.

"Öldüğünde, ondan asla kurtulamayacağımı düşündüm çünkü her zaman seninle, onun küçük ... projesiyle uğraşmak zorunda kalacaktım. Kendi suretinde şekillendirdiği çocuk. Ama sonra sen de gittin ve sonunda özgürdüm. Sonunda bu ev bana aitti."

Nelle bir adım daha yaklaştı, ayakları kalın halıda sessizdi. Howell'ın e-postasında sağlık durumunun iyi olmadığı belirtilmiş olabilir ama şu anda bundan eser yok. Şu anda Nelle çelikten yapılmış gibi görünüyor.

"Howell öldüğünde geri gelebileceğini düşünmüştüm ve gelmediğinde çok rahatlamıştım. Tek oğlumu kaybetmiş olmak yeterince kötüydü. İhtiyacım olan son şey Ruby'nin hayaletinin tekrar etrafta dolaşmasıydı." Duraklıyor, yüzü daha da sertleşiyor. "Uzak durmalıydın, Camden. Bence bunu yapmadığına pişman olacaksın."

O uzaklaşırken uzun, titrek bir nefes veriyorum. "Tehditlerin geliyor Nelle, hakkını vereyim," diye sesleniyorum arkasından. "Şifreli olduğun için bonus puan."

Ama Nelle beni görmezden gelerek koridorda ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ediyor ve ben merdivenlere doğru ilerlerken onun sözlerinden kurtulmaya çalışıyorum. Her zaman böyle şeyler söyler, yemek masasının üzerinden karanlık bir şekilde bakar, Ruby'nin bir "deneyi" olan çöpten başka bir şey olmadığını hatırlatmak için beni yalnız yakalardı. Yıllar içinde bunu duymamazlıktan gelmeyi öğrenmiştim ama bu son konuşmada bir şey bıçak gibi kaburgalarımın arasından kayarak oraya saplandı.

Sahanlığa ulaşıyorum ve hiç düşünmeden gözlerimi Ruby'nin portresine kaldırıyorum.

Senden nefret edecekler. Bunu şekerle kaplamayacağım. Sesi şurup gibi tatlıydı, o eski moda çekik sesiyle insanların

Sadece kötü filmlerde her sesli harfi yumuşatır ve yuvarlardı. On altı yaşındaydım ve üst kattaki çizgili kanepeli salonda oturuyorduk ve kucağında bir dosya açıktı, çıktılarla doluydu, sayfalarda çok fazla sayı vardı.

Bir sürü sıfır.

İstemiyorum.

Parayı kastettiğimi düşündü, kastetmiştim de ama aynı zamanda nefreti de kastetmiştim. McTavish'ler benim onlardan biri olmadığımı dair inançlarını saklamaya çalışmamışlardı. Ama bu durumu çok daha kötüleştirecekti. Bu beni Ruby'nin onlara karşı kullanmaya karar verdiği bir silah haline getirmişti ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Pekala, bunu senin almanı istiyorum, diye cevapladı Ruby, görünmez bir gömleğimden bir parça tiftik. *Ve önemli olan tek şey bu.*

Ve öyle de oldu.

Ruby'nin sinsi gülümsemesi beni mutfağa kadar takip etti.

Libby bu tür şeyler için yapılmış küçük karıştırıcılardan birinde kıvamlı yeşil bir sıvı karıştırıyordu ve omzunun üzerinden bana baktığında bir iniltiyi ısırdım.

Bu ev yaklaşık yirmi bin metre kare, nasıl oluyor *da* içindeki herkes birbirinin üstüne çıkıyor? Kimseyi görmeden günler geçirebilmeliyim ama hayır, tıpkı yıllar önce olduğu gibi, sanki ev bizi sürekli bir araya getirmeye zorluyor, kopana kadar birbirimize çarpmamızı sağlıyor.

"Ben bugün onsuz başlamamızı söyledi," diye sesleniyor Libby blenderin gürültüsü arasında.

Bacağımı mutfak adasındaki tabureye doğru sallıyorum, oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Nerede o?"

Libby başını sallıyor, uzun saçları sırtının yarısına kadar gevşek bukleler halinde. Bugün puantiye yok, ama aynı beyaz kot pantolon, bu kez beyaz bir üst ve lacivert bir kazak, boynunda sıra sıra kolyeler, arkasını döndükçe takırdıyor.

"Avukat bir arkadaşıyla buluşmak için şehre gitmesi gerekti. Bana ne için olduğunu sorma," diye ekliyor, daha sormaya başlamamış olmama rağmen bir elini kaldırarak. "Umurumda bile değil."

Yine uzak bir alarm zili alıyor, bir Şeylerin doğru olmadığına dair mide bulandırıcı bir his. Ama bu gerçek mi, yoksa bu yer beni paranoyak mı yapıyor? Bir insana bunu yapabilir. Ruby bile öyle düşünüyordu.

Telefonuma bakıyorum, e-postalarım arasında geziniyorum, avukatım Nathan'dan kaçırmış olabileceğim bir Şey var mı diye bakıyorum.

Her ihtimale karşı.

Libby mutfakta dolaıyor, üzerinde el yazısı ile L harfi olan pembe bir bardağa zehirli meyve suyunu dolduruyor, sonra da tezgâha yaslanıp beni izliyor.

Onu görmezden geliyorum, gözlerim telefonumda, artık gideceğini umuyorum, alanı terk etmeyi reddediyorum, ama Libby beni yalnız yakalama fırsatını kaçırmıyor.

"Demek karın."

Cevap vermiyorum, parmaklarım telefonumu sıkıca kavırıyor.

"ok güzel," diye devam ediyor Libby. "Dürüst olmak gerekirse, senin inebileceğini düşündüğümünden daha güzel."

"Buna katılmamak elde değil," diyorum, hâlâ bakıőlarıyla buluşmayı reddederek. Sarı saçları, iri gözleri ve muhteşem gülümsemesiyle Jules'un beni, ucuz bir barda bira dolduran sıska, asık suratlı bir çocuğu nasıl istediğine ben de őaşırmıőtım. şimdi o kadar sıska değilim ve sonunda saçlarımı Viyana Erkek Korosu'ndaymıőım gibi görünmeyecek şekilde nasıl őekillendireceęimi buldum, ama ağırlığımın üzerinde yumruk attığıma şüphe yok.

"Sanırım kızlardan hoşlanmadığını falan düşünmüştüm. Ama belki de sadece sarıőınlardan hoşlanıyorsundur."

Sertçe başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Elindeki bardağın pembe pipetini alt dudağına vuruyor ve beni inceliyor.

"Biliyor mu--" diye söze başladı ve ben onun sözünü kestim. "Yapma."

Belki sesim alçak ve kulaklarım için bile tehlikeli olduğundan, belki de ona dik dik baktığımdan, Libby bana pis bir bakış fırlatıyor ve blenderi, tabanı ve her Şeyiyle birlikte bir őangırtıyla lavaboya atıyor, yeşil meyve suyu kalıntıları Cecilia'nın temiz tezgahına sıçırıyor.

"Utanç verici bir sırmış gibi davranma Camden," diyor dönüp ellerini arkasındaki lavaboya dayayarak. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer bu konuda bu kadar *tuhaf davranmasaydın*, her şey olduğundan çok daha iyi sonuçlanırdı."

Şok olmuş bir kahkaha atarken bile içim burkuluyor çünkü Tanrım, buna gerçekten *inanıyor*.

"Sence ne olurdu?" Kendi kendime söylediğimi duyuyorum. "Evlenir miydik? Ashby'de sonsuza kadar mutlu mu yaşırdık?"

Bu o kadar sapkın bir düşünce ki - ben ve Libby, evli, bu evde birlikte yaşıyoruz - bunu hayal etmekte zorlanıyorum, ama Libby'nin böyle bir takıntısı o l m a m a l ı çünkü aniden mutfağı geçiyor, aniden karşımda duruyor.

"Bu her şeyi çözerdi," diye cevap veriyor, sesi neredeyse çatırdıyor ve ilk kez o gecenin - o berbat, son derece *yanlış* gecenin - onun için benim için olduğundan farklı bir şey ifade etmiş olabileceğini fark ediyorum.

"Çocuktuk," diyorum ona, zihnim her anıyı, her ayrıntıyı bastırmak için savaşıırken bile nazik olmaya çalışarak. Pencereden gelen yumuşak esinti, şampuanının yeşil-elma kokusu, ellerinin tenimde kayma şekli.

Onu itmeden önce beni öpmesine, bana dokunmasına ne kadar izin verdiğimi. Saniyeler, ama sonsuza kadar sürdü.

"Kimse bana hayır demedi Camden," diyor Libby, eli hafifçe göğsümde duruyor ve parmaklarını kendi parmaklarımla kapatırken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bundan şüphem yok," diyorum ona. "Ama... Tanrı aşkına, Libby, sen benim kuzenimsin."

"Kan bağı yok," diyor çok hızlı bir şekilde ve boğazımın arkasında aniden ekşi bir tat belirliyor.

"Belki değil, ama önemli olan her yönden," diye kararlı bir şekilde cevap veriyorum. "Ayrıca beni zaten istemiyordun."

O kısmı belki *de çok* net hatırlıyorum. Aptal ergen vücudumdaki her hücre onu kendine çekmek istese de onu itiyordum.

"*Baban beni öldürecek*" derken sesim titriyordu.

Ve Libby, güzel, çıplak ve henüz on yedi yaşında, bana çok yaşlı ve çok bilmiş bir bakış atarak, "*Beni buraya kimin gönderdiğini sanıyorsun?*" dedi.

Howell zaten ölmemiş olsaydı, sırf bu yüzden onu kendim öldürürdüm. Ruby'nin vasiyetiyle ilgili fikrini değiştiremezse, ailesinin bundan mahrum kalmaması için ne gerekiyorsa yapacağına karar verdiği için. Genç kızını beni baştan çıkarması için odama göndermesi de buna dahildi.

O gece burada kalamayacağımı anladım. Artık bu sözde ailenin bir parçası olamayacağımı.

Libby hala önümde duruyor, kabuk pembesi bir tırnağı gömleğimin orta düğmesinin üzerinde duruyor ve yeşil gözlerine baktığımda orada bir şey görüyorum. Gerçek bir şey.

Aynı anda hem midemi bulandıran hem de kalbimi kıran bir şey.

"Seni istemediğimi kim söyledi?" diye soruyor, sesi kısık. "Yani, tuhaftın ve bana hep seni ısıracığımdan korkuyormuş gibi bakıyordun ama o zamanlar bile sevimliydin. Ve zekiydın."

Bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yakın ki parfümünün kokusunu alabiliyorum, nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"Ve şimdi de hâlâ sevimli ve zekisin," diye devam ediyor Libby. "Ve uzunsun. Uzun boylu olduğunu hep unutuyorum."

Uzanıp ellerini omuzlarıma koyuyor, ben kendimi sabit tutarken hafifçe sıkıyor.

"Sadece... Cam, düşünsene ne kadar kolay olurdu." Sesi kesiliyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sen ve ben mi? Babamı mutlu ederdi, Nana Nelle'i mutlu ederdi..."

"Bu seni mutlu eder miydi?" diye soruyorum ve o da biraz gülümseyerek Libby'ye özgü o omuz silkme hareketini yapıyor.

"Beni zengin ederdi," diyor. "Ve bu beni mutlu ederdi."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum ve Libby'nin gülümsemesinin köşelerde kıvrılmaya başladığını görüyorum, daha da yakına eğilirken dudakları

neredeyse benimkine dokunuyordu.

O kadar hızlı geri adım atıyorum ki neredeyse bar taburelerinden birini devirecektim, çenemi yukarı kaldırıp ağzından uzaklaştırıyorum. Jules'un içeri girdiğini, bizi gördüğünü, *beni* gördüğünü hayal ederken kalbim çarpıyor ve boğazımın arkasında buruk bir tat var. Jules'un o boktan bara girdiği geceden beri başka bir kadına hiç bakmamıştım ve şu anda Libby'yle ilgili hiçbir şey cazip olmasa da, o tanıdık yağlı suçluluk duygusu yine içime işliyor.

"Cevap ben değilim Libby," diyorum şimdi. "Hiçbir zaman da olmadım. Daha iyi bir şey bul."

Ellerini ellerime almak için uzandığımda sözlerim biraz çaresiz bir hal alıyor. "Sen daha iyisini *hak* ediyorsun. Bu evi siktir et, aileyi siktir et, parayı siktir et. Sadece... *kendin* ol. Bu her neyse."

Parmaklarını sıkıyorum, biraz gülümsüyorum, beni duymasını umuyorum ve bir an için duyabileceğini düşünüyorum. Güzel yüzü yumuşuyor, parmakları parmaklarıma yapışıyor.

Sonra bir sırtıma o simetrik yüz hatlarını büküyor, dudakları Nelle'i akla getirecek şekilde birbirine yapışıyor. "Oh, Camden," diye mırıldanıyor. "Bu çok güzel! Belki de bunu Hallmark kartına ihtiyacı olan biri için saklamalısın, hmm?"

Ani bir hareketle dönüyor, sandaletleri fayansa çarpıyor.

"Libby," diye arkasından sesleniyorum, ama o sadece bir elini kaldırıp beni reddediyor.

"Şansın vardı Camden," diye sesleniyor koridora açılan devasa kemere doğru ilerlerken. "Bunu unutma."

Ayak sesleri yankılanıyor, sonra kayboluyor ve sonunda ön kapının açılıp çarparak kapandığını duyuyorum.

İçimi çekerek lavaboya gidiyorum, blenderin tabanını alıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra kabı yıkamak için sıcak suyu açıyorum.

Lavaboda başka bulaşıklar da var ve onları da düzenli bir şekilde yıkıyorum. Ellerim hareket ediyor ama beynim çok uzakta.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, su akıyor, buhar etrafımda kıvrılıyor.

O gece oradan ayrılmalı ve asla geri dönmemeliydim. Muhtemelen o zaman kendimi kurtarabilirdim. Artık ergen değildim, kendi başıma yaşayabilecek yaşıyordım. Keşke Ruby'nin beni son kez aramasına izin vermeseydim...

Cep telefonum çalarak beni şaşkınlığımdan kurtardı ve suyu kapatıp ellerimi kotumun arkasına kuruladıktan sonra telefonu açıp ekrandaki isme baktım.

Nathan.

Avukatım.

Daha önce ona bazı evrak işlerini gözden geçirmek için randevu almak üzere bir mesaj bırakmıştım, yani muhtemelen sadece budur, diyorum kendi kendime ve telefonu açıyorum.

Ama içimde başka bir şey olduğunu söyleyen bir ağırlık var.

Ve içgüdülerim haklı çıktı.

OOH LA-LA LIBBY!

Elizabeth Eleanor "Libby" McTavish'in Tavistock, Kuzey Carolina'daki butiğine girdiğinizde Kuzey Carolina kraliyet ailesinden olduğunu unutmak kolaydır. Mütevazı mirasçı, Lara Larchmont'un *Aestas* albümünün kapağını sergileyen vintage bir tişört ile kot pantolon giyiyor ve ayak tırnaklarındaki parlak mercan cilası ve serçe parmağından göz kırpan gümüş bir yüzük dışında ayakları büyüleyici bir şekilde çıplak.

Ancak yirmi yedi yaşındaki bu çekici kadının yanında birkaç dakika geçirdiğinizde, onun nadide bir hava soluduğunu hemen fark ediyorsunuz.

"Bunu Endonezya'da buldum, harika değil mi?" diyerek muhteşem bir batik battaniyeyi gösterecek ve bu da Bali'deki ikinci balayı hakkında otuz dakikalık bir sohbete yol açacak.

Evlilikleri uzun sürmemiş olsa da Libby hayal kırıklıklarının üzerinde duracak biri değil. "Dünyada kendi yolunuzu çizmeniz gerektiğini düşünüyorum ve bu da bazen hatalar yapacağınız anlamına geliyor. Ailem bana bu lütfu verdiği için minnettarım."

Ailesi elbette Tavistock'un efsanevi McTavish'leri, kötü şöhretli büyük teyzesi Ruby ise magazin efsanelerinin çok evlenen "Bayan Killmore"u. Ancak Libby skandallara odaklanmayı sevmiyor.

"Ruby Teyze, biz daha ne olduğunu bilmeden önce bir Patron Kız'dı," diyor bana. "İnsanlar sadece babasının ya da kocasının parası olmadığını unutuyor. *Çok zekiydi*. Kendi yolunu çizdi. Ve sanırım ben de kendi çapımda aynısını yapmaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer hala hayatta olsaydı, sanırım benimle gerçekten gurur duyardı."

Şüphesiz gurur duyardı, ancak ne yazık ki Bayan McTavish'in McTavish'in ailesi bu röportaj baskıya girdiğinde yorum yapmak için hazırды.

--*Southern Living*, Şubat 2022

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jules

Sanırım açıklamam gereken bazı şeyler var, ha?

Biliyorum, biliyorum. Kötü görünüyor. Ben'in Camden'dan eve dönmesini istemesinin sebebinin ben olduğumu açıklaması. Karşılığında bir şey vaat ettiğime dair ağır bir ima.

İkinci perde olay örgüsü, kahramanınız aslında potansiyel bir kötü adam. Ama değilim, yemin ederim. Yaptığım her şey, *yapmakta* olduğum her şey,

Cam için.

Evet, bu evi istiyorum. Ve evet, ben yüz milyonlarca dolara isteyerek sırtını dönecek biri değilim. (Öyle misin?)

Ben Cam kadar iyi bir insan değilim. Tüm bunları reddedebilir çünkü beraberinde gelen iplerin çok sıkı düğümlendiğini biliyor, ama anlamadığı şey bu düğümleri kesebileceğimiz.

Birlikte.

Sadece... Ona kendim soramadım.

Buraya geri dönmesini istediğimi bilmek içinde bir şeyleri kırabilirdi. Onu geri çeken başka biri olmalıydı, zaten nefret ettiği biri. Ashby House'a vardığımızda gerisini halledebilirdim.

Ama o ilk kısım? McTavish'lerden birine ulaşmak mı? Yalan söylemeyeceğim, bu zordu.

Dediğim gibi, ilk evlendiğimizde ve Kaliforniya'dan ayrılmaya karar verdiğimizde, Cam'in eve dönmek için o anı seçebileceğini düşünmüştüm. Dönmeyince *de belki de en iyisi* budur diye düşündüm ve Ashby House'la ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Gerçekten de öyle yaptım.

Evet, Instagram'da takip etmeye devam ettim ve McTavish veya Ashby House ile ilgili herhangi bir şey için birkaç Google uyarısı ayarlamış olabilirim, ancak kendime boş vermemi söyledim. Cam'in istediği hayatı, mutlu olduğumuz bir hayatı yaşamasına izin verdim - muhteşem bir dağ evinde yaşamaktan mutlu olmasak da.

Ve sonra, birkaç ay önce Howell bir araba kazasında öldü.

Bunu Google uyarılarından biri sayesinde öğrendim ve Cam'in bundan bahsetmesini bekledim. Kuzey Carolina'dan bir tür celp gelmesini bekledim. Bir cenaze töreni olmalıydı, değil mi? Tüm aile McTavish'in yasını tutmak için toplanacaktı. Camden'in reddedemeyeceği türden bir şey olurdu.

Ama tek kelime etmedi. Açıkçası Howell'ın öldüğünü bildiğinden bile emin değildim.

Bu muhtemelen bir savunma değil, ama bilmenizi isterim ki, Cam isteyken dizüstü bilgisayarını açmadan ve ailesinden gelen herhangi bir iletişim için e-postasını aramadan önce en az iki hafta bekledim. Amcasının ölümüyle ilgili Camden'la iletişime geçilip geçilmediğine dair bana ipucu verebilecek herhangi bir şey.

İşte o zaman Howell'ın ölmeden birkaç gece önce gönderdiği e-postayı buldum. Evet, sarhoş pisliğiyle doluydu ama Cam onu silmemişti ve merak etmeye başlamıştım: aynı talep - eve dönmek, içine düştükleri mali karmaşayı çözmek - daha makul birinden gelseydi, okuduğum ilk Johnnie Walker Black *kokan* e-postayı yazmayan birinden gelseydi, Cam buna kulak verir miydi?

Bu bir riskti. Büyük bir risk.

Ama dediğim gibi, çabuk öğrenirim.

Nelle'e ulaşmanın söz konusu olamayacağını biliyordum; bu oyunu dikkatli oynamak zorundaydım.

İnternetteki tek varlığı kilisesinin rehberindeki bir liste ve "A Cake Bee" adlı bir şeyden bulanık bir Facebook fotoğrafı olan septuagenarian bu işi yapmayacaktı.

Libby'yi uzun süre düşündüm. Birincisi, çok çevrimiçiydi ve iletişim kurmak çok kolaydı. Bir diğeri, yaşlarımız yakındı - hatta biraz birbirimize benziyorduk - ve bunun onunla bir tür akrabalık kurmamı kolaylaştırabileceğini düşündüm. Ama onda her zaman bir şeyler vardı, ifadesinde bir sinsilik, tüm o işler, tatiller, uçarlıklar, ona güvenemeyeceğimi düşündüren bir şeyler.

Ve tabii ki ünlem işaretleri de vardı. Camden'ın konu başlığı "JULES VE LIBBY'NİN SÜPER GİZLİ PLANI!" olan bir e-posta görmesi riskini göze alamazdım.

Sonunda, Ben gerçekten tek seçenektir. Ama doğru olan da oydu.

Konu sosyal medyaya geldiğinde Ben, Libby kadar sıkı değildi ama yine de sosyal medyadaydı ve paylaştığı her şeyin ortak bir teması olduğunu görmek için çok fazla kaydırma yapmak gerekmiyordu.

Ormanda çekilmiş bir fotoğrafı, yürüyüş sopaları iki yanına sıkıca dikilmiş, dişleri parlıyor ve şöyle bir başlık: *Kendi arka bahçenizde yürüyüş yapmak gibisi yok! #TavistockNC #AshbyHouse #RootsWhereIStand #BothMetaphoricalAndLiteral #lol*

Tavistock'taki bir nalbur dükkânı hakkında, "yerelden alışveriş yapmamızı" ve "büyük büyük büyükbabamın" bunu yaptığını hatırlatan uzun bir Facebook gönderisi ve "bir sahip değil, bir kâhya olmak" ve sizi kandırmayayım, iki paragrafta üç kez kullanılan "atalardan kalma" kelimesi.

Twitter'da @McTav, Instagram'da @McTav_2, TikTok'ta Tavistock ve Ashby House'un videolarını özel olarak yayınladığı @TavistockedAndLoaded kullanıcı adlarından çalıştığı hukuk firmasındaki çevrimiçi biyografisine kadar (Benjamin McTavish ikonik Ashby House'da ikamet ediyor), bir McTavish olmanın Ben'in tüm hayatındaki belki de en önemli şey olduğu açıktı.

Bu ismin gerçekten sahip çıkabileceği tek şey olduğunu bilmek nasıl da acı veriyor olmalı.

Kullanacağım yemi öğrendikten sonra, oltayı sallamak kolaydı.

İşte bu yüzden Ben onun tarafında olduğumu düşünüyor. Cam'i tröstten makul bir tazminat almaya ikna edeceğimi ve geri kalanını -ev, paranın büyük kısmı, bu tür bir hayatın getirdiği diğer her şeyi- McTavish'lere devredeceğimi düşünüyor. Ruby'nin *gerçek* ailesi. Herkes istediğini alacak, ya da Ben öyle sanıyor. Camden özgürlüğüne kavuşacak, ben biraz para kazanacağım, onlar da Ashby Evi'ni ve McTavish mirasını koruyacaklar.

Ama ikimizin de bildiği gibi, ben her şey için oynuyorum.

Bu yüzden Camden'ı gerçekten sevdiğimi anlamamı istedim. Bu *sadece* parayla ilgili değil. Bu ona ait olanı geri almak ve hak ettiğimiz hayatı yaşamakla ilgili.

Evet, *biz*. Çünkü ben de bunu hak ediyorum.

Panama City'de bir karavan parkında büyüdüm. McDonald's'ta hamburger parası vermek için arabamın koltuğunu kazdım. Yazın elektriği açık tutabilmek için bir hafta boyunca akan sudan mahrum kaldım.

Daha lüks banliyölerdeki Nell'lerin, Libby'lerin ve Ben'lerin güzel arabalarla geçip gitmelerini ve her zaman sahip olacaktırmış gibi para harcamalarını izledim.

Yani, evet, beni dava edin: Evlendiğim adamın bu tür bir servete erişimi olduğunu, ancak onu evlat edinen aile bir çuval pislik olduğu için ona dokunmadığını öğrendiğimde?

"*Siktir et*" diye düşündüm ve bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalıştım.

Çok küfür ettim ama bu konu beni hep kızdırır. Camden bin tanesine bedel, gerçekten nazik ve iyi bir insan. Ruby McTavish bunu gördü ve bahse girerim o da ailesinin ne olduğunu gördü (gerçi muhtemelen onlara bir çuval pislik demezdi). Bu yüzden Camden'ı her şeyiyle terk etti. Benim ona her baktığımda o farklı renkteki gözlerde gördüğüm şeyi gördü, değerli birini. Dürüst biri.

Bu ben değilim. Dediğim gibi, o kadar da iyi bir insan değilim. Yalan, entrika, ihmal günahları... Tiyatro bölümünü boşuna okumadım. Ama bu yüzden Cam ve ben birlikte mükemmeliz.

Beni Florida'daki bir karavan parkından daha fazlası gibi hissettiriyor, sanki ben de onun kadar parlak ve iyiymişim gibi. Ama daha zor şeyleri, karanlık şeyleri, *gerekli* şeyleri yapmama ihtiyacı var. Onun parlaklığını lekeleyebilecek şeyler.

Peki, iyi miyiz? Anladın mı?

Çünkü şu anda yapmam gereken bir alışveriş var.

Camden geçen gün şehirden döndüğünde, bana "ağzının içine baktığını" söyledi. Memleketinin kuruması fikrinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim, ama bana göre? Tallahassee yakınlarındaki Shady Palms Karavan Parkı'ndan gelen kız mı?

Tavistock oldukça pastoral görünüyor. Hallmark filmlerindeki küçük kasabalar gibi ama hızlı. Belli belirsiz Baviera tarzı binalar, ana caddenin trafiğe kapalı ve sadece yayalara açık bir bölümü ve LIFE IS GOOD tişörtleri satın almak için muhtemelen herhangi bir kasabanın ihtiyaç duyduğundan daha fazla yer.

Burayı hemen sevdim.

Bir süre dolaşıyorum, bir kitapçıya, bir kırtasiyeye giriyorum. Cam için bir günlük ve kendim için güzel bir ekose fular alıyorum, kendimi sisli sabahlarda giyerken, yepyeni Mercedes SUV'umla dağdan aşağı inerken, kahve alırken, abartılı bahşişler verirken, ayrılırken insanların "Bu Bayan McTavish. Ashby House'un sahibi."

Oh, evet. Eğer bu iş istediğim gibi giderse, *seve seve* Bayan McTavish olacağım.

Libby'nin dükkânının önünden geçiyorum ama kapısında KAPALI yazısı asılı. Ben ayrıldığımda hala evde olduğu ve yeşil meyve suyu yapmak için çeşitli tozlar ve dondurularak kurutulmuş sebzeler topladığı için şaşırtıcı değil.

Ancak, meydanın yakınındaki bir krepçide hızlı bir öğle yemeği yedikten sonra (bir krepçi! *Meydanın* yanında! Bu şehir resmen bir *Gilmore Girls* Islak Rüyası), başka bir dükkâna giriyorum ve Libby'nin tezgâha yaslanmış, kasadaki adamla konuştuğunu görünce şaşıyorum.

Beni görünce doğruldu ve ben de kocanızın şirret kuzeniyle herkesin içinde karşılaşmanın nasıl bir nezaket gerektirdiğinden emin olamadığım için ufak bir el salladım.

Ama Libby bana parlak bir gülümseme veriyor ve çıplak platform topuklu ayakkabılarıyla yanıma geliyor. "Manzarayı mı seyrediyorsun?" diye soruyor, ben de başımı sallayıp çantalarımı kaldırıyorum.

"Ve yerel ekonomiyi desteklemek. Burası muhteşem bir yer."

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Büyük büyük büyükbabam burayı inşa edene kadar burada hiçbir şey yoktu."

Buzlu kahvesinden uzun bir yudum alıyor ve ben de bunun doğru olmadığını bildiğim halde başımı sallıyorum. Tavistock'un tarihini okudum ve Angus McTavish ortaya çıkmadan önce burada küçük bir köy varmış. Pek bir şey yoktu, sadece bir dizi köhne kulübe, ama yine de. Burayı evi olarak gören insanlar vardı ve burası onlar için önemli, onlara ait bir yerdi.

Belli ki bu Libby için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, düşününce biraz garip geliyor" diye devam ediyor. "Sanki büyük büyük büyükbabam yüz yıl önce bir şey yaptı diye benim bir şey yapmama gerek yokmuş gibi, anlıyor musun?"

Gözlerinin içine bakıyorum, benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyorum.

Gerçekten *bu kadar* duyarsız mı, yoksa sadece alay mı ediyor-

"Yine de, sanırım hiçbir şey yapmamış bir büyük büyükbabaya sahip olmak da garip, bu yüzden en iyi seçeneğin zengin ve yaşlı bir kadınla hayırsever bir adamla evlenmek, ha?"

İşte bu soru cevaplandı.

Pipetinin ucunu çiğneyerek bana göz kırptı. "Evde görüşürüz."

Dükkândan süzülerek çıkıyor ve ben bir saniyemi ayırıp telefonumu çıkarıyorum, Instagram'ı açıyorum ve LaLaLibby'yi takip etmeyi bırakıyorum.

Zaten artık bu bilgiye ihtiyacım yok.

Gitmek için dönüyorum, ama bunu yapamadan bir kadın yaklaşıyor, neredeyse gergin bir şekilde. "Merhaba?" diyor sanki bir soruymuş gibi. "Siz ... Camden'ın karısısınız, değil mi?"

Libby'nin şirretliğinden sonra bu kadının nazik gözleri merhem gibi geliyor, bu yüzden muhtemelen fazla hevesli bir şekilde "Evet! Merhaba!" diye cevap veriyorum.

Abartılı bir rahatlamayla gözlerini deviriyor. "Tamam, bu sen olmalısın diye düşündüm. Sizi daha önce görmemiştim ama Libby'yle konuşuyordunuz ve onun şehre döndüğünü duyduk, o yüzden-"

"Mantıklı bir varsayım." Başımı salladım. "Ben Jules."

"Beth. Tanrım, Camden McTavish. *Asla* geri dönmeyeceğini sanıyordum."

Cam'in adının onun ağzından nasıl çıktığını ya da yüz ifadesinin nasıl parladığını özlemiyorum. Bu beni rahatsız etmiyor -bakın, sevimli, uzun boylu ve paralı biriyle evlenip diğer insanların da aynı özellikleri fark etmesini bekleyemezsiniz- ama aynı zamanda sarsıcı. Cam'in benden önce burada koca bir hayatı olduğunu, hakkında hiçbir şey bilmediğim bağlantılar kurduğunu hatırlatıyor. Çoğu insan için bu büyük bir keşif olmazdı ama Cam bana her zaman hayata tam anlamıyla doğmuş biri gibi görünmüştür. Dürüst olmak gerekirse bu yönünü seviyordum. İkimiz de yetimdik, ikimiz de dünyada yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorduk. Adliyedeki düğünümüzde bir avuç iş arkadaşından başka kimsesi olmayan bir çifttik. Sadece ikimizin olmadığı bir bayramı hiç kutlamamıştık.

Sanırım onu geçmişiyle paylaşmak zorunda kalmamaya alışmıştım.

"Her zaman sessizdi," diye devam ediyor, "ama iyi biriydi. Övünmek için ondan çok daha az nedeni olan erkekler kibirli puştlar olabiliyordu, biliyor musun? Ama Cam çok tatlıydı. Belki de o kadar parayı evlat edindiği içindir, bilemiyorum."

"Hâlâ sessizdir," diyorum ona. "UNC Sweet Sixteen'e kaldığı zamanlar hariç. Ve güzel. Orada istisna yok."

"Güzel," diyor başını sallayarak ve sonra eğilip sesini alçaltmadan önce etrafına bakıyor.

"Aramızda kalsın, Camden o aileden çıkan en iyi şey. Bütün kasaba bunu biliyor. Bence siz ikiniz kalmaya karar vererseniz, bir geçit töreni düzenleyebiliriz."

Gülüyorum. "Geçit törenlerini her zaman sevmişimdir."

"Ve" diye ekliyor, sesi artık bir fısıltı, koyu renk gözleri parlak, "eğer o ailenin diğer tüm üyelerini kuyruklarının üzerine atarsan? Vay be kızım, muhtemelen kasaba meydanında bir heykelin olurdu."

Kader gibi geliyor. Takdiri ilahi. Tanrı'dan bir işaret.

Gördün mü? İşte bu yüzden geri dönmek zorundaydık. Bu sadece bizimle ilgili değil, McTavish'lerin geri kalanı etrafta dolanmadan daha iyi olacak bir *kasaba*.

Bunun olması için yapacağımız her şey nasıl kötü olabilir ki?

Öğleden sonra Ashby House'a geri dönüyorum, önce birkaç şey almak için dağın eteğindeki küçük markete uğruyorum.

Arabaya bindiğimde güneş gökyüzünde alçalmış, her şeyin üzerine bir parıltı çökmüş, gri taşlar kızgın turuncuya dönmüştü.

Kollarımda kâğıt çuvallarla neredeyse içeri atlayacağım.

İçeri girdiğimde Camden mutfaktaydı ve omuzlarının duruşunda Nelle'le karşılaşmış karşılaştığını merak etmeme neden olan bir şey vardı. Ben de geriliyorum, bir şey söylemesini, sorular sormasını bekliyorum ama onun yerine yanıma gelip çuvallardan birini kollarımdan alıyor ve başımın yan tarafına hızlı bir öpücük konduruyor.

"İşte benim kızım. Bir arama ekibi göndermeyi düşündüm."

Onu rahatsız eden her neyse, benimle ilgili değil ve sessiz bir rahatlama nefesi alıyorum.

"Bugün eski bir arkadaşınla tanıştım," diyorum ona, çantamı lavabonun yanına bırakırken ses tonum alaycı.

Eller üzerinde ve Sayaç, kollar yayılmış Geniş,
Camyükseltir kaşları. "Oh? Kim?"

"Beth mi? Koyu renk saçlı, benden kısa. Gerçekten güzel bir cildi var."

Cam bir an yüzünü buruşturup düşünüyor, ben de ona alaycı bir bakış atıyorum.

"Üçüncü sınıf öğrencisi gibi giyinmesine rağmen harika bir vücudu var."

Yüz ifadesi düzeliyor ve başını sallıyor. "Bethany Sullivan."

Gözlerimi devirerek ona bir torba kahverengi pirinç fırlatıyorum. "Bu detayın hafızanı canlandırabileceğini düşündüm."

"Bir şeyler satın almana gerek yok."

Yemin ederim, Nelle kemik tozu ve Shalimar parfümünden yapılmış olmalı çünkü onun bir odaya girdiğini asla duymuyorum ama yine de orada, mutfağın hemen içinde.

"Bütün yiyeceklerimizi Cecilia alıyor," diye devam ediyor ve ben de ona gülümsüyorum. Bugün yine ekose etek giydiğini fark ediyorum ama bu sefer kırmızı bir hırka giymiş.

"Hazır şehre gelmişken bir şeyler alayım dedim." "Ama buna gerek yok."

"Ama ben istedim."

"Camden'ın neden seni seçtiğini anlıyorum," diyor ve bu kesinlikle bir iltifat değil. Gözleri, bunun bir aşağılamadan başka bir şey olamayacağı kadar acımasız.

Neyse ki, alçaklık konusunda epey tecrübem var.

"Çünkü hiçbir boku kabul etmiyorum?"

Ağzı büzülüyor. Onu rahatsız edenin tavrı mı yoksa dört harfli kelime mi olduğundan emin değilim, belki de ikisi birden. Belki de benim yüzümdendir.

Her halükarda, o kibirli koklamalarından birini daha yapıyor.

"Ben bu akşam resmi yemek salonunda ailece yemek yememizi istiyor," diye bilgi veriyor. "Konuşmamız gereken bir iş var. Camden, kıyafet kurallarını hatırladığına inanıyorum."

"Takım elbise almadım, Nelle."

Vay anasını, burası akşam yemeği için resmi kıyafet giyilen bir ev mi? Sanırım şaşırmamalıyım ama yine de.

"Sen ve Benjamin beden olarak yeterince yakınsınız. Kendisine ait bir şeyi ödünç almana izin verecektir."

Bakışları bana döndü. "Libby de senin için bir şeyler bulabilir, eminim. Ona odana bir şeyler getirmesini söyleyeceğim. Saat yedide. Tam saatinde."

O zaman gitmeye başlıyor ve ben de dönüp Cam'e bakıyorum. "*Tam* saatinde," diyor tekrar, ama o çoktan arkasını dönüyor ve dönerken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum.

Korku.

Ruby A. McTavish'in Masasından

25 Mart 2013

Andrew insanları anlıyordu. Daha da ötesi, onları *gördü*. Daha iyi Bence kendilerini görebildiklerinden daha fazla. Onu bu kadar parlak bir sanatçı yapan da buydu. Portrelerinin hala her yerde asılı olmasının bir nedeni var.

Bu müzelerdeki kişiler her zaman ilginç insanlar olmasalar bile. Ama Andrew onları ilginç *kılıyordu* çünkü onlarda kimsenin fark edemediği bir şeyi fark edebiliyordu. Sanırım benim için çizdiği portrede bunu görüyorsunuz.

Hayatımın o noktasında kendimi çok uzakta, normal toplumdan kopuk, kafası çok uzaklarla dolu bir kadın adası gibi hissediyordum. Herkesin tahmin ettiğinden daha karanlık düşünceler. Ama Andrew içimde hala insani bir şeyler olduğunu gördü, sıcak ve Sevmeye değer.

Ve beni sevdi. Beni çok sevdi.

Yani beni anlayabileceğini düşündüğüm yeri görebilirsiniz.

On yıl biriyle evli kalmak için o kadar da uzun bir süre değil. Nelle ve Korkunç Alan kırk iki yıl evli kaldılar, benim bile verebileceğimden daha kötü bir ceza.

Onun için hayal edilen bir evlilikti, ama yine de insanların işaret edip "Bu bir ömür boyu birliktelik" diyeceği bir evlilikti.

Ama Andrew'la *geçirdiği* on yıl bir ömür gibi gelmişti. Hem de en iyi şekilde.

Hayatımın en mutlu on yılıydı.

Mutluluğa alışık değildim, hele bu kadar uzun süren mutluluğa hiç. Bu beni yumuşattı. Aptallaştırdı.

En kötüsü de, güvende olduğumu düşünmeme neden oldu.

1980 yılıydı. Kırk yaşına yeni girmiştim, bir kadının hayatında ilginç bir nokta, nihayet olması gereken kişi haline geldiğini hissetmeye başladığı yaş. I kesinlikle öyle hissediyordu.

Babası Hugh'dan kısa bir süre sonra, sadece birkaç ay sonra ölmüştü ve Hugh'nun ölümüyle ilgili herhangi bir şüphesi varsa bile, bu şüpheler vasiyetini değiştirmesine neden olacak kadar güçlü değildi.

McTavish

Sınırlı olan benimdi, her holding, her yatırım, her sıfır.

Annemin emanete bıraktığı para sayesinde Nelle'in küçük ve güzel bir birikimi vardı. Bu kesinlikle onu bütün günleri boyunca mutlu etmeye yeterdi, ama Nelle ne zaman mutlu oldu ki? Ayrıca, hiçbir zaman önemsemediği şey paraydı. Bu evdi ve her tuğlası ve tahtası bana aitti.

Babam vasiyetine, Nelle'in Ashby Evi'nden asla atılamayacağına, orada sonsuza kadar yaşama hakkına sahip olduğuna dair bir uyarı koymuştu.

hayatının geri kalanında. Yine de, o gittikten ve Andrew'la ben sağlam bir şekilde yerleştikten sonra, kız kardeşimin annemin parasını alıp ona, Alan'a ve Howell'a kendi evlerini alacağını varsaymışım.

Çok nadiren aptallık ederim canım, ama söz konusu Nelle olunca, onun nasıl bir hap olabileceğini nedense hep hafife alırım.

Ashby'de kalmaya devam etti, o ve küçük iğrenç ailesi. 1980 kışında Alan neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Violet'ten ayrılıp şehirdeki başka bir kadına taşınmıştı ve hepimiz onun işle meşgul olduğunu varsayıyorduk. Howell on altı yaşındaydı ve Nelle'in ona doğum günü için aldığı muhteşem küçük Corvette'i çoktan parçalamıştı, Dağın hemen dibindeki bir ağaca çarptı. Aptal boynunu kırmamasına şaşırdım ve daha karanlık anlarımda sık sık "*şaşımadım*" diye düşündüm. *Utanç verici*.

Ama bunların hiçbiri o kadar da kötü değildi çünkü Andrew vardı.

Tüm bu kızgınlıkları ve hayal kırıklıklarını komik küçük anekdotlara dönüştürmenin bir yolunu buldu. Tanrım, onun Nelle taklidi

Görölmeye değır bir şey! Ağzını tutuş şeklini çok *iyi* ayarlayabiliyordu. Ve Alan'ın neşeli haliyle dalga geçmekte çok iyiydi.

Mölayimlik, Howell'ın gençlere özğö haklılığı ve normalde beni çileden çıkarakak şeyler Andrew'un simyası sayesinde komik hale gelmişti.

Ashby'nin etrafındaki ormanı da bana sevdiren oydu, her zaman nefret ettiğim o ormanı. Fakat

Andrew'un elini tutarak, yaprakları ve ağaçları onun gözünden görerek, evimi çevreleyen topraklara aşık oldum. Yeni patikalar bile yaptırdım ve birbirimizden başka her şeyden kopmuş bir şekilde birlikte dolaşıyorduk.

Sen ve ben dünyaya karşı, diye şarkı söylerdi.

bazen nefes alır. Ve

öyle de oldu.

1980'de o gece, Andrew'la birlikte çalışma odasındaki kanepeye kıvrılmış, şöminedeki ateşin çıtırtısını izlerken böyle hissetmişim. Ocak ayıydı, ıslak bir karla karışık yağmur ve kar camlara vuruyordu.

Andrew bir kolunu bana dolamış, boş boş saçlarımı okşuyor, diğır eliyle de her zaman sevdiğı casus gerilim kitaplarından birini tutuyordu.

Diğır elini saçımdan çekmesini istemedim.

Arada bir, "Çevir" diye mırıldanırdı, ben de uzanıp onun için sayfayı çevirirdim, her seferinde ikimiz de eğlenirdik, o

Zavallı bir Yorkshire delikanlısının bir gün malikânenin hanımefendisinin kendisi için bir kitabın sayfalarını çevireceğini kim düşünebilirdi ki diye şaka yapıyordu.

Ölümden sonraki hayata inanmıyorum - eminim böyle bir fikrin bana neden iğrenç geldiğini anlayabilirsiniz - ama eğer bir cennet varsa,

ve göksel bir evrak karışıklığı sayesinde oraya gerçekten

gidebildiysem, bu an sonsuzluğu geçirmek istediğim yerdir.

Andrew'un eli saçlarımda, önümüzde yanan ateş, dışarıdaki kar, çevrilen sayfaların çıtırtısı ve kulağıma gelen yumuşak kıkırdaması.

"Kitabın nasıl?" diye sordum.

"Korkunç," diye yanıtladı. "En az üç tane olay örgüsü boşluğu saydım ve yazar o kadar sık kan tarif etmek zorunda kalmış ki

'kırmızı' için eşanlamlı kelimeler tükenmeye başladı. Bu gidişle bir sonraki ölümün 'vermilyon' kelimesini içermesini bekliyorum."

"Ve sen bunu seviyorsun." "Hem de çok."

Gülümsedim ve tekrar onun yanına yerleştim ve bugün bile bana bir sonraki cümleyi söyleten şeyin ne olduğunu söyleyemiyorum.

"Duke öldüğünde, kanının neredeyse siyah görüldüğünü düşünmüştüm. Ama koyu renkti ve çok fazlaydı."

Andrew'un eli saçlarımda durdu ama kelimeler ağzımdan çıkmaya devam etti. "İşte bu yüzden senin o gerilim romanlarını hiç okuyamıyorum. Hiçbir zaman doğru anlamıyorlar. Biri vahşice öldüğünde nasıl hissedilir, nasıl görünür. Ne kadar kan var, ne kadar çıkardıkları sesler. Duke öldüğünde, göğsünde daha önce hiç duymadığım bir tıkırtı vardı, ama o kitaplarda her zaman sessizdir."

Sonra doğrulup ona baktım, o da hüzünlü gözleriyle beni izledi, ilgiliydi ama telaşlanmamıştı.

"Duke'u bulduğunuzda çoktan öldüğünü sanıyordum" dediğinde bile.

Ben de ona anlattım.

Size anlattığım olayların aşağı yukarı aynısıydı, isterseniz geri dönüp o mektubu tekrar okuyabilirsiniz. Duke'un ölümüyle ilgili gerçek hikâyeyi öğrendiğinizde yüzünüzün nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum ama Andrew'un ki hiç değişmedi. Şokun ya da dehşetin çökmesini bekledim, o çok sevdiğim kara gözlerin ama o sadece dinledi ve ben bitirdiğimde eğildi, alnımı öperken eli ensemden sıcak bir ağırlık oluşturdu.

"Seni cesur kız," diye mırıldandı ve içimde bir şeyler açıldı.

Bir canavar değil. Bir katil, bir yalancı, bir deli değil.

Cesurdu.

Ona duyduğum sevgi kalbimdeki o çatlaktan taşı, yüzündeki anlayış ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir merhemdi,

ve her şeyi yüksek sesle söylemenin verdiği özgürlükle neredeyse şükran sarhoşu oldum.

Dediğim gibi.

Yumuşak.

Aptal.

Açgözlü olacak kadar aptal, aynı sevgiyi isteyecek ve Hugh'nun ölümü üzerine de içimdeki anlayış döküldü, her iki karanlık günahımın da temizlenmesi için.

Tüm bunların verdiği rahatlamayla başım dönmeseydi, belki de daha iyi kelimeler bulabilirdim ya da hikayeyi yumuşatmayı bilirdim. Ama tüm bu karanlığı hoş bir kaba dökmek çok iyi hissettirdi ve bu yüzden yaşadığım şoku -korkuyu- yakalayamadım. Hugh'un ölümünü anlatırken Duke'un ölümünü anlatırken beklediği şey yavaşça gözlerinin içine kayıyordu.

Başımın yanındaki kanepenin arkasında duran sol elinin parmaklarının, yanlışlıkla bana dokunabileceğinden korkuyormuş gibi sıkıca içe doğru kıvrılmaya başladığını fark etmedim.

Çok geç olana kadar onu kaybettiğimi fark etmemiştim.

Hikâye bittiğinde aramızdaki sessizlik uzadı ve bana gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi yüzünde titredi. Boğazını temizledi ve "Kalbinde tutman gereken şeyler." dedi.

Sonra arkasına yaslandı, kitabı kucağından kayarak yere düştü ve sayfaları büküldü. Kitabı eline almadı. Sadece bir elini ağzına götürdü ve mırıldandı: "Benim kalbimde ne şeyler saklayacağım."

O anda kimseye söylemeyeceğini anladım.

Anlamamı istiyorum, korktuğum şey bu değildi. Polise ya da basına koşacağını düşünmemiştim. Beni terk edeceğini de düşünmemiştim.

Dürüst olmak *gerekirse*, *keşke* bunlardan birini yapsaydı. Bu daha iyi olurdu. Daha kolay olurdu.

Bunun yerine, hiçbir şey değişmemiş gibi eskisi gibi devam ettik, ama elbette her şey değişmişti. Onu beni izlerken yakalıyordum. O çok sevdiğim gözlerindeki bakış - onda fark ettiğim ilk şey - herhangi bir hapis cezasından daha kötü oldu. Celladın ilmiğinden daha kötü.

Umarım dünyada en çok sevdiğiniz, karşılığında sizi de aynı şiddetle seven kişiyi hiçbir zaman izlemek zorunda kalmazsınız, O sevgiyi kaybetmek, gün be gün, azar azar, hiçbir şey kalmayana kadar sürekli akıp gitmek. Ta ki geceleri sizden birkaç santim ötenizde uyuyan, masanızın karşısında yemek yiyen, yanınızda kitap okuyan, hatta size gülümseyen ya da sizinle gülen ama kalbi sizi sonsuza dek dışlayan bir insan olana kadar.

Andrew iyi bir adamdı. Gerçekten. Sanırım beni çok severdi. ve en kötü yanlarımı öğrendikten sonra bile beni sevmek *istedi*. Sanırım denedi.

Ama yapamadı.

Ve eğer o yapamazsa, kimsenin yapamayacağını fark ettim. Hiç kimse *olur*.

Beni terk etmesini bekledim. Gitmesine izin verirdim. Bir sonraki bölüme geçmeden önce bunu anlamanı istiyorum. Andrew beni terk etseydi, benimle evli kalamayacağını söyleseydi.

Ne yaptığımı bilseydim, istediği her kâğıdı imzalar, ona dünyanın parasını verirdim.

Ama o gitmedi.

En azından fiziksel olarak. Ruhsal olarak, duygusal olarak, zihinsel olarak... beni bu şekillerde terk etti. Ama evde kaldı, kocam olarak kaldı ve bu böyle devam ettikçe daha da dayanılmaz oldu.

hissetmeye başladım.

Şimdi bile kendime neden kaldığını soruyorum. Bunu düşünmek için otuz yıldan fazla zamanım oldu ve sanırım bunu atlatmayı bekliyordu. Beni tekrar sevmek için. Ya da belki de ben buna inanmak istiyorum.

Ancak o sırada, o karanlık düşünceler tekrar içeri sızdı.

Duke paramı, bedenimi ve korkumu istemişti. Hugh benim idealize edilmiş bir versiyonumu, kaideye oturtulmuş bir kadını istemişti.

Andrew'un beni ben olduğum için istediğine inanıyordum. Ama ya yanılıyorsam? Ya para, Ashby House'daki kolay yaşam, sanatına olan ilginin artması, Andrew'un

Zengin bir kadının kocası mı?

Sabah ayına karınca öldürücü katmaya başladığımda
-Çok az miktarda, asla öldürecek kadar değil. Aslında onun ölmesini istemiyordum. Sadece ikimiz için de bu işkenceye bir son vermek istiyordum.

Şüphesiz, neler olduğunu anlayacak ve
Birini. Hatta bir parçam polisi aramasını ve günahlarımın cezasını çekmek zorunda kalmayı umuyordu. En azından,
Sonunda beni terk edecek, ikimizin de içinde sıkışıp kaldığı bu maskaralığa son verecekti.

O hastalandıkça, zayıfladıkça, ben bekledim. O dağdan aşığı inmesini ve bir daha geri dönmemesini.
Duke ve Hugh, şimdi ne düşündüğünü -bunu biliyor olmalıydı- ona ne yaptığımı.

Ama bunun yerine, Andrew'un Dr. Donaldson'ın ofisinde oturup, belirtilerin tüm hastalıklardan kaynaklanabileceğini söylerken başını sallamasını izledim.

Yıllarca boyalarına ve kimyasallarına maruz kalmış. Ya da belki de henüz tespit edemedikleri bir tür nadir enfeksiyon veya otoimmün bir hastalıktı. Her türlü fikir ve teori vardı.

kömür tabletleri yazıldı, uyku testleri yapıldı.

Andrew bir kez bile "Belki de katil karım beni ldürüyordur." demedi.

Bir kere bile.

Bunu hiç anlamadım. Acı içinde öğürürken bile, giderek daha da pervasızlaştığımda bile.

Yutabildiği tek şey olan ılık çay ve yulaf ezmesinin içindeki dozlar... Tek kelime etmedi, onu kurtarabilecek o lanet hapları almadı.

Sadece o hüzünlü gözleriyle bana baktı ve ben onun ölmesini istedim, yaşamasını istedim ve birinin onu kurtarmasını istedim.
Beni durdurmak, kelepçelerle, hatta deli gömleğiyle Ashby House'a yürümek ve *nihayet* -sonunda- buna bir son vermek için.

Ama hiç kimse yapmadı.

En kötüsü, bunca yıl sonra düşünmeye bile dayanamadığım şey, sonunda durmuş olmamdı.

Artık karınca öldürücü yok, çay ya da yulaf ezmesi yok. Andrew bana sadık olduğunu kanıtlamıştı, beni sevmese bile Artık ona yaptığım onca şeye rağmen benden nefret etmeyi kendine yediremiyordu.

Ama artık çok geçti. Böbrekleri, karaciğeri, o uzun yıl boyunca çok fazla hasar görmüştü.

Hayatımın en uzun yılı.

Andrew başka bir kış gecesinde, 1980 Aralık sonunda öldü, dışarıda kar yağıyordu, son nefesi kadar yumuşaktı.

Bu sefer ıngırak sesi yoktu. Sadece hafif bir i çekiş, sonra başka bir şey yok.

Tüm o romancılara ve onların sessiz ölümlerine ne kadar haksızlık etmiştim.

Otopsi yapılmadı çünkü istemediğimi söylemiştim ve o noktaya kadar istediğimi almıştim, en azından Tavistock'ta İlçe endişeliydi.

Harlan Jackson Sr. ekimi aldı ve elimi okşayarak her şeyi halledeceğini söyledi.

Yargıç Claybourne yeniden seçilme kampanyasına yaptığım bağış için çok minnettardı.

Kasaba ertesı yıl yeni sanat merkezi için minnettardı, Andrew'un adı metal kapıların üzerine nakşedilmişti
Mektuplar.

Evim ve adım etrafımı sardı, beni korudu, kalkan oldu, kalesinde gizlice ejderha olan kraliçeleri.

Pekâlâ. Artık bir sır değil, değil mi sevgilim? Senin için değil.

-R

ON İKİNCİ BÖLÜM

Camden

Ashby House'da rahat olan pek çok oda var. Rahat, hatta. Çalışma odası toprak tonlarındaki mobilyaları ve krem rengi halılarıyla oldukça modern. Doğu kanadında Ben ve benim çocukluğumuzdan kalma düz ekran televizyon ve birkaç oyun sisteminin bulunduğu bir oturma odası var. Mutfak da Ruby ölmeden hemen önce Cecilia'nın istediği şekilde tamamen yenilendi.

Ama Ashby'nin resmi yemek odası 1904'ten beri hiç değişmemiş ve Ruby'nin büyükbabasının o zamanlar Siyam olan yerden getirttiği tik ağacından masada Jules'un yanındaki yerimi alırken, gözlerim bu odadaki McTavish aile tarihinin diğer tüm parçalarına takılıyor.

Howell'ın bile Nelle'in ya da Ruby'nin onayı olmadan dokunmaya cesaret edemediği kristal pahalı içki şişelerinin bulunduğu siyah lake bir büfe var. Duvarlar ipekle kaplı, koyu yeşil ve girdaplı altın desenli ve tepedeki avize, birkaç kristalin arasına yapışmış olduğunu gördüğüm örümcek ağına rağmen parıldıyor.

Odanın bir ucunda kocaman bir cumba var ama dışarıdaki manzarayı göremeyecek kadar karanlık, bu yüzden gözlerim karşı duvarda asılı olan tabloya kayıyor. Bu bir av sahnesi, hafifçe inişli çıkışlı tarlalar ve gösterişli kırmızı ceketler giyen adamlar. Bu kesinlikle

Eğer ön plandaki geyik olmasa, tazılar tarafından boğazı parçalanıyor.

Çocukken bu tablodan nefret ederdim, insanların yemek yediği bir odaya neden asıldığını hep merak ederdim ama bu gece uygun olduğunu hissediyorum.

Ben o geyiğim ve diğer McTavish'ler masanın etrafına yerleşirken, onların da tazi olduklarından hiç şüphem yok.

Jules uzanıp masanın üzerinde duran elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor.

Kendimi ona hızlı bir gülümseme vermeye zorluyorum, karşılığında parmaklarını sıkıyorum ama aslında ona bakamıyorum bile.

Libby, Nelle'in istediğini yapmış ve ağır siyah bir giysi torbası içinde bir elbise göndermişti. Tipik bir Libby olacağını düşünmüştüm -parlak, muhtemelen seksi, belki bir aile yemeği için biraz *fazla seksi*- ve kendimi karımı kuzenim gibi giyinmiş görmenin tuhaflığına hazırlamıştım.

Ve sonra Jules banyodan çıktı.

Yatak odasının kapısında durmuş, kollarını iki yana açmış, "Ne düşünüyorsun?" diye sormuştu. "Aile yemeği için yeterince süslü mü?"

Çok güzel görünüyordu -çok güzeldi- ama kelimeler ağızımda donup kalmıştı ve Jules gülmüştü.

"Bekle, o kadar iyi ki kelimenin tam anlamıyla nutkun mu tutuldu?"

"Açıkçası," dedim, başımı hayıflanarak salladım ve ellerini tutup alnından öptüm ve *Libby, seni hasta kaltak*, diye düşündüm.

Jules Libby'nin elbiselerinden birine kolayca sığabilirdi ama Libby ona bunu getirmemişti. Hayır, Libby ona Ruby'nin eski elbiselerinden birini verdi. Sıradan bir elbise de değil, en sevdiklerinden birini, ben büyürken bu yemeklerde en sık giydiği elbiseyi. Altmışlı yılların sonunda yaptırmıştı ve hala üzerine tam oturduğu için her zaman gurur duyardı.

Aynı figürü yirmi sekiz ve altmış sekiz, o preen, Nelle'e bir bakış fırlattı, Nelle de ona her zaman ters ters baktı, kendi vücudu yaşlandıkça incelmış, pörsümüştü.

Muhteşem bir elbise. Şu anda bile göz ucuyla avizenin yakasındaki kristal boncukları nasıl parlattığını, kumaşın renginin -beyaz değil, bej değil, Ruby'nin "mum ışığı" dediği bir şey- Jules'ün tenini nasıl parlattığını görebiliyorum.

Ama bu sahneye başka bir gerçekdışılık katmanı ekliyor. Ashby House'a geri döndüm, bu masaya geri döndüm, bu insanlarla geri döndüm ve karım ölmüş annemin elbisesini giyiyor.

Tanrım, bu aileden nefret ediyorum.

Şimdi hepsi oturuyor, Nelle eskiden Ruby'nin oturduğu masanın başında, Ben sağında, Howell'ın her zaman oturduğu yerde, Libby solda.

Ben neşeli, kravatı gevşek ve omuzları rahat. Nelle neredeyse gülümsüyor, ki bu onun durumunda kaşlarını çatmadığı anlamına geliyor. Sadece Libby biraz tedirgin görünüyor, gözleri tekrar tekrar büfeye kayıyor, tırnakları masanın kenarına vuruyor.

Elbiseyle yaptığı numaradan dolayı kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyorum ama suçluluk Libby'nin aşına olduğu bir şey değil. Muhtemelen sadece sıkılmıştır.

Yine de o huzursuzluk hissi, duvarlardaki apliklerde yanan gardenya kokulu mumların kokusu kadar güçlü bir şekilde varlığını sürdürüyor.

"Ben, neden şarabı sen koymuyorsun?" Nelle öneriyor ve o da bunu yapmak için ayağa kalkıyor. Her birimizin kadehini zengin bir cabernet şarabıyla doldururken, Ruby'nin yerinde gururla oturan Nelle'i izliyorum.

Sonunda kalenin kraliçesi olmak ne kadar hoşuna gidiyor olmalı.

"O müteahhit bugün geldi mi?" Ben soruyor ve benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürüyor.

"Geldi." Şarabımdan bir yudum alıyorum. "İkinci kattaki tavanın düşündüğümüz kadar kötü olmadığını söyledi. Yağmur hasarı olduğunu sanmıyorum. Üçüncü kattaki banyoyu su falan mı bastı?"

Ben elini sallıyor, zaten oldukça dolu olmasına rağmen kendi bardağını dolduruyor. "Kim bilir? Bu ev, içinde yaşayan insanlar kadar çarpık."

Kimsenin yankılamadığı içten bir kahkaha atıyor ve Cecilia dumanı tüten yemek tabaklarını getirmeye başladığında sanırım hepimiz rahatlıyoruz. Bunun için geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmasından nefret ediyorum ve kendimi ev için daha fazla personel tutmayı düşünürken buluyorum. Ruby'nin burada çalışan insanlarla ilgili bir paranoyası vardı, bunun gibi diğer malikanelerde çok yaygın olan hizmetçileri veya tamircileri asla istemezdi. Çocukken, bunun Ruby'nin başına gelenlerden dolayı olup olmadığını merak ederdim. Kaçırılma olayı. O adam, Jimmy Darnell, gezici bir işçiydi, bu yüzden Ruby'nin evindeki yabancılara güvenmemek için iyi bir nedeni vardı. Ayda bir kez temizlik ekibi geliyordu ama geri kalan her şeyi Cecilia yapıyordu ve ağır bir çorba tenceresini yere koyarken hafifçe yüzünü buruşturmasını izlediğimde, şu anda altmışlı yaşlarının ortalarında olması gerektiğini fark ettim. Ruby beni evlat edindikten kısa bir süre sonra onu işe aldı.

Belki biraz yardım ister ya da--

Hayır. Bu gibi düşünceler burada kalmayı, evin gerçek sahibi olmayı planlayan biri içindir ve bu kesinlikle ben olmayacağım.

Tabaklarımızı doldurup yemek tabaklarını dolaştırırken kimse gerçekten konuşmuyor. Eminim Cecilia'nın hazırladığı her neyse çok lezzetlidir ama ben hiçbirinin tadını alamıyorum ve tabaklar kaldırıldığında az önce ne yediğimizi bile söyleyemiyorum.

Orada öylece oturup bekledim.

Bir yanım şimdi kalkıp onlara bu saçmalığı bırakmalarını ve bu işi bitirmelerini söylemek istiyor. Prodüksiyon, drama... Ruby bunu başarabilirdi ama onlar başaramıyor. Hepsi orada oturuyor, neredeyse beklentiyle koltuklarında kıpırdanıyorlar ve Ben bir dakikalığına masadan ayrılıp bir şişe şampanyayla döndüğünde, Jules'a bir tuzağa düştüğümüzü söylemediğim için kendimden daha da nefret ediyorum.

"Tamam, Benji," diyor Libby hayranlıkla. "İyi bok."

"Dil!" Nelle tersliyor ama Ben sadece gülüyor, şişenin mantarı ustaca bir çevirmeyle dışarı fırlıyor.

"Sorun değil Nelle Nine," diyor. "Haksız değil. Bu gerçekten de 'iyi mal'. 1959 Dom Pérignon Rosé, bu evin favorisidir."

Aslında Ruby'nin favorisi. İlk yudumumu dokuz yaşımdayken yılbaşı gecesi almıştım ve tadının ekşi olduğunu düşünmüştüm, kabarcıklar hapşırma isteği uyandırmıştı. Özel günler için her zaman yanında bulundururdu ve ancak bu evden ayrıldıktan sonra o şişelerin otuz bin dolar civarında olduğunu öğrendim.

Tamamen boku yediğime dair bir şüphem varsa da Ben'in 1959 Dom'u açması bunu ortadan kaldırdı.

Hepimiz kadehlerimizi aldıktan sonra Ben, Nelle'in yanında yerini alıyor, kadehini kaldırıyor ve gözlerini bana diyor. Noel sabahı küçük bir çocuk gibi neşeliydi ve ben tekrar gördüğüm o görüntüyü düşünüyorum, kafası ön kapının yanındaki parkede çatlamıştı.

"Kadeh kaldıralım," diye devam ediyor ve ben hariç herkes kadehini kaldırıyor. Yanımda Jules biraz duraksıyor, kadehini hafifçe indiriyor, tereddüt ediyor.

"Cam?" diye mırıldanıyor, diğer elini koluma koyuyor. Ama ben hâlâ Ben'i izliyor, bekliyorum.

"Aileye," diyor Ben, bardağıyla masanın etrafını işaret ederek. "McTavish'lere. Gerçek olanlara."

Buna sırtıyorum ve gülümsemesi zehirli bir hal alıyor. "Ve sonunda davetsiz misafirin tahliyesine."

Libby bir dosyayı masaya fırlatırken yüksek bir tokat sesi duyuldu.

Bütün yemek boyunca onu kucağında mı tutuyordu? Sadece bu anı mı bekliyordu?

Eğer öyleyse, işi berbat etti çünkü biraz fazla sert fırlattı ve kaygan yüzeyde kenara ulaşana kadar kaydı, kağıtlar solumdaki zemine döküldü.

Ben, "Tanrı aşkına Lib," diye mırıldanıyor ama Libby ellerini havaya kaldırıp, "Bak, söyle artık ona," diyor.

"Neyi söyleyeyim?" Jules soruyor ve ben derin bir nefes alıp elimi sabit tutarak şampanya kadehimi kaldırıyorum ve sonunda bir yudum alıyorum.

"Bana söyleyecekler," diyorum, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak, "tanıdığım -hepimizin Ruby McTavish olarak bildiği- kadının aslında Ruby olmadığını."

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum ama boğazımdan aşağı kayan asit de olabilir. "Bana onun gerçekten Dora Darnell olduğunu söyleyecekler."

Ruby A. McTavish'in Masasından

29 Mart 2013

Roddy Kenmore, zaten hiç evlenmemem gereken, uyuşturucu bağımlısı bir aptaldı ve evlendiğimde hissettiğim tek pişmanlık onu daha önce itmediğim için o karanlık tuzlu suyun altında kaymasını izledim.

İşte. Bu son koca sıralaması ve açıkçası, bu tek cümle onun için harcamak istediğimden daha fazla çaba.

Oh, tamam. Sanırım size *biraz* daha bilgi verebilirim. Andrew'dan sonra, hiç olmadığım kadar kaybolmuştum. Ashby'den ayrıldım. Andrew yanımda olmadan devasa odalara, kırsal inzivaya katlanamadığım için bir yıldan fazla bir süre evde kaldım. Nelle çok heyecanlanmıştı.

Tabii ki, sonunda Şato'nun Kraliçesi. Lanet şeyin onda kalmasına izin vermeyi düşündüm, sadece ona devretmeyi ve asla kapısını tekrar karartmak, bunun yerine kendi yolumu çizmek McTavish ismi olmayan bir dünya. Yine de bunun neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ashby'deki hayata o kadar alışmışım ki. Tavistock. Dünyanın geri kalanında, param hala kapıları açıyor ve yolları yumuşatıyordu, ama aynı şey değildi. İsmi gücünü, ima ettiği güvenliği seviyordum. Uzun bir soyun en sonuncusu olmak, kökleri derinlere uzanan bir insan olmak.

Ben böyle bocalarken Roddy Kenmore'un beni bulması benim için sürpriz değildi. Bu dünyanın Roddy'lerinin savunmasız, kayıp ve dümensiz olanları bulma konusunda altıncı hisleri vardır.

Aslında onunla altmışlı yıllarda Miami'de satın aldığım kulüplerden birinde tanışmıştım. Buraya ilk yatırım yaptığımda adı "The Palma Palace" idi ve yetmişli yıllarda birkaç yıl boyunca sadece "Palma" olarak kaldı. 1985'te "Paloma" oldu ve

Oldukça şaşırtıcı miktarda para kazanmak. (Şanslısınız ki 1989'da çok ucuza sattım. İki yıl sonra, sanırım

Uyuşturucu ve belki de bir cinayetle ilgili bir karışıklık? Hatırlamıyorum. Belki şimdi işlemediğim cinayetlerle neden bu kadar ilgilenmediğimi anlamışsınızdır).

İşte Paloma'daydım, Halston elbisemle dans ediyordum, müziğin sesi her türlü mantıklı düşünceyi bastıracak kadar yüksekti, bu yüzden olsa gerek kendimi bir çocuktan biraz daha fazlası olan bir adamla dans ederken buldum. Yirmi altı yaşındaydı, ama o daha da genç görünüyordu.

uzun kıvıll saçları ve parlak gülümsemesi.

Roddy her zaman mantıklı olmayan kocaydı. Duke o zamanlar bariz bir seçimdi, Hugh ise mantıklı bir ikinci seçimdi.

Andrew ve benim birbirimize deli olduğumuzu herkes görebilirdi. Peki neden "ne olursa olsun" diyen şımarık bir veletle evlendim? ve Tiffany lambalarının *hepsinin* birisine ait olduğunu düşündüm. Tiffany mi?

Birincisi, iyi vakit geçiriyordu. En azından başlarda. Roddy'nin hayatta tek bir amacı vardı, o da mümkün olduğunca çok eğlenmekti. Roddy için geçmiş yoktu, gelecek yoktu, sadece şimdiki zaman vardı, sadece şimdi, şimdi, *şimdi* ve benimki gibi bir geçmişe sahip olduğum için beni suçlayabilir misiniz?

Bunun tadına bakmak ister misin?

Bir diğeri, Roddy çok zengindi, hayatım. Evet, evet, ben de öyleyim ama unutma, hayatımın bu noktasında McTavish'le ilgili her şeyi arkamda bırakmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Roddy'nin parası -aslında babasının parası- bunu yapmama izin verirdi.

Benimle neden evlendiğine gelince.

Burada kendimi övebilirdim. Kırk beş yaşımda hâlâ çok iyi görünüyordum, vücudum değişmemişti, saçlarım aynı şekilde koyu ve parlaktı. I

heyecan verici ve yatakta iyiydi (üzgünüm, sevgilim) ve sanırım o ölü iziyle bana yapışan küçük bir karanlık cazibe vardı.

ve bu kesinlikle Roddy'nin ilgisini çekecek türden bir şeydi.

Ama yine de dürüst olalım. Yukarıdaki özellikler muhtemelen zarar vermemiş olsa da, asıl cazibe Roddy'nin evlendikten sonra erişebileceği sekiz rakamlı güven fonuydu.

Los Angeles'a bir uçuş, Meksika'ya kısa bir yolculuk ve ben Bayan Roddy Kenmore oldum. Evliliklerimden ilki ulusal haberlere çıkmıştı, bunu biliyor muydunuz? *People* dergisinde küçük bir haber, ben omzu açık beyaz elbisem ve sarkık güneş şapkamla (seksenli yıllardı, sevgilim, gözlerini devirme), Roddy Beyaz bir takım elbise içinde, gömleğinin düğmeleri göbeğine kadar açık ve kızıl saçları rüzgârda uçuşuyor.

Mutlu olacağımızı düşünmüş müydüm? Uzun sürebileceğini düşünmüş müydüm?

Dürüst olmak gerekirse, hiç düşündüğümünden emin değilim. Roddy'nin düşünmediğini biliyorum. Uyanık olduğunuz her saat kafayı bulduğunuzda fazla bir şey düşünmek zordur.

Ara sıra keyif için çektiğini biliyordum. Beraber takıldığı herkes öyleydi. Bilmediğim şey, sonunda bütün o paraya erişebilmenin Roddy'nin her bir doların doğrudan lanet olası parasına gitmesi gerektiğine karar vermesine neden olacığıydı. burun.

Tanrım, çok rahatsız ediciydi. Durmak bilmeyen bir parti, gerçekliğiyle yüzleşene kadar kulağa hoş ve güzel geliyor. Terli geceler, geç saatlere kadar süren sabahlar-öğleden sonraları, gerçekten-garip oturma odasındaki insanlar, çok az uyku ve çok fazla gürültü nedeniyle kafatasımın tabanındaki sürekli baş ağrısı.

Şimdi bunu okuyor ve "Evet, bunların hepsi can sıkıcı geliyor, ama kesinlikle *bu* boşanabilirdin" diye düşünüyorsunuz.

Haklısınız. Boşanabilirdim, evet. Zor olurdu ve para bir kabus olurdu, ama Roddy Kenmore'u öldürmek zorunda *olmadığım* konusunda haklısınız.

Ben istedim.

Neden? Hâlâ merak ediyorum. Sanırım bir parçam Andrew'u öldürdükten sonra Roddy'nin yaşamasına izin vermenin vefasızlık olacağını düşünüyordu.

Çok sevdiğim bir adamı öldürdükten sonra benim için hiçbir şey ifade etmeyen birinden nasıl boşanabilirdim?

Ne diyebilirim ki? O zaman mantıklı gelmişti.

O zaman mantıklı gelmişti. Bir gece yarısı yelkeni. Benim fikrimdi, Avalon'daki yemekte Roddy'nin kulağına fısıldamıştım.

Güzel olmaz mıydı, sadece ikimiz?

Tüm kusurlarına rağmen Roddy gerçekten çok güzel bir çocuktuk ve kırmızı deri kabinimizde bana verdiği uykulu gülümsemeyi hâlâ hatırlıyorum, masanın üzerindeki titrek adak çilleri boyunca oynuyordu.

Sadece ikimiz ve Kaptan Bart, diye cevap vermişti.

Rude Roddy'de yelkencilik yapan adamın güneşten ağarmış saçlarını yüzünden ittiği ve son derece ilgisiz bir esmere bir içki ısmarlamaya çalıştığı bara baktı. İçki.

Ona *ihtiyacımız yok*, kulağına mırıldandım. *Bizi biraz gezdirebilirsin, değil mi?*

Zengin genç adamların kibri. Bana sorarsanız, benim olduğumdan çok daha ölümcül.

Böylece Kaptan Bart'ı meyveli içkileri ve sıkılmış esmerleriyle baş başa bırakıp geceye doğru yola çıktık.

Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum ama Roddy her zamanki gibi aklını bir şeye takmıştı. Ayrıca Muhtemelen tanıdığım en sabırsız insandı, hareketsiz oturmaktan nefret eden bir adamdı, bu yüzden rüzgar işbirliği yapmadığında teknenin kış tarafına, motorun olduğu yere doğru yürüdü.

Onu hala orada görebiliyorum, gömleksiz ve delikli kot pantolon giymişti, ayağını teknenin kenarına dayadığı yer çıplaktı. tekne.

"Lanet olası bok çuvalı!" diye bağırdı, motoru çalıştırmak için çekiştirirken.

Duke'ün son sözlerinden daha kötüsü, sevgilim. Bir itme. Tek gereken buydu.

Hala çok net görebiliyorum. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, aşağıdaki su siyah ve bulanıktı, Roddy tehlikeli bir şekilde Dengeli ve ben de Pucci kaftanımla, ellerimi çıplak sırtına koyup iterken parıldayan alyanslarımla. Yüzmeyi bilmiyordu, *Rude*'a yelken açmak istemesine rağmen.

Roddy yakın bir gelecekte Avustralya'ya gidecek. Ya da belki Tayland'a? Hiç hatırlayamıyorum. Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Yüzme bilmeyen biri hobi olarak yelkencilik yapmış ama sonra babası onu Maine'de bir yatılı okula göndermiş, bunun da bir ilgisi olabilir.

Bir kenara: "Bayan Kill-more" lafı beni hâlâ kızdırıyor.

Saçmalık. Kenmore adında bir adamla evlenmemiş olsaydım bu lanet lakabı bile alamazdım.

Benimkiler evlilik yemininden bile daha bağlayıcı ve ebedi bir şeyle sonsuza dek birbirine bağlı. Dedikodu.

Dürüst olmak gerekirse, Roddy'den kurtulamayacağımı düşünmüştüm. O kadar da sinsi ya da kurnazca değildi, kocam Catalina Adası açıklarında iki ay boğuldu ve ben, yeni karısı, gemideki diğer tek kişiydim. (Bu arada bu 1985'te oldu, o zavallı aktrisin de Roddy'nin adı sık sık aynı karanlık sularda onunkiyle bağlantılı. Buna pişmanım. Kimse böyle bir kaderi hak etmiyor.) (Roddy ile sonsuza dek bağlantılı olmak için, açıklığa kavuşturmalıyım. Tıpkı

Daha önce de ima edildiği gibi, boğulmayı hak ettiğine inandığım bazı insanlar var, ancak o bunlardan biri değildi).

Ama Andrew'da olduğu gibi, McTavish adı ve serveti beni sarmaladı ve ben bu yolda ilerlerken bana destek oldu. soruşturma, görüşmeler, sonuçlar. Ne olduğunu anlamadan, hiçbir şey değişmemiş gibi Ashby House'a geri dönmüştüm.

Ama *ben* değişmiştim.

Andrew'un ölümü bana her zaman korktuğum kadar canavar olduğumu kanıtladıysa, Roddy'nin ölümü de bunun nedenini bulma zamanının geldiğine karar vermemi sağladı.

Ölümle uğraşmak bana neden bu kadar kolay geldi? Neden Andrew hariç, bu konuda hiç gerçek bir suçluluk hissetmemiş miydim? Duke, kendimi haklı çıkarabilirdim. Beni taciz etmişti, şüphesiz bunu yapmaya devam edecekti ve o ilk anda, gerçekten hayatım için korkuyordum. Ama Hugh can sıkıcı olmaktan başka bir şey yapmamıştı; Roddy, kolayca geri alabileceğim bir hata hayatına son vermek. Ve Andrew... Andrew'u bile terk edebilirdim ama bu kalbimi kırardı. Ayrılabilirdik.

Dostça; onu sırlarımla, anlatmayacağını bildiğim sırlarımla dünyayı dolaşması için serbest bırakabilirdim.

Ve yine de.

İşte o zaman aklım bir kez daha 1943 sonbaharına, Ashby House'u çevreleyen ormandan kaçırılıp Alabama'lı Darnell'lerle sekiz ay geçirdiğim zamana döndü.

Hiçbirini hatırlayamıyordum ama içimde kilitli kalmış bir travmaydı ve ruhumdaki bu karanlığın açıklaması olabileceğini düşündüm. Bana bir şey mi oldu?

o sekiz ay, beni bu hale getiren şey

kalbi olmayan bir kadın mıydım? Ya da -yine su yüzüne çıkan o eski gömülü korku- gerçek Ruby *olmadığım* için miydi? Darnell'lerin her zaman iddia ettiği gibi kayıp Dora olabilir miydim?

Bunu öğrenmeye karar verdim.

Düşündüğümünden daha uzun sürdü sevgilim ve anlatması uzun bir hikaye. Bu gece için çok uzun, her halükarda.

Biliyorum, biliyorum. En çok ilgilendiğin kısım bu, ama sabırlı ol, sevgilim.

Size söylediğim gibi, Roddy'nin en eksik olduğu özelliklerden biri buydu ve ona ne olduğunu görüyorsunuz.

-R

CATALINA'DA TRAJEDİ

- *Teksas petrol servetinin varisi Roddy Kenmore, ÜNLÜ VARİS Ruby McTavish Callahan Woodward Miller ile evlendikten sadece İKİ AY sonra Catalina kıyılarında BOĞULUR!*
- *Arkadaşları Lanetli Varis'in yelken tutkunu olduğunu ve ironik bir şekilde YÜZMEYİ ASLA ÖĞRENMEDİĞİNİ iddia ediyor.*
- *"Roddy EĞLENCELİYDİ, ama biraz aptaldı," diyor ANONİM kalmak isteyen üniversite arkadaşı.*
- *Catalina Adası'ndaki kaynaklara göre, Bayan McTavish'le (kendisinden 20 yaş büyük) YENİ EVLENEN PETROL VARİSİ, düzenli olarak ÇILGIN PARTİLERE ve UYUŞTURUCU KULLANILDIĞI RİVAYETLERİNE sahne olan bir yat satın almıştı.*
- *TRAJİK GECE, kıyıda sadece birkaç mil açıkta, BAY VE BAYAN dışında kimsenin bulunmadığı bir yerde yaşanmıştır. VE BAYAN O sırada gemide KENMORE vardı.*
- *"Ruby gerçekten Roddy'nin uslanmasını istiyordu," diyor ÇOK DUL KALAN KIZIN bir arkadaşı. "Bence o gece gerçekten de onlara yalnız kalmaları için bir şans vermekle ilgiliydi, sadece ikisi. Ne olacağını bilemezdi."*
- *Diğer arkadaşları bir kadının aşkta nasıl bu kadar ŞANSSIZ olabileceğini merak ediyor!*
- *"Bayan Kenmore mu? Daha çok MRS. Bir marina çalışanı "Öldürün" diyor!*

-The National Enquirer, 10 Temmuz 1985

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Camden

Birkaç saniyeliğine, sadece birkaç kalp atışı kadar bir süre için, masanın üzerinde şaşkın bir sessizlik hakim oluyor. Rüzgârın yelkenlerinden gözle görülür bir şekilde kaymasını izlemek iyi hissettiriyor ve bunun tadını kadehimdeki pahalı şampanyadan daha çok çıkarıyorum.

Sonra Jules'un elini elimde hissediyorum.

Yüz ifadesi kederli, teni solgun ve McTavish'leri alt etmenin verdiği tatmin duygusu bir anda içimden uçup gidiyor.

Ona söylemeliydim. Bunu biliyorum. Şimdiye kadar bir sürü şansım vardı ve Nathan'ın bu öğleden sonraki telefonundan beri bunun olacağını biliyordum. Ama bir şey beni engelledi.

Hayır, bir şey değil. *Bir şey.*

Ruby.

"Biliyordun," diyor Ben ve Jules'un parmaklarını sıkıyorum, Ben'e bakmadan önce anlaması için gözlerimle yalvarıyorum.

Hâlâ baş köşede duruyor, yanaklarındaki iki kırmızı renk bayrağı dışında yüzü neredeyse Jules'ununki kadar solgun. İki yumruğunu da tahta masanın üzerine koymuş, vücudu adeta öfkeyle titreşiyor. Derin bir nefes alıyorum, cevap vermeden önce bir yudum daha şampanya içiyorum.

"On sekiz yaşıma girdiğimde," diyorum, ikisi de sandalyelerinde donup kalmış olan Nelle ve Libby'ye bakarak. "Beni ofisine getirdi--"

"*Babamın* ofisi," diyor Nelle, kelimeler kırılğan ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Ve bana bir laboratuara DNA testi yaptırdığını söyledi. Bunu yapmak için senin saçını kullanmış, Nelle," diyorum, sandalyesinde kıvranırken başımla onu onaylıyorum, yumru parmakları sandalyenin kollarına sıkıca yapışmış.

O öğleden sonra nasıl hissettiğimi hala hatırlayabiliyorum; pencerelerden giren kış güneşi, ocakta çıtırdayan ateş odayı çok sıcak yapıyor ve Ruby'nin lavantalı el losyonunun kokusu gözlerimin arkasında hastalıklı, zonklayan bir baş ağrısını tetikliyor.

Ya da belki koku yüzünden değildi. Belki de onun sözleriydi, o kadar sakın ve soğukkanlı, o kadar klasik Ruby'ydi ki.

Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüğüm türden bir şey, demişti, sanki bana kasasının şifresinin ne olduğunu ya da öldüğünde hangi cenaze evini aramam gerektiğini söylüyormuş gibi. Sadece normal bir iş, anneden oğula, aile reisinden varise.

"Tuhaf," diye devam ediyorum, bir elimle bıçağımın kenarını masaya vuruyorum, Jules'un soğuk parmakları hâlâ diğerinde. "Aslında testi yaptırmasının sebebi sensin." Nelle'e başımı salladım. "Sen ve Howell. Biliyordu bu arada. İkinizin *onun* saç fırçasını alıp test için gönderdiğinizi. Sadece sizden önce davranacak kadar zekiydi."

Aslında bu durum onu eğlendirmiş, başını sallarken kıkırdamıştı.

Bilim, hayatım. Sonunda benim için geleceğini kim bilebilirdi?

Nelle'in ağzı çalışıyor, dudakları titriyor, köşelerinde küçük tükürük parçacıkları beliriyor. "Biliyordum. Bir şekilde müdahale ettiğini biliyordum. Howell paranoyak olduğumu, onun böyle bir şey yapmış olamayacağını söyledi ama Ruby'yi asla benim kadar tanımadı. Hiçbiriniz tanımadınız. Bu eve girdiği günden beri çimlerdeki bir yılan."

Dürüst olmak gerekirse, Nelle'den ilk kez hoşlanmış olabilirim. söyledi. *İçinde olduğunu bilmiyordum.*

Ruby'nin Nelle ve Howell'ın neyin peşinde olduğunu nasıl anladığını ya da o DNA'yı bulması için kime para verdiğini hâlâ bilmiyorum.

Test, en az onlar kadar McTavish olduğunu ilan ederek geri döndü. Ruby sadece gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri paylaşırdı.

Yine de, hakkını yemeyelim, ailenin geri kalanından sakladığı gerçeği benim de bilmemin gerekli olduğuna karar verdi: kendi testlerini yaptırmıştı ve her şey siyah beyaz ortadaydı. Eleanor McTavish ile biyolojik bir bağı yoktu, Bebek Ruby için mucizevi bir iyileşme de söz konusu değildi. Sadece zengin ebeveynlerin çok dikkatsiz davrandıkları bir çocuğun yerine fakir ebeveynlerden çalınan bir çocuktu.

Ya da en azından Ruby'nin bana o zaman anlattığı hikâye buydu. Her zaman daha fazlası olduğundan şüphelenmiştim ama artık ne önemi vardı ki?

Ağzım kurudu ama bardağım boştu, bu yüzden boğazımı temizleyerek, "Nathan bu öğleden sonra beni aradı. First Carolina Bank'tan birinden bir telefon almış, Ruby'nin 2010'da açtırdığı kiralık kasanın anahtarıyla bir McTavish'in geldiğini söylemiş. Sanırım sen?"

Öfkeden neredeyse morarmış olan Ben'e başımla işaret ediyorum.

"*Biliyordun*," diyor tekrar. "Son on dört yıldır bunları kimseye vermeye hakkı olmadığını biliyordun. Kendisinin de buna hakkı yoktu."

"Her hakkı vardı," diye karşılık veriyorum, kendi öfkem alevleniyor. "Kanın hiçbir önemi yok *Benji*. Mason her şeyi ona bıraktı. Hayatta kalan en büyük McTavish'e değil, 'vücudunun mirasçılara' ya da küçük yasal şapkandan çıkarmak istediğin saçma terime değil. Hepsini *Ruby*'ye bıraktı. O da hepsini *bana* bıraktı."

Nelle titreyerek ayağa kalktı ve bir eliyle hâlâ sandalyesini tutarak, "Seni açgözlü küçük piç," dedi. "Son birkaç gündür buralarda malikânenin efendisi gibi dolaşıyorsun. Seni sevmesine şaşmamalı. Sevgi sevgiyi çağırır ve ikiniz de pisliktiniz."

"Nana," diyor Libby, uzanarak, ama Nelle onu silkeliyor.

"Buna izin vermeyeceğim!" diye devam eder, sesi nefes nefese ve tizdir.

"Gerçekten bir şey bulduğunu sandın, değil mi?" Artık neredeyse gülerek söylüyorum. "Dur tahmin edeyim," diye devam ediyorum Ben'e dönerek. "Howell öldüğünde, onun eşyalarını karıştırmaya başladın. Ofisini, değil mi? Eskiden Ruby'nindi. Anahtarı onun ofisine bantlanmış olarak buldun."

Bir çekmecenin arkasına. Baban bunu hiç yapmadı çünkü senin kadar gayretli değildi. Ya da çaresiz."

Ruby'nin onu oraya koyduğunu, işi bittiğinde kulpuna vurduğunu hatırlıyorum.

Birinci Carolina Banka, Kutu 1306. Ben yaparım. sor sen için tutmak Bu bilgi aramızda kalacak, ama ben öldükten sonra ne istersen onu yap.

Hiç istemediğim, hiç istemediğim bir yük, bana miras bırakılan bir sorumluluk daha.

Ve şimdi en büyük sırrımı biliyorsun, demişti Ruby, gözleri parlayarak ve sonra omuz silkmişti.

İstersen beni bununla yok edebilirsin sanırım.

Yapmam, demiştim ve bunda ciddiymdim. Yapmazdım, yapmak istemezdim.

Bunun üzerine gülümsedi ve uzanıp elimi sıktı, parmakları soğuktu, derisi kağıt gibi inceydi. *Sen ve ben...*

Dünyaya karşı, bitirmişt看.

Çünkü gerçekten de ikimiz herkese, her şeye karşı mücadele etmiştik. Ve olan her şeyden sonra bile, içgüdüsel olarak Ruby'ye sadık olan, onun sırlarını saklamaya yemin eden ve bunu defalarca yapmayı seçen bir parçam vardı.

Kendi karımdan bile.

★ ★ ★

Gülüş boğazımda acı bir şekilde ölüyor ve sertçe yutkunuyorum. "Sonra ne oldu? Bankaya gidiyorsun, kiralık kasayı buluyorsun. DNA raporunu okudun. Ruby hakkındaki gerçeği öğrendin. Davayı gerçekten açıklığa kavuşturduğunu düşünüyor olmalısın, değil mi? Vasiyetnamede bir boşluk bulacağından eminsin. Bütün bu pisliği benden alıp sana verecek bir şey, değil mi?" Duraksıyorum, dikkatle Ben'e bakıyorum. "Yani, avukat olmanın en büyük sebebinin bu olduğunu varsayıyorum. Ve herhangi bir avukat değil, *mülkler* konusunda uzmanlaşmış bir avukat. Son yıllarını

On yıldır beni mirasımdan mahrum etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor ama yok, değil mi?"

Cevap vermeyince başımı sallıyorum. "Hayır, olmadığını *biliyorum* çünkü on yıl önce Nathan Collins'e o lanet vasiyetnamenin her bir parçasını didik didik ettirdim. Ruby senin için fazla zekiydi."

Masanın etrafına, yüzümün yan tarafına baktığını hissettiğim Jules hariç herkese bakıyorum.

Sonra konuşuruz. Özür dileyeceğim. Anlamasını sağlayacağım.

"O hepiniz için fazla zekiydi. Yine de bu küçük sahneyi oynamak istediniz. Şok olacağımı düşündün, kendi ödevimi yapmadığımı düşündün çünkü-- yine neyim ben?"

Bakışlarımı Ben'e çevirdim. "'Köylü pisliği' mi?" Nelle'e dönüyorum. "Açgözlü küçük bir piç mi?"

"Tamam, artık bu konuda konuşmayı bırakabilir miyiz?" Libby alnını ellerinin arasına alarak konuşuyor, ben de kucağımdaki peçeteyi alıp masaya atıyorum.

"Söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı." Omuz silkiyorum. "Bunun dışında, devam et. Dünyaya Ruby'nin bir McTavish olmadığını söyle. İstersen bu konuda büyük bir şey yap. Kıymetli paranızın her kuruşu avukatların cebine girene kadar bizi milyonlarca yıl mahkemelerde süründürün."

Ayağa kalktım, iki elimi masaya dayadım ve eğildim. "Bu arada, hiçbirinizle akraba olmadığım için her gece Tanrı'ya şükrediyorum," diyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, Ruby'nin de öyle olduğunu düşünüyorum. Eğer işimiz bittiyse--"

"Biz değiliz!" Nelle tek yumruğuyla masaya vurarak çığlık atıyor ve Libby ayağa kalkarak onun yanına gidiyor ve kolunu omuzlarına doluyor.

"Nana Nelle," diyor, sesi daha keskin. "Kendini üzmemelisin, doktorun dedi ki--"

"Doktorunuz sağlığınıza dikkat etmeniz gerektiğini söyledi," diye bitiriyor Ben ama hâlâ bana bakıyor. Artık o kadar mor değil ve gözlerinde mideme soğuk bir şeylerin yerleşmesine neden olan bir ışık var.

"Annen genç yaşta öldü," diye devam ediyor Ben, Nelle ile konuşuyor ama beni izliyor. "Baban da o kadar yaşlı değildi. Ruby tabii ki yetmiş üç yaşına kadar yaşadı ama o aslında senin kız kardeşin değildi. Doğal bir ölüm olsaydı ne kadar yaşayabilirdi merak ediyorum."

Yanımda Jules ayağa kalkıyor, eli dirseğime dolanıyor. "Camden, hadi yukarı çıkalım," diyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Yaptığımız şey bu mu Ben?" derken dudaklarım bile uyuşmuş gibi. Geçmişini yeniden mi yazıyoruz? Ruby uykusunda öldü. Bundan daha doğal bir şey olamaz."

Bunu çok kolay söylüyorum, dilimden kayan başka bir yalan.

Ruby'nin sırlarından biri daha göğsümün içinde kilitli.

Anılar orada, gözlerimin arkasını zorluyor, beni boğmakla tehdit ediyor, ama yıllar boyunca bir şeyleri saklamak için çok fazla pratik yaptım ve Ben bana dişlerimi sıkacak ve sırtımdan ter damlayacak şekilde gülümserken bile bakışlarını karşılıyorum.

"Mesele şu ki Cam," diyor Ben, ellerini ceplerine sokarak ve bana Howell'ı hatırlatacak kadar ürkütücü bir şekilde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, "hatırladığım kadarıyla o zamanlar Ruby ile aranız pek iyi değildi. Onunla konuşmuyordun bile, değil mi?"

Cevap vermiyorum ve Nelle koltuğuna geri gömülüyor, hâlâ titriyor ama bakışları artık zafer kazanmışa dönüyor. Howell'ın e-postasını tekrar düşünüyorum, Nelle Ruby'nin kendini öldürdüğünde ısrar ediyor, gerçeklerden şüphelenen tek kişi.

Libby pembe elbisesiyle orada duruyor, alt dudağını dişlerinin arasına çekmiş.

"Ve tabii ki," diye ekliyor Ben, "o gece sen de buradaydın. Öldüğü gece."

"Evet, oradaydım," diyorum parmaklarımı yumruk yapma isteğimle savaşıyor. "Bunu biliyorsun. Eşyalarımı almak için geri geldim. Ama o gece onu hiç görmedim bile."

Bu yalanı o kadar çok tekrarlardım ki neredeyse doğru olduğuna inanacağım, neredeyse kendimi yirmi yaşında, somurtkan bir şekilde X-

Yıllardır okumadığım erkek çizgi romanları ve bir spor çantasında eski bir saatli radyo, dışarıda yağmur uğulduyor ve Ruby uzakta kendi yatak odasında.

"Yine de garip," diyor Ben. "Yani, o gece burada değildim ve Nana Nelle odasında erkenden uyuyordu. Ama Libby buradaydı. Ve..."

Ben başını iki yana sallar. "Dostum. Bunu söylemekten nefret ediyorum. Düşünmekten bile nefret ediyorum. Ama Libby seni Ruby'nin odasından çıkarken gördüğünü söyledi. Polis geldiğinde farklı bir hikâye anlatman garip geldi ama olsun."

Ben sırtıyor ama bakışları benimkilerle buluştuğunda taş gibi oluyor. "Biz aileyiz, değil mi? Birbirimizin sırlarını saklarız. Ta ki tutmayana kadar."

Zaman yavaşlıyor, kalp atışlarım **g ö ğ s ü m d e** sabit bir gümbürtüyle atıyor, kulaklarım çınlıyor.

Libby'ye bakıyorum.

O gece burada *değildi*. Hatırlıyorum. Ben yukarı çıkarken onun arabası dağdan aşağı inerken benimkinin yanından geçmişti, yağmur yüzünden camı zar zor açılmıştı ama sigarasının ucundaki ateş böceği parıltısı gözüme çarpmıştı. Birbirimize bakmıştık, ağzı ekşi bir kaş çatmıştı ve sonra yanımdan uçarak geçmişti, çamurlu yolda lastikleri biraz patinaj yapmıştı.

"Öyle değil mi, Libby?" Ben biraz fazla yüksek sesle konuşunca dudaklarını birbirine bastırdı ve bileğindeki bileziklerden birini бүktü.

"Evet," diyor sonunda, omuzlarını dikleştirip daha sert bir şekilde tekrar söylemeden önce kelimeler bir iç çekiş olarak çıkıyor. "Evet. Ruby Teyze'nin odasından çıktın ve gerçekten üzgündün. Titriyordun. Ağladığını sandım."

Şimdi hikâyeye ısınyor ve hâlâ yüzleşmeye cesaret edemediğim Jules'a bakıyor. "Açıkçası beni korkuttu ama Ben'in de dediği gibi biz bir aileyiz, o yüzden..."

Libby omuz silkiyor. "Ama sanırım artık değiliz."

"B planı, ha?" Diyorum. Aslında gülümsüyorum ama sanki boğazımda cam kırıkları varmış gibi. "Camden'ı büyük bir şeyle korkutamazsın."

Ruby ortaya çıksın, biz de onu cinayetle suçlamakla mı tehdit edelim?"

"Tamam, bu artık resmen delilik," diyor Jules, ilk kelimeler

Yıllar sonra konuşmuş gibi geliyor ve Ben gözlerini ona diyor.

"Bir McTavish olmak istiyordun, değil mi?" diyor. "İşte böyle görünüyor, tatlım."

Alay ediyor, kendi cevabını vermek üzere, ama ona fırsat vermiyorum.

"İyi," diyorum. "Biliyor musun, Ben? Sen kazandın. Paran sende kalsın. Bu ev sende kalsın. Birinizin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamaya değer. Hepinizin canı cehenneme. Ve beni buraya getirdiği için Ruby'nin de canı cehenneme."

Bununla birlikte, hâlâ yarısı dolu olan şampanya şişesine uzandım. Bir elimle kaptım, diğer elimle de Jules'a uzandım.

Onu odadan çıkarmama izin veriyor ve merdivene doğru ilerlerken diğerlerinin hep bir ağızdan konuşmaya başladığını duyabiliyorum ama aldırmıyorum. Tek düşüncem yukarı çıkmak, çantalarımızı toplamak ve mümkün olan en kısa sürede Colorado'ya geri dönmek.

Jules'un ayaklarını dikmiş beni çekiştirdiğini fark ettiğimde bir ayağımı alt basamağa atmıştım bile.

"Camden," diyor ve ben dönüyorum, şampanya şişesi hâlâ elimde.

"Buna inanabiliyor musun?" Şişeyi göstererek soruyorum. "Şimdi anlıyor musun? Şimdi neden buraya geri dönmek istemediğimi anlıyor musun?"

"Onlar pislik, biliyorum," diyor elimi bırakarak. "Bu konuda benimle aynı fikirde değilsin. Ama ... kazanmalarına izin mi vereceksin?"

Ona bakıyorum. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı ve bu da kafamın karışmasına neden oluyordu.

"Her zaman kazanacaklar," diyorum ama o başını sallıyor.

"Hayır. Hayır, kazanmak zorunda değiller. Tanrım, Cam, bu planlarının gerçekten *işe yarayacağını* düşünemezsin değil mi? Birilerinin onlara inanacağını?"

"Önemli değil," diyorum ona, keşke Ruby'nin elbisesini giymeseydi, keşke Ruby'nin gözleri merdivenlerin tepesindeki portresinden sırtımı delip geçmeseydi. "Yani... ne yapmamı istiyorsun Jules? Onlarla savaşmamı mı? Önümüzdeki on yılı nefret ettiğim insanlarla yasal işlere karışarak mı geçireyim? Benden nefret eden insanlarla mı?"

"Tabii ki bunu istemiyorum," diyor ama kelimeler çok hızlı çıkıyor ve yemek odasına doğru bakmaya devam ediyor.

Merdivenlerin dibinde dikilen karıma bakarken hissettiğim rahatlama içimden akıp gitmeye başlıyor.

"İstiyorsun," diyorum yavaşça. "Bunu istiyorsun. Bununla savaşmamı istiyorsun. Burayı ve onunla birlikte gelen her şeyi istiyorsun. O gösteriden sonra bile. Beni suçladıkları şeyden sonra bile."

Jules birkaç basamak çıktı, elini tırabzana dayadı, onun için aldığım sade düğün seti ışığı yakaladı. "Neden bu kadar çabuk pes ettiğini anlamıyorum. Ve neden bana Ruby'den bahsetmedin? Onun bir McTavish olmadığını bildiğini?"

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başlıyor ve neredeyse arabaya binip buradan gitmek istediğim kadar kötü bir şekilde uykuya dalmak istiyorum.

"Fark etmezdi. Kana, bir tür klan saçmalığına ve kimin neye hakkı olduğuna kafayı takmış olanlar onlar."

"Ama *senin* hakların var Camden," diye karşılık veriyor. "Ve çok iyi bir avukatın var. Nathan'ı ara. Ona az önce yaptıkları pisliği, seni neyle suçladıklarını anlat--"

"Buna değmez, Jules! Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bu mu?"

Tanıştığımız günden beri ona hiç sesimi yükseltmedim. Ben Neredeyse hiç kimseye bağırمامıştı ve şimdi gözlerini benimkilere kaldırıp ifadesi taşlaşırken sözlerim koridorda yankılanıyor gibi görünüyor.

"İyi" diyor, yanımdan geçip giderken. "İyi. Bırak hepsini alsınlar. Biz kiraya geri döneriz, sen de öğretmenliğe geri dönersin ve onlar da tatlı bir hayat yaşarlar çünkü iki yüz yıl önce onların ataları bir şey yaptı ama bizimkiler yapmadı. Anladım."

"Jules," diyorum, artık içimdeki tüm mücadele bitmişti, ama o merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyor, ben de onun gidişini izliyorum, sonunda yatak odamızın kapısının uzaktan çarpıldığını duyuyorum.

İç çekerek ben de merdivenleri çıkıyorum, ama odamıza dönmek yerine, neredeyse hiç düşünmeden diğer koridordan aşağı iniyorum.

Farkına varmadan Ruby'nin odasındayım ve kapıyı itip açtığımda o tanıdık koku yüzüme çarpıyor. Lavanta ve sedir, tıpkı bu yatak odasındaki diğer her şey gibi hala hatırladığım gibi korunmuş.

Tuvalet masası, bir bahçe satışından aldığı ve gümüş çerçeveli gerçek bir Degas eskizinin yanına koyarak "enfes" diye ilan ettiği küçük suluboya tabloları.

Futbol antrenmanından sonra buraya oturduğumda bacaklarımın arkasını çizen Belçika dantelli yatak örtüsü. Her zaman içeri girip ona günümü anlatmam için ısrar ederdi.

Şimdi ağır ağır yatağa çöküyorum, başımı ellerimin arasına almadan önce şampanya şişesini bir gümbürtüyle komodinin üzerine bırakıyorum.

Kalıp savaşıamamamın asıl nedeni bu gece şanslı olmam. Eğer şimdi gidersem, beni geçmişime bağlayan her ipi kesersem, iyi olabilirim. Ama burada kalırsam, Nelle, Ben ve Libby'yle karşı karşıya gelirsem, bu ipler sonunda beni boğana kadar daha da sıkılaşacak.

Ve Jules'a nedenini asla söyleyemem.

Şampanyaya dönüp bakıyorum ama sonra aklıma başka bir şey geliyor, Ruby'nin komodin çekmecesini kaydırarak açıyorum.

Boş olmasını bekliyordum ama eşyaları hâlâ oradaydı. Okuma gözlükleri, eski bir *Reader's Digest*, bir kap dudak kremi.

Ve hapları.

Düzinelerce hapi vardı, hepsi küçük gümüş bir hap kutusunda saklanıyordu ve şimdi elimi kutunun etrafına kapatıyorum.

Karanlıkta bile, peşinde olduğum kişinin şeklini biliyorum.

Uyumama yardımcı olacak hiçbir şey almadım, gördüğüm kötü rüyaları ya da uykusuz geceleri hak ettiğimi düşündüm, ama bu gece

Unutuluş.

Dilimin altında acı beyaz bir kare, şişeden bir yudum ve Ruby'nin yatağına kıvrılıyorum, hala Ben'in takım elbisesini giyiyorum, sadece ayakkabılarımı çıkarıyorum ve karanlığın beni almasına izin veriyorum.

★ ★ ★

ÖLÜLER GİBİ UYUYORUM, şafağın gri ışığında uyanıyorum, başım pamukla dolu, ağzım kuru ve dışarıda bir şeyler olduğunun farkına varmam bir saniye sürüyor.

Koşan ayaklar, çarpılan bir kapı sesi duyuyorum ve doğruluyorum, sisi göz kırparak dağıtmaya çalışıyorum, keşke o lanet hapi en başta almasaydım diyorum.

Tam doğrulmayı başarmıştım ki, sisi bir kurşun gibi delip geçen bir ses duyuyorum ve oda etrafımda baş döndürücü bir şekilde dönerken beni ayağa fırlatıyor.

Bu Jules.

Çığlık.

Ruby A. McTavish'in Masasından

30 Mart 2013

Şimdi, nerede kalmıştık?

Ah, evet. En büyük sırrım. Aile utancım. Bütün bunlar.

Darnell'ler, benim aileme kavuştuğum ve Jimmy Darnell'in yerel hapishaneden kaçmaya çalışırken vurulduğu 1944 yılından beri kolay günler geçirmemişlerdi. Karısı, Jimmy Darnell'in O benim annemdi, kısa bir süre sonra Alabama'dan taşınmış ve kızlık soyadına geri dönmüştü.

İzini bulabilmem için biraz uğraşmam gerekti. Bulduğumda ise 1984 yılında öldüğünü öğrendim.

Tanrım, bu beni nasıl da sinirlendirdi. Çok yaklaştım! Bir yıl önce ve ben onunla tanışabilirdim. Kulağa aptalca gelebilir ama onu *gördüğümde* gerçekten annem olup olmadığını hemen anlayacağımdan o kadar emindim ki. Öldüğünü öğrenmek beni neredeyse tüm girişimden tamamen vazgeçebilir.

Ama sonra, çok gizli -ve daha da pahalı- tuttuğum dedektif beni arayarak Helen Darnell'in öldüğünü, kızı Claire'in ise hala hayatta olduğunu ve Tallahassee.

Claire.

Bu ismi yıllar önce babamın ofisinde gördüğümü ve ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi benim için daha da güzeldi çünkü Claire benim kurtuluşum olabilirdi.

Bir yan not: Florida'da kurtuluş nadiren bulunur.

Claire 1985 yılında kırk iki yaşındaydı, kendisinden sadece üç yaş küçüktü. Ama etrafı başka insanlarla çevrili çirkin kare bir binadaki küçük dairesinin kapısını açtığında çok daha yaşlı görünüyordu. çirkin kare binalar. Ziyaret için şık giyinmeye çalışmışım, Chanel giyip gelmemem gerektiğini çok iyi biliyordum ama Gloria Vanderbilt kot pantolonum ve Halston bluzum Claire'in yüzünde çok net gördüğüm gibi hâlâ çok fazlaydı.

Pantolonun üzerine bir tişört giymişti, yüzü çıplaktı, saçları -benimkiyle aynı koyu kahverengiydi, fark ettim- dağınık bir at kuyruğu yapmıştı. Kapısının aralığında bana bakarken yüz ifadesi temkinli bir hal aldı.

"Linda'yla mı ilgili?" diye sordu.

Linda'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden başımı salladım, ter zaten sırtımdan aşağı kayıyordu, güneş gözlüklerim - çok geç fark ettim ki Chanel'di, lanet olsun - nemde *buğulanıyordu*. "Hayır, ben... benim adım Ruby McTavish."

İfadesi netleşti, dudakları kıvrıldı, bu kadar acımasız bir kenar olmasaydı gülümseme olabilecek bir şeye dönüştü. "Hayır," dedi. "Sen Dora Darnell'sin. Bir gün ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum."

Bununla birlikte, dairesine geri dönmek için döndü. Orada öylece afallamış bir halde dururken, onu takip etmem için elini salladı.

"İçeri gel. Otur."

Daire serindi, oturma odasında bir pencere ünitesi tıkırdıyordu. Önündeki yeşil halının üzerinde küçük bir kız oturuyordu. Elllerinde Barbie'ler. Sekiz yaşlarında görünüyordu, koyu sarı saçları özenle örülmüştü, pembe tulumu ve şeffaf jöle ayakkabıları titizlikle temizlenmişti. Bütün dairenin temiz olduğunu fark ettim. Küçük ve perişan ama tertemizdi.

Claire bana bir bardak tatlı çay doldurdu ve mutfak masasına oturup birbirimizi incelemeye başladık.

"Linda, bebeğim? Git odanda oyna," diye seslendi Claire ve kız suratını astı.

"Orası çok sıcak."

"O zaman benim odama git. Televizyon izleyebilirsin."

Görünüşe göre sihirli sözcükler, çünkü Linda mutlu bir şekilde küçük koridora doğru koştu ve üç kapıdan ilkinin açtı.

Bir süre sonra müziğin kısık sesini duyduk ve Claire başını salladı.

"MTV izlememesi gerekiyordu ama sanırım bu özel bir durum."

Başını bana çevirdi. "Senin çocuğun var mı?"

"Hayır," dedim, ağzım kurumuştur, çay o kadar tatlıydı ki dişlerimi ağrıttı.

Claire tırnaklarını bardağının kenarına vurdu, tam bir çizgi film karakterinin sırttan yüzünün üzerine. "Yapacağımı düşünmemiştim. Çocuk sahibi olacağımı. O doğduğunda otuz dört yaşıyordum. Bir tanesi

bu şeyler, ne tam olarak kasıtlı, ne de tam olarak kaza."

Bana bir gülümseme fırlattı ve ben de nefesimi içime çekerek şöyle düşündüm

Andrew'un Ashby House'da asılı olan portrem hakkında. Claire'in yüzündeki gülümseme benimkiyle aynıydı. "Babası bir boka yaramazdı ama en azından yakışıklıydı. Yani bu onun için iyi bir şey." "Çok güzel bir çocuk," dedim, sözcükler kendi içimde ilkelleşmişti.

Claire sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Ne zaman anladın?" diye sordu ve ben yanlış anlamış gibi yapma zahmetine girmedim.

"Henüz anlamadım. Yine de hep merak etmişimdir. Hikayeleri okudum ve sanırım ben--"

"Annemin bir yalancı olup olmadığını merak etmeye başladığını mı düşünüyorsun?" Claire sözlerini bitirdi ve ben de nasıl bu kadar çaresizce geri adım attı. "Onun gibi bir şey."

Başını eğdi ve uzun süre bana bakarak, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, oldukça pahalıydın," dedi.

Oda az önce çok soğuk gelmişti ama bu söz üzerine tenim kızardı ve çayımdan bir yudum daha aldım, boğazım o kadar sıkılmıştı ki neredeyse boğuluyordum.

"Tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum. Yıllar içinde sayı çok değişti ama hikâye hep aynı kaldı. Küçük kız kayıp, Kuzey Carolina'da zengin bir aile. Gazetede resmini görmüşler, Annem ve babam, ve annem bunun kalbini parçaladığını söyledi çünkü Sana çok benziyordu. Daha sonra keşke bunu hiç söylemeseydim dedi, çünkü söylemeseydi babam bunu hiç düşünmeyebilirdi."

Bardağındaki buzu çingırdattı. "Ama gönderdi. Ailenizle nasıl temasa geçtiğini hiç bilmiyordu ama babanız Sana bakmak için şık takım elbiseli biri geldi, sonra da kendisi geldi."

Babamı -büyük bıyıkları, Acqua di Parma'sı ve hiç kirlenmeyen beyaz takım elbiseleriyle- Jimmy Darnell'in masasının karşısında otururken hayal ettim ve birden o masayı görebildim.

Hayır, sadece göremedim. O masayı *hatırladım*. Bir bacağı biraz daha kısaydı, bu yüzden biri masaya oturduğunda hep sallanırdı. ona yaslandı.

"Karısı kendinden geçmişti, babama söyledi. Ya da annem babama böyle söylediğini söyledi. Sanırım Bayan McTavish kendini suçladı. Ruby'ye gidip dadıyı bulmasını ve onu bir süre yalnız bırakmasını söyleyen oydu. Onun tepeye doğru yürüdüğünü ve gözden kaybolduğunu gördüğünü, ama dadının diğer tarafta olduğunu sandığını söyledi. Yandan. Ancak dadı çoktan eşyaları toplayıp arabaya taşımaya başlamıştı ve Ruby'nin ona doğru gidiyor."

Bunu ben de hayal edebiliyorum. Küçük kız, orman yolunda ağır aksak yürüyor, gözleri tanıdık bir figür arıyor ama bulamıyor. hiç görmedi. Küçük beyni uğulduyor, bacakları onu ormanın derinliklerine götürüyor, dadısının -*Grace*'in- orada olması gerektiğini düşünüyordu.

Bu görüntünün de aynı anı kokusunu taşımasını bekledim ama olmadı. Sadece hayal gücümdü. Ve hayal gücüm Gidiyor, çocuğu ormanın derinliklerine taşıyordu, çok fazla ağaç olana kadar, kafası karışana ve korkana kadar, terleyene ve

inliyor, Grace'i arıyor, önündeki düşüşü göremiyor...

Claire, "Onu yiyip bitireceğinden korkuyordu," diye devam etti ve hala Bebek Ruby'ye sabitlenmiş olan zihnim, şimdi sarp bir uçurum yerine bir ayıyı çağırıyordu; belki bir dağ aslanı. Ama sonra ben Annemi ve onun suçluluğunu kastettiğini anladım.

Hayır, annem değil. Claire'in söyledikleri doğruysa değil.

Anna. Anna McTavish.

"Annem gitmene asla izin vermezdi," dedi Claire ve klima kapandı, oda aniden sessizleşti. "Bu olaydan sonra bile her şey kararlaştırılmıştı ve para yatağın altına tıklılmıştı, herkese senin onun olduğunu söyleyip durdu. Yine de kimse dinlemedi. Babam itiraf edince dinlemedi."

Bir elini masadan kaldırıp havada yakınlaştırdı. "Böylece Kuzey Carolina'ya gittiniz, babanız da hemen arkanızdaydı. Sadece sen bir malikaneye gittin, o ise hapishaneye."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı, ter ipek bluzumu ıslatıyordu. "Ve ne? Babanın büyük planı bu muydu, hapse girip oturmak mı? Yapmadığı bir şey için yargılanmak mı?"

"Tabii ki hayır," diye alay etti Claire. "McTavish ona bunu düzeltteceğini söyledi. Babam itiraf eder ve birkaç gün hapiste kalırsa, babamın 'kaçmasını' ve Alabama'ya dönmesini sağlayacağını söyledi. Bize yeterince para vermişti.

başka bir yerde yepyeni bir hayata başlamak. Annem babamın sürekli Meksika'dan, belki de Güney Amerika'dan bahsettiğini söyledi."

Tekrar alay etti ve çayından bir yudum daha aldı. "Bu olabilirdi Güzeldi sanırım. Orada büyüdüm. Kartlarda yoktu gerçi."

"O zaman kaçış planlanmıştı," dedim yavaşça. "Ve yanlış gitti."

Claire'in bana bakışını hiç unutmadım. Kısmen benim gözlerime sahip olduğu için, ışıktaki yeşilden neredeyse siyaha dönüşen koyu ela.

Ama daha çok, hayatımda ilk kez biri bana böylesine acıyarak baktığı için.

"Kaçış planı yoktu," dedim, anlayışım üzerime çökmüştü.

Claire parmağıyla bir silah yapıp bana doğru ateşledi. "McTavish istediğini elde etmişti. Sana sahipti. Zar zor okuyabilen Alabamalı bir çiftçinin hayatının geri kalanında böyle bir sırrı kafanızda tutmasına ihtiyacı yoktu."

Claire'in bunu kesin olarak bilmesine imkân olmadığını söyledim kendime. Tüm bunlar olduğunda o daha bir bebektir; üstelik bunlar ona, Bebek Ruby'nin ortadan kaybolmasıyla hayatı paramparça olmuş bir kadın olan annesinden geliyordu. Tabii ki babam için en kötüsünü düşünecekti. Tüm McTavish'ler için.

Ama işte burada, hayatım: Doğru olduğunu biliyordum. Hissettim, daha önce hissetmediğim kadar kesin ve ilkel. Ve babamın o adamı öldürttüğünü biliyordum. Jimmy Darnell'in Tavistock County'nin karanlık ormanlarında koşturduğunu, ağaçların arasından onu almaya hazır bir araba bulacağını düşündüğünü görebiliyordum. karısına, küçük kızına ve tüm o paraya.

Bahse girerim o kurşun isabet etmeden önce aklından geçen son şey kristal mavisi su ve beyaz kumlarla ilgili bir hayaldi.

Ve bunu bilmemin sebebi? Babamın yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Claire dirseklerini masaya dayayıp iç çekerek, "Asıl can alıcı nokta," dedi, "annemin elinde anlaşmanın kanıtı vardı. O kadar parası vardı. Dediğim gibi, ne kadar olduğunu asla bilemedim.

Binlerce dolar olduğu kesin. Ama seni ve babamı götürdükleri gece, bütün paraları yaktı. Büyük para yığınları bahçede duman olup uçtu."

Claire siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. "'O parayı alırsam nasıl bir anne olurum?' derdi hep. 'Nasıl bir anne kendi çocuğunu satar?

Bazen ben de 'Anne, muhtemelen kötü bir anne olurdun ama en azından zengin bir anne olurdun' derdim."

Güldü ama sesi çabucak soldu, gülümsemesi karardı. "Gerçi bu Linda'yı doğurmadan önceydi. Şimdi daha iyi anlıyorum."

İçini çekerek ayağa kalktı, sandalye gıcırdayarak muşamba. "Gördüğünüz gibi idare ettik ama annem bunu asla atlatamadı. Geçen yıl öldü ama bazen ondan önce kırk yıl önce öldüğünü düşünüyorum. Sadece zamanı işaretliyordu."

"Çok üzgünüm," dedim ve Claire kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi. "Sen sadece bir çocuktun. İtiraf etmeliyim ki, gençken sizi kıskanırdım. Burada Kuzey Carolina'dan pek haber alamazdık ama bazen sen büyük gazetelere çıkardın ve ben de hayal kurardım. büyük bir evde yaşamanın ve o kadar paraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Benim için pek hoş değildi, ama ilk kocan Öldüğünde şöyle düşündüm: 'Başına gelen bu, değil mi? Onun babası benim babamı vurdurdu, şimdi de biri onun adamını vurdu.'"

Bana bakmaya devam etti, bakışları sabitti. "Ve sonra okudum "Kahretsin, belki de Tanrı gerçekten intikam dağıtıyordur." diye düşündüm. Üçüncüsü öldüğünde ise, "Bir kadın nasıl *bu* kadar şanssız olabilir?" diye düşündüm. anladım."

Tenimde karıncalanan ter birden soğudu. Yatak odasında televizyon kapandı, Linda dışarı fırlarken kapı açıldı, "Debbie dışarıda, ben oynamaya gidiyorum!" diye ağlıyordu.

"Binanın yanında kal!" Claire ön kapıdan seslendi. Açıldı ve kapandı, ama gözlerini benden hiç ayırmadı. "Sen bir Darnell olarak doğmuş olabilirsin, Dora, ama onlar McTavish'i senden uzaklaştırdı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Aniden ayağa kalktım, ellerim hiç yapmadıkları bir şekilde gergin bir şekilde çırpınıyordu. "Bunu söylemek... kulağa çok kaba geliyor ama... yapabileceğim bir şey varsa ya da... çocuğunuzun ihtiyaç duyabileceği..."

Claire saçmalamama izin verdi, beni gittikçe daha küçük hissettirdi Ta ki sonunda kelimelerim durana kadar. Tam bir cümle kurmayı bile başaramadım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Teklifiniz gerçekten çok hoş Bayan McTavish," dedi. "Ama sanırım bu ailenin sizinle işi bitti."

Uysalca başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim. "Çay için. Ve... şey. Teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerledim, ama açmadan önce elimi cüzdanıma attım ve kartvizitlerimden birini çıkardım. Gülünç görünüyordu, *kendimi gülünç hissetmeme* neden oluyordu, o ağır yumurta kabuğu kartonun üzerinde girdaplı siyah baskı vardı: *Bayan Ruby McTavish, Ashby House*.

Arkasına bir numara karalayıp, "Fikrinizi değiştirirseniz diye," dedim ve kartı ön kapının yanındaki hasır ve cam masanın üzerine bıraktım.

Claire, "Değiştirmeyeceğim," diye cevap verdi ama ben duymamış gibi yaptım.

Bunun daha iyi hissettireceğini düşündüm.

Sonunda bilmek. Parçaları yerine oturtan gerçek hikâyeyi. Annem ağlıyor, içiyor, bazen bana baktığında yüzü buruşuyordu. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyor olmalıydı. Babam Ruby'nin kaybının onu yiyip bitireceğini düşünmüştü ve öyle de oldu. Benim varlığım o dişleri daha da keskinleştirdi.

Ve babam. Sevgili babam, iş hayatında ve şimdi, biliyordum, her şeyde acımasızdı.

Zenginliği ve soyadının onu ve ailesini trajediden koruması gerekiyordu. Aileler çocuklarını her gün sayısız şekilde kaybediyor ama Mason McTavish'in sıradan insanlar gibi olmaması gerekiyordu. Onun kutsanmış olması gerekiyordu.

Özeldi.

Kaybını kabullenemedi ve bildiği tek şeyi yaptı: Kaybı geçene kadar para harcadı. Ta ki dünyası yeniden düzene girene kadar.

Bu süreçte kim çiğnenmiş olursa olsun.

Cevaplarımı almış olabilirdim ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Telafi etmem gerektiğini hissettim ama Claire yardımımı kabul etmedi ve bunun için onu suçlayamazdım. Ayrıca, eğer ona para verseydim, bu beni tıpkı onun gibi, Mason gibi yapacaktı. ondan sonra bir süre onu "Baba" olarak düşündüm).

Yine de bir yolu olmalıydı, yapabileceğim bir şey. Yanlış düzeltmese bile evrenin terazisini bir şekilde dengeleyecek bir şey.

Bunu bulmam için neredeyse on yıl daha geçmesi gerekecekti.

Darnell'lere kaybettiklerini geri veremezdim ama McTavish'lerden alabilirdim. Dahası da var: Alabilir ve başkasına verebilirdim, daha çok hak eden birine.

Claire'in çocuk sahibi olup olmadığımla ilgili sorusu aklıma gelip duruyordu. Birçok kocam olmasına rağmen hiç hamile kalmamıştım - Paris'te yaşadığım korkunun yersiz olduğu kanıtlanmıştı - ve bunu yapabilecek kapasitede olduğumdan şüpheleniyordum. Ve o noktada, kırklı yaşlarımın ortasındaydım.

Tekrar evlenmeye niyetim yoktu, bu yüzden o kapı bana sıkıca kapanmıştı.

Kendi ailem içindeki garipliğimin bir başka işaretiydi - aslında ailem bile değildi, bunu artık biliyordum - o

Benden sonra mirasın kime kalacağı sorusu o ana kadar hiç gündeme gelmemişti. Para, ev, McTavish olmanın getirdiği her şey... Ben öldükten sonra ne olacağını çok az düşünerek bunları kendim için kucaklayacak kadar mutlu olmuşum.

Neden umursayayım ki? Roddy gibi ben de sadece bugünde yaşamaya başlamıştım, geçmişe bakmaktan korkuyordum, geleceğin neler getirebileceğine kayıtsızdım. Ama Claire'in açıklamaları benim için her şeyi değiştirdi.

Ben öldüğümde McTavish'in her şeyi Nelle'e kalacaktı. Ve eğer o benden önce ölürse, o zaman Howell'in olacaktı. Zalim, aptal Howell, babamın gözlerine ve Nelle'in kısık ağzına sahipti.

Howell, benim gibi gerçek bir McTavish değildi.

Bu beni kızdırdı, sevgilim. Darnell'ler daha büyük bir şey için her şeyden vazgeçmişlerdi. Çarpık bir şekilde, ben tüm bunların sonucuydum ve bu bana... Bilmiyorum. Adil değildi, Sanırım. Adaletsiz. Babam kazanmıştı ve ben Çocuklar, McTavish'ler her zaman kendilerine ait olanı yavaş yavaş geri alacaklardı, tıpkı kudzunun Ashby Evi'nin etrafındaki ağaçlara tırmanması gibi.

Ama dışarıda başka çocuklar da vardı. Benim gibi ailesi olmayan çocuklar.

Ve bunu düşündükçe, ileriye giden yolun bu olduğuna daha da emin oldum.

Bir çocuğu evlat edinir, onu varisim yapardım. Mason'ın vasiyeti her şeyi, son kuruşuna kadar, her bir mobilyayı bana bırakması çok titiz ve yorucu bir şeydi. O zamanlar, bunun Servetin korunması konusunda, küçük hisselerle bölündüğünü görmek istemediğini ve bana güvendiğini söyledi. Nalle ve onunki.

Şimdi merak ediyorum, bu onun kendi kefareti değil miydi? Bir çeşit hayal mi? Belki de kendini benim Ruby *olduğuma* ve Darnell'lerle olan tüm o pis işlerin hiç yaşanmadığına ikna etmişti. oldu. Belki de ailesinin üç yüz yıl boyunca inşa ettiği her şeyi bana bırakmak, bu yalanı kendi kalbinde gerçek hissettirdi.

Her halükârda, bu fikir bir kez yerleşti mi, başka bir şey düşünemezdim.

Ama herhangi bir çocuk olamazdı. Doğru çocuk olduğunu *hissetmeliydim*.

Ve tabii ki, yıllar boyunca onlara göz kulak olacaktım. Eğer ruhları tüm cömertliğimizin etkisi altında pörsüme belirtileri gösterirse, o zaman planı yeniden düşünürdüm.

Bunun size delice geldiğini biliyorum ama Anladığım kadarıyla ailemin günahları -benim günahlarım da dahil- makul önlemler alınamayacak kadar büyüktü.

Çürümenin durdurulması gerekiyordu ve bunu yapmak için aklıma gelen tek yol buydu.

Yine de uzun zaman aldı.

Doğru çocuğu gördüğümde tanıyacağıma ikna olmuşum (ve o zamana kadar erkek olacağını biliyordum. Bunun sezgi mi yoksa bir tür içselleştirilmiş cinsiyetçilik mi olduğuna asla karar veremiyorum, ama işte. Ben 1940 doğumluyum, elimden gelenin en iyisini yapıyorum).

Tuttuğum evlat edinme ajansı arayana kadar neredeyse vazgeçmiştim. Ta ki bir çift göze bakana kadar, biri mavi, biri kahverengi. Andrew'un ki gibi hüzünlü gözlere.

Camden. Benim güzel oğlum. Şimdiye kadar yaptığım tek iyi şey. Oh, sevgilim.

Onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum.

-R

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jules

Merdivenlerin tepesinde Ruby'nin portresine bakıyorum.

Hava karanlık, ev sessiz ve ben hala o süslü elbisenin içindeyim, kristal boncuklar köprücük kemiğimin derisine batıyor. O kristaller duvarı kaplayan apliklerin loş ışığında parlıyor, ama Ruby'nin gözleri daha parlak parlıyor ve ben izlerken hareket etmeye başlıyorlar.

Şimdi doğrudan bana bakıyor ve boyalı dudakları daha da yukarı kıvrılıyor, bana Camden'ı hatırlatan bir gülümseme ve korkmam gerektiğini biliyorum -resimlerin canlanmaması gerekiyor- ama tek hissettiğim rahatlamak çünkü artık burada, çünkü sonunda onunla konuşabilirim.

Onun yardımına ihtiyacım var.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor. Onun yerine resim değişiyor, koyu renk saçlarından, yeşil elbisesinden renk akıyor ve şimdi portredeki kişi benim, hala bu elbiseyi giyiyorum, ellerim tıpkı onunki gibi kavuşturulmuş.

Hayır, onunki gibi değil. Onunki soluk ve zarıftı, bir parmağında gizli bir zümrüt yüzük vardı, benimki ise kırmızı.

Boyalı ellerimden koyu kırmızı damlalar düşüyor, elbisemin eteğini ıslatıyor ve halının üzerindeki çıplak ayaklarıma baktığımda kanın artık çerçeveden dışarı sızdığını, yapışkan bir nehirde kıvrıla kıvrıla ilerlediğini, tenime ulaştığında sıcak olduğunu görüyorum.

Dehşet içinde geriye doğru sendeliyorum ama merdivenler orada ve parmaklarım bileğimi sarıp beni kısa sürede yukarı çekene kadar düşünüyorum.

Camden bana o gözlerle bakıyor, sevdiğim gözlerle, biri mavi, biri kahverengi, ikisi de soğuk, "Sana buraya gelmememiz gerektiğini söylemiştim. Neden beni buraya geri getirdin?"

Omzunun üzerinden resme bakıyorum, yine Ruby, gülüyor ve sonra Cam beni bırakıyor ve ben yine düşünüyorum, hiçliğe düşünüyorum, düş-

Beni saran kollar, kulağımda bir ses ve şakağımda sıcak bir nefesle irkilerek uyanıyorum.

"Jules. Jules, uyan."

Sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir an için Cam'in kollarında debeleniyorum, onu itiyorum, o soğuk bakışı, bileğimden kayan parmaklarını hatırlıyorum, ama yüzüne baktığımda sadece endişe var.

Avuç içi yanağıma dayanıyor, sıcak ve gerçek, ve kabusun son parçaları sonunda beni bırakıyor, beni göğsüne doğru bitkin bir şekilde sarkıtıyor.

"Dördüncü sınıftan beri kâbus görmedim," diye kekeliyorum gömleğine karşı -hâlâ takım elbisesini giyiyor- ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Ayrı odalarda uyursak böyle olur."

Sonra her şey geri geliyor: akşam yemeği, kâğıtların olduğu o sahne, Ruby'nin DNA testi, neler olduğunu anladığımda sistemime dolan panik, Cam'le kavga...

Rüyalarımın perili olmasına şaşmamalı.

Şimdi Cam'in bana sarılmasına izin veriyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum, kendime onun burada ve gerçek olduğunu, kâbusumdaki o soğuk gözlü adamın sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu hatırlatıyorum.

Uzun bir süre orada oturuyoruz, kollarımız birbirimize dolanmış, dağ etrafımızda uyanıyor. Odadaki ışık griden turuncuya dönerken kuş seslerini duyabiliyorum, gün doğumu tüm o kırmızıyı aydınlatıyor, cafcıflı hale getiriyor.

Bana Ruby'nin portresinden damlayan kanı hatırlatıyor ve ürpererek gözlerimi kapatıyorum.

Cam saçlarımı okşuyor, beni hafifçe sallıyor ve aniden hareketsiz kaldığında neredeyse orada uykuya dalabileceğimi düşünüyorum, olduğum gibi bitkinim.

Kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum ve kaşlarımı çatarak başımı kaldırıp pencereye baktığını görüyorum.

Şimdi başka bir ses var, tekerleklerin çakıl taşlarına çarpma sesi ve Cam beni bırakıyor, yavaşça yataktan kalkıyor ve evin ön tarafına bakan pencereye doğru gidiyor.

Kafam karışmış bir halde onu takip ediyorum, Ruby'nin elbisesine basıyorum, dün gece bıraktığım yerde, yerde buruşmuş bir halde. Boncuklar ayağımın tabanını ısıyor ama hafif acıyı görmezden gelip Cam'in yanına gidiyorum.

Yolda bir polis arabası duruyor. Siren yok, yanıp sönen ışıklar yok ve nedense bu daha da uğursuz hissettiriyor. Sonra başka bir araba beliriyor, şık, lacivert bir BMW, polis aracının hemen arkasına park ediyor.

Cam polislerin arabalardan inişini izliyor, ardından BMW'deki adam geliyor, saçları bembeyaz, göbeği haki pantolonunun kemerinden sarkıyor. Sonra Ben'in hâlâ pijamalarıyla onları karşılamak için dışarı çıktığını ve evi işaret ettiğini görüyoruz.

Cam'in çenesinde bir kas kıpırıyor ve pencereden uzaklaştığında onu koridora kadar takip ediyorum.

Ben merdivenlerden çıkıyor, polisler onu takip ediyor ve bize baktığında yüzünün gevşediğini, gözlerinin kan çanağına döndüğünü görüyorum. Berbat görünüyor ve dün geceki saçmalıklardan sonra bu tatmin edici olmalı. Ama şu anda beni daha çok arkasındaki adamlar, onların ciddi ifadeleri ve bellerindeki silahlar ilgilendiriyor.

"Neler oluyor?" Cam soruyor ve Ben duraksıyor, titreyen elini çenesinde gezdiriyor.

"Bu Nana Nelle," diyor ve sonra o ve polis yanımızdan geçip gidiyor, sivil giyimli ikisi bize sıkı sıkı başlarını sallıyor.

"Nelle mi?" Cam soruyor. "Ne olmuş ona?"

Ben merdivenlerin başında dönüyor, yüzü kıpkırmızı. "O öldü, olan bu."

Kelimeler düz ama sesi son kelimedede birazcık çatlıyor ve ikinci merdivene, Nelle'in yatak odasının bulunduğu üçüncü kata çıkan merdivene doğru ilerliyor.

"Tanrım, Tanrım," diyor beyaz saçlı adam, tırabzana tutunurken oflayıp puflayarak. "Yıllar önce ona zemin kata taşınması gerektiğini söyledim ama dinlemedi bile. Odasının buradaki en iyi manzaraya sahip olduğunu söyledi."

Onları Nelle'in yatak odasına kadar takip ettiğimizde, haklı olduğunu hemen anlıyorum. Yatağın arkasındaki büyük pencereler dışarıdaki ormanı, aşağıdaki dağ ve uzaktaki diğer tepeleri, gökyüzüne karşı yumuşak gri lekeleri çerçeveleyiyor.

Gözlerimi o manzaradan ayırmak istemiyorum çünkü aksi takdirde yataktaki küçük, büzülmüş figüre bakmak zorunda kalacağım.

Uyuyor gibi görünüyorlar.

Ölü insanlar hakkında duyduğum şey bu. Filmlerde gördüğüm de bu - birileri yatak odasına giriyor, yataktaki kişiye neşeyle uyanması için sesleniyor, ancak hareket etmediğinde endişeleniyor, kişinin bir daha asla uyanmayacağını anladıklarında bu endişe yavaş yavaş paniğe dönüşüyor.

Belki bazı durumlarda bu doğrudur ama Nelle tartışmasız ölüdür. Cildi mumsu bir sarı, gözleri açık ve bulanık, ağzı açık.

Yanında, çarşafların üzerinde bir oyuncak bebek var; boyası dökülmüş ve dantel elbisesi sararmışsa eski bir bebek. Gözlerinden biri yarı kapalı, yataktaki kadın kadar ölü görünüyor ve içimden bir ürperti geçiyor, acı bir tat ağzımı doldururken kollarımı sıkmama neden oluyor.

"Onu seni aramadan hemen önce buldum," diyor Ben ve polisle konuştuğunu sanıyorum ama başını sallayan beyaz saçlı adam, buruşuk yüzü sempatiyle buruşmuş.

"Çok kötü bir şey, Benji, çok kötü bir şey. Ama kalbi on beşten beri kötüydü. On altı mı?"

"O civarlarda bir zaman," diyor Ben iç çekerek.

Polis memurlarından biri Nelle'in ince bileğini elinde tutuyor, ama bunun bir formalite olduğu açık ve odadan çıkan ortağına başını sallıyor, giderken telsizi omzuna bastırıyor, sessiz odada cızırtı yüksek sesle duyuluyor.

Beyaz saçlı adam Ben'i omzundan alkışlayarak, "En azından Ashby'den geçebildi," diyor. "Onun istediği de buydu."

"Dün gece yorgundu," diyor Ben, neredeyse kendi kendine. "Öyle söyledi. Erken yattı."

Sözünü keserek bakışlarını Camden'a çeviriyor, çenesi sıkılıyor. "Bu onun için çok fazlaydı. Akşam yemeğindeki o küçük performans. Onu yıprattı."

Sanki "o küçük performans" Cam'in işiymiş gibi. Sanki hepsi de Nelle'in başrolde olduğu bu dramı hevesle yalayıp yutmamışlardı.

Gerçekten mi? Sonunda kalbinin pes etmesine neden olan şey bu boksa, ona hizmet ederdi.

"Bu sabah erkenden nasıl hissettiğini görmek için buraya geldim ve sen ne halt ediyorsun?"

Kelimeleri bağırarak söylüyor ve diğer polis, hâlâ yatağın yanında olan, elini Nelle'in yüzünden çekiyor. Genç, muhtemelen yirmili yaşlarında ve sanki eli kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi pürüzsüz yanaklarında bir kızarıklık var. Sanki otorite Ben'miş de o değilmiş gibi.

"Ben sadece... Ağzının iç kısmında biraz morluk görebileceğimi düşündüm ve kontrol etmek istedim."

"Şimdi, şimdi," diyor beyaz saçlı adam, öne çıkıp elini genç memurun omzuna koyarak. "Bu yatağında ölen yaşlı bir kadın, Memur Jamison. Bu tür konuşmalarla kimseyi üzmenize gerek yok. Ve Bayan Nelle kesinlikle yabancıların kendi yatak odasında onu didik didik etmesini istemezdi."

Memurun ona Nelle'in ne isteyeceğinin önemli olmadığını, onun *öldüğünü* ve kendisinin de işini yapan bir polis olduğunu söylemesini bekliyorum.

Ama onun yerine, "Üzgünüm, Bay Jackson. Bay McTavish," diye mırıldandı.

Evi, zenginliği ve kasabadaki insanların McTavish ismine nasıl saygı duyduklarını gördüm ama o ana kadar bu ailenin buralarda nasıl bir güce sahip olduğunu tam olarak fark ettiğimi sanmıyorum.

Burası onların küçük krallığı ve diğer herkes sadece onların emirlerine boyun eğen birer hizmetkâr.

Tanrım, bu kadar berbat olmalarına şaşmamalı.

Polis odaya geri dönüyor, benim ve Cam'in etrafından dolaşıyor, hala kapının hemen önünde donup kalmış olan Ben'e doğru yürüyor. "Adli tabip yolda. Sanırım onu Thornton'a götürmek istiyorsun?"

Ben başını sallıyor ve beyaz saçlı adam bize doğru ilerliyor, bana biraz fazla büyük ve biraz fazla beyaz dişleriyle geniş bir gülümseme veriyor. "Harlan Jackson," diyor bana elini uzatarak. "Her şeyden önce aile dostu, ama aynı zamanda aile avukatı. Siz de Bayan McTavish olmalısınız."

"Jules," diye mırıldanıyorum, elini sıkıyorum ve sonra Camden'a bakıyor.

Ben de bakıyorum ve gördüğüm şey kalbimin neredeyse durmasına neden oluyor.

Cam neredeyse Nelle kadar solgun görünüyor, yüzü grileşmiş, ifadesi donmuş ve Harlan ona sempatik bir kaş çatarak elini koluna koyuyor. "Ruby'yi bulanın sen olduğunu unutmuşum," diyor. "Harika bir şey."

Sanırım bu onun kötü bir şey olduğunda kullandığı bir cümle ama Cam robot gibi başını sallayıp zorlukla yutkunduğunda, şu anda kendi cehenneminde olduğunu hissediyorum.

Elini tutuyorum, parmakları buz gibi ve sıkıldığında karşılık vermiyor. Bana bakmıyor bile.

Bakışları yatağındaki Nelle'e kilitlenmişti. Harlan Ben'e döndüğünde Camden elimi bırakıyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Bir an üzerimde eskiden Cam'in olan büyük boy bir tişört ve bir çift uyku şortundan başka bir şey olmadığını, çıplak bacaklarımın soğuk odada üşüdüğünü, saçlarımın uykuda karmakarışık olduğunu hatırlayarak bir süre öylece duruyorum. Giyinmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ve aceleyle kendimi affettirip yatak odamıza geri dönüyorum.

Ama Cam orada değildi.

Koridorun diğ er ucundan bir ses duyduğumda ne yapacağımı bilemeden koridorda duruyorum.

Kapıyı itip açtığımda Cam'in dantel kaplı yatağın kenarında oturduğunu görüyorum, dirseklerini kalçalarına dayamış, başı ellerinin arasında, bir ayağını öyle bir aşağı bir yukarı sallıyor ki tüm vücudu titriyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp aceleyle yanına gidiyorum, dizlerinin arasına çömeliyorum, ellerim yüzünü tutmak için uzanıyor. "Hey," diyorum usulca. "Çok özür dilerim. Nelle için değil, gerçekten, siktir et onu, ama Ruby'yi bilmiyordum. Onu bulanın sen olduğunu bilmek... çok zor olmalı. Ve Tanrım, dün gece tüm bunları sana söyleme cüretini gösterdiler, seni suçladılar..."

Kendimi dizlerimin üzerine iterek, kollarımı beceriksizce omuzlarına doluyorum, titrediğini hissediyorum, ama o bana sarılmak için bir hareket yapmıyor, başının üst kısmı göğsüme bastırıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim ve bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum, suçluluk duygusu neredeyse beni boğuyor.

Kendime burada işleri yoluna koyabileceğimi, burayı onun için iyileştirebileceğimi söylemiştim ama bunun yerine, bunun onu tamamen parçalamasına izin verdim.

" z r dilerim" derken gözlerim yaşlarla doldu. Hepsi benim hatam."

Başını sallıyor, saçları çenemi gıdıklıyor. "Böyle söyleme," diye cevap veriyor, sesi kalın ve sonunda elleri başından düşüyor, başını kaldırmadan önce bir an için kaburgalarımın üzerinde dinleniyor.

Gitmesine izin verdim, topuklarımın üzerine oturdum ve ona baktım. Yüzü, onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğim o güzel yüzü kederli, gözyaşları yanaklarını ıslatıyor ve göğsümde insanların neden kalp kırılır dediğini anlamamı sağlayan bir acı var. ř  anda böyle hissediyorum ve onu ne kadar çok sevmem gerektiğini biliyorum çünkü eğer bunu ondan alabilseydim, içindeki acı her neyse onu hissedebilseydim, bunu yapmak zorunda kalmazdı.

"Her şeyi geri getirdi, değil mi?" Baldırını okşayarak soruyorum. "Nelle'i görmek. Bana anlatabilirsin, Cam. Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzumun üzerinden bir yere bakıyor, elleri önünde kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz. Tırnak etlerini kopardığı yeri görebiliyorum, derisi çiğ ve o kırmızı yerlerden birine hafifçe dokunuyorum, bir kez daha onun hissettiği acıyı alıp içimde tutabilmeyi diliyorum.

"Ruby ile aranızdaki şeylerin karmaşık olduğunu biliyorum," diyorum, sesim alçak ve nazik, sanki yaralı bir hayvanla konuşuyormuşum gibi. Şu anda bana onu hatırlatıyor, gergin ve tedirgin, gözleri perili. "Ama yine de. Onu bu şekilde bulmak büyük bir şok olmuş olmalı.

."

Cam o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki şaşkınlıkla geriye doğru sallanıyorum, bir eli kalçasında, diğeri ağzını ovuşturarak benden uzaklaşırken uzun bacakları tarafından neredeyse devriliyordum.

Odanın ortasında öylece duruyor ve içimde bir şeyler soğumaya başlıyor, damarlarıma, kalbime batıyor.

"Bu bir şok değildi. Onu bulmak," diyor ben Ruby'nin yatak odasındaki pelüş halının üzerinde oturup hasta midemin ve sersemlemiş zihnimin bir şekilde zaten bildiği şeyi söylemesini beklerken.

"Kapıyı açtığımda öldüğünü biliyordum," diye devam ediyor ve dönüyor, bakışlarımız buluşuyor ve ona orada durmasını, bir sonraki kısmı, geri alamayacağı kısmı, duymadan edemeyeceğim kısmı söylememesini söylemek istiyorum.

"Biliyordum. Çünkü onu ben öldürdüm."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Camden

"Onu ben öldürdüm."

Kelimeler havada asılı kalıyor, daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim kelimeler. Hayatınızı mahvetmek üzere olduğunu bilseniz bile, böyle bir şeyi içinizden atmanın iyi hissettireceğini düşünürsünüz.

Ama hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Bu sadece bir gerçek, kaçmaya çalıştığım bir gerçek, ancak artık bu tür şeylerden kaçamayacağınızı öğrendim.

Sonunda hep seni yakalarlar.

Jules hâlâ yerde oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, solgun bir yüzle gözlerini kocaman açmış. Bacakları ve ayakları çıplak, ayak tırnakları turkuaz. Golden'daki küçük evimizin banyosunda onları boyadığı, ben yatağımızda uzanıp onu izlerken kendi kendine usulca şarkı söylediği, göğsümde sıcaklık, kemiklerimde hoşnutluk olduğu anlara geri dönüyorum.

Buna sonsuza dek sahip olabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

"Üniversiteden dönmüştüm. O zamanlar UNC'ye gidecektim ama transfer olmak için evrak işlerine çoktan başlamıştım. Neden CSU San Bernardino'yu seçtiğimi biliyor musun?"

Başını sallıyor, ben de ensemi ovuşturuyorum, boğazımda mizahsız bir kahkaha düğümleniyor. "Ben de bilmiyordum. Sadece 'Kaliforniya'daki üniversiteler' diye arattım ve kendime rastgele bir tane seçeceğimi söyledim. Neresi olduğu önemli değildi, yeter ki benimle burası arasında koca bir ülke olsun. Çünkü o zamana kadar biliyordum. Ne olduğunu biliyordum.

Ashby House'un insanlara yaptıkları. Onları nasıl çarpıttığını. Mesele sadece para değil. Yani, para bunun bir parçası, ama bundan daha fazlası. Sizden asla gitmenizi beklemeyen bir yerde yaşadığınızda olan şey bu. Dışarı çıkıp hayatınla ilgili bir şeyler yapmanı. Ruby, ailesi? Onlar da burada tanrı olabilirler. Bu yüzden hepsi kalıyor. Herkesin kim olduklarını bilmesine, soyadlarının kapıları açmasına ve tekerlekleri yağlamasına o kadar alışmışlar ki..."

Titrek bir nefes üflüyorum. Bu sırlar çok uzun zamandır içimde sıkışıp kalmıştı ve şimdi hepsi dışarı dökülüyor. "Hiçbir şey senin için zor olmadığında. Herkesin gününü geçirmek için yaptığı normal şeyleri yapmak zorunda kalmadığınızda, belki de normal bir insan olmadığınızı düşünmeye başlarsınız. Belki de daha iyisinizdir. Bu da ne istersen yapabileceğin anlamına geliyor. İstedğin her şeyi."

Jules kıpırdamadı ama göğsünün inip kalktığını, dudaklarını araladığını görebiliyorum ve keşke anlamasını sağlamanın bir yolu olsaydı, tüm bu deneyimleri, bu evde yaşadığımız onca yılı kafasına sokmanın. Aynı anda hem şımartılan Altın Çocuk hem de dışlanmış, yetim olmanın ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu görmesini sağlamak. "Ruby bana hep böyle derdi," diye devam ediyorum. "'Sen artık bir McTavish'sin, Camden. Bu seni özel yapar. Ama ben ne olduğunu gördüm

"Bu aile için 'özel' bir şey gibi görünüyordu."

Ben'in Kunduz Gölü'nde bir tekneye çarparak kaza yapması, Jet Ski'deki zavallı bir çocuğa çarpması ve bir daha asla yürüyememesi gibi görünüyordu. Ben'in sarhoş olması önemli değil, tutuklanması gerekmesi de önemli değil. Çocuk bacaklarını kaybetmişti ama McTavish serveti sayesinde ömür boyu yetecek bir banka hesabı vardı.

Howell'in karısına benziyordu, güneş gözlükleri siyah gözlerini saklıyordu ama morluklar daha solmadan kulaklarında, boynunda sürekli yeni elmaslar belirliyordu. Howell kötü bir sarhoştur ama Tiffany'nin müdavimiydi.

Nelle, polisin temizlik ekibinden birini hırsızlık suçlamasıyla götürmesini sakince izliyor gibiydi. Sonra, aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, akşam yemeğinde aynı bileziği takarak ortaya çıktı.

çalındığını iddia etti. "Mücevher kutumda buldum," dedi zarif bir omuz silkmeyle ve başka bir şey söylemedi. Karakola telefon etmedi ve hemen sonuca vardığı için suçluluk duymadı.

Libby yatağının kenarında oturmuş, büyülenmemi bekliyor, baştan çıkacağımı varsayıyor gibiydi.

Ve evet, ne var biliyor musun? Sırf ailesini kızdırmak için evlatlık sisteminden zavallı bir çocuk seçip boynuna altın bir çapa asan Ruby'ye benziyordu.

"Bundan nefret ediyordu," diyorum Jules'a, Ruby'nin tuvalet masasının önündeki banka çökerek. "Benim ayrılma fikrimden. Sanırım bana karşı sesini yükselttiği tek andı."

Ergen isyanı için biraz yaşlısın Camden ve açıkçası bu tartışmadan sıkıldım. Duke'a transfer ol, Wake Forest'a transfer ol ama bu aileye karşı sorumlulukların var ve onları terk edersen lanetleneceğim!

"Telefonlarına çıkmayı bıraktım. Faturalarımı ödemeyi bıraktı. Chapel Hill'de bir restoranda işe girdim ama müdür ilk vardiyamdan sonra beni ofisine çağırıp işten çıkarması gerektiğini söyledi."

Başımı sallayarak acı acı gülüyorum. "Ruby'nin ne yaptığını anlamam için sadece bir gün sonra beni kovan iki iş daha bulmam gerekti. Kuzey Carolina'da olduğum sürece onun ulaşabileceği bir yerdeydim. Gitmemi zorlaştırmaya çalışırken, neden kalamayacağımı kanıtlamış oldu."

"Bu..."

Jules'un sesi fısıltı kadar ince ve durup derin bir nefes alıyor. "Bu yüzden mi? Özgür olabilmek için mi?"

Bu bir bağışlama değil, ama bir kınama da değil. Ayağa kalkmadı, çılgılık atarak kaçmadı ve daha fazlasını umacak kadar aptal olmamam gerektiğini biliyor, ama şu anda göğsümdeki küçük kıvılcım böyle hissettiriyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Belki mi? Ben yapmadım... planladığım bir şey değildi. O gece buraya bunu yapmak için gelmedim."

Ama bir işimi daha kaybetmiştim, kredi kartlarım dondurulmuştu, banka hesabım kilitliydi. Kendime onun parasına ihtiyacım olmadığını, kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim. Hayatımın geri kalanında arabamda yatıp ucuz sosisli sandviç ve konserve biber yesem de umurumda değildi, tabii ki bunun ne kadar safça olduğunun farkında değildim. Bir kere, araba benim değildi ve Ruby'nin bir telefonuyla bir saat içinde bir çekicinin arkasında olabilirdi. Ve eğer bir işte iki günden fazla kalamazsam, bırakın yeni bir araba almayı, sosisli sandviç alacak kadar bile para kazanamazdım ve ne kadar çok iş kaybedersem, yenilerini bulmak da o kadar zorlaşırdı. Nereye dönsem, önümde yakut şeklinde yeni bir barikat vardı. Her kaçış yolu yavaş yavaş kesiliyordu.

Jules'a şimdi "Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim," diyorum ve yüzü kızarınca elimi kaldırıp başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır, o kısmı kastetmedim. Sadece *ayrılmayı* kastediyorum. Hayatımın her parçasının Ruby'ye nasıl bağlı olduğunu anlamamıştım. Bana verdiklerine. Onun benden alabileceklerine. O gece buraya geldiğimde tek istediğim onunla konuşmaktı, bir uzlaşma yolu bulabilir miyiz diye. Bir yolu olmalı diye düşündüm, anlıyor musun? Düşündüm ki..."

Onun mantıklı düşünmesini ve beni bırakmasını sağlayacak doğru kelimeleri bulabileceğimi düşündüm. Anlamadığım şey, Ruby için bunların hiçbirinin *mantıklı* olmadığıydı.

Ruby gitmeme *asla* izin vermezdi.

Burnumdan nefes alıyorum, bunu bitirmem gerektiğini biliyorum.

"O gece yağmur yağıyordu. Ben üniversiteye gitmişti ve Libby de şehirdeydi." Gülüyorum ama içinde gerçek bir neşe yok. "Yani, evet, yemekte yalan söylüyordu ama aynı zamanda berbat bir şekilde doğruyu da söylüyordu. Howell hafta sonu Georgia'da erkek erkeğe balık tutuyormuş. Nelle yukarıda televizyon izliyordu - *Downton Abbey*'e kafayı takmıştı. İngiltere'de zengin bir aile, o büyük ev, Birinci Dünya Savaşı? Klasik Nelle."

Oyalanıyorum, biliyorum ama kendimi en önemli kısmı söylemeye zorluyorum.

"Ve Ruby... Ruby beni odasında bekliyordu. Burada."

Bu bankta oturuyordu, üzerinde pijamaları vardı, ama onlar bile Ruby için resmi kıyafet gibi görünüyordu. O zamanlar yetmiş üç yaşındaydı ama daha genç görünüyordu, siyah saçları gümüş rengine dönmüştü ve ben orada durup halının üzerine yağmur damlatırken, o süslü kremini ellerine sürüp aynada beni izliyordu.

Sonunda aklın başına geldi mi?

"Ona yalvardım. Yalvardım. Yemin ederim Jules, tam şurada *dizlerimin* üzerine çöktüm."

Oturduğu yeri gösteriyorum.

Burada kalamam. Lütfen. Lütfen, bırak gideyim.

"Ayağa kalktı, odanın karşısına geçti ve ellerini yüzüme koydu. Elleri soğuktu. Neredeyse... neredeyse sümüksü. Kullandığı kremden dolayı. Bana gülümsüyordu. Ben ağlıyordum ve o *gülümsüyordu*. Ve sonra dedi ki, 'Tyler Hayes'i hatırlıyor musun?'"

Jules bacaklarını yavaşça yukarı çekiyor, kollarını dizlerine doluyor, kaşları birbirine kenetleniyor. "Kimdi o?"

Başımı sallıyorum, yüzümü siliyorum. Gözyaşlarımın tıpkı o gece olduğu gibi aktığını fark etmemiştim.

"Okula birlikte gittiğim şerefsiz bir çocuk. Onuncu sınıftayken bir futbol maçından sonra kavga etmiştik. Aptalca bir ergen kavgasıydı, ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama çok sert bir yumruk attı ve burnumu kırdı."

Köprüdeki hafif şişliğe dokunuyorum, hatırlıyorum. "Çok acımişti. Ruby benimle acil serviste buluştu ve onlar burnumu onarıırken elimi tuttu. Onu hayatımda ilk kez bu kadar anaç görüyordum. İşte oradaydım, burnum zonkluyordu ve acıdan kustuğum için midem bulanıyordu ve buraya geri dönüyorduk ve o, 'Şu Tyler denen çocuk. Babası benim için çalışıyor. Yani, şirket için. Ana caddedeki küçük oteli işletiyor.' dedi. Bunu biliyordum elbette ama babasının ne iş yaptığı pek umurumda değildi, o yüzden sanırım homurdandım. Sonra da 'İstersen onu kovarım' dedi.

"Güldüm çünkü benimle şakalaştığını düşündüm. Sanki 'Onu öldürmemi ister misin?' gibi bir şeydi. Biri sevdiğiniz birine zarar verdiğinde söylediğiniz bir şey. Gerçekten *yapacağın* bir şey değil. Ama o çok ciddiye. "Aslında bütün pansiyonu kapattırabilirim," dedi. 'Ve evlerinin ipotegini elinde bulunduran banka belli ki işimi elimde tutmaya çok hevesli, yani bu da takip edebileceğim başka bir yol. Eğer istersen."

Jules'un kolları dizlerinin etrafında sıkılaşıyor ve ben alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır dedim. Aslında, 'Aptalca bir kavgaydı, Ruby. Bunun için bir adamın hayatını mahvedemezsin' dedim."

Ruby, gözleri dümdüz karşıya bakarken, "*Yapmayabilirsin*," demişti. *Başkaları yapardı.*

"İşte o zaman bunun gibi başka olaylar da olduğunu hatırladım. Baktan bir şey olduğunda, teraziyi düzeltmek için elindeki çeşitli silahları kullanmayı teklif ederdi ve ben her zaman hayır derdim."

İlk mezuniyet balomdan hemen önce beni terk eden kız. Food Mart'ın otoparkında yeni arabama çarpıp sonra da sanki benim suçummuş gibi davranan adam.

"Howell'ın Libby ve Ben için de benzer şeyler yaptığını görmüştüm ve Nelle'in de Howell için aynısını yaptığından hiç şüphem yoktu ama bu bana hep iğrenç gelmişti, anlıyor musun? Ruby'nin bu ailenin yaptığını yaptığını düşündüm. Bunun bir test olduğunu fark etmemiştim."

Tyler Hayes'e yaptıklarını ödetmemi istemedin. sana. Sen iyi bir insansın Camden, demişti Ruby yatağa doğru ilerleyip yorganı indirirken. *Özünde. Sana her ayrıcalığı, her avantajı, üç yüz yıl önce ilk McTavish buraya geldiğinden beri her McTavish'in sahip olduğu her şeyi verdim. Ve o zamandan beri her McTavish daha bencil, daha umursamaz oldu. Hiçbiri buna sahip olmamalı. Ama sen, benim sevgili oğlum?*

Yatağa girmiş, ellerini çarşafın üstüne koymuştu.

Sen benim kurtuluşumsun.

"Kurtuluş," diye yankıladım Jules'a. "Bana böyle dedi." Jules şimdi kaşlarını çatıyor ama hâlâ dinliyor.

"Ve sonra," diyorum iç çekerek, "bana haplardan bahsetti."

★ ★ ★

BENİM KURTULUŞUM, diye tekrarlıyor. *Ve bunu sana kanıtlayacağım.*

Yüzü muhteşem görünüyor, yaşına rağmen cildi neredeyse çizgisiz.

Benden, tüm bunlardan kurtulmak istiyorsun ama ben bunu senin için imkânsız hale getirdim. Yine de ölürsem... o zaman istediğin şeye sahip olursun. Para, ki umurunda olmadığını söylüyorsun, ama aynı zamanda özgürlük. Bütün bir servet emrinde olur ve onunla uygun gördüğün şeyi yapmaktan seni alıkoyacak kimse olmaz.

Ama tam olarak "görmek" demiyor. S'ler kayıyor, s-s-s-s-see, neredeyse bir tıslama ve bir göz kapağının sarktığını fark ediyorum.

Bunu senin için çok kolay hale getirdim.

Sözleri yavaşlıyor ve bir elini tembelce komodinine doğru sallıyor.

Ne içtiğimden bile emin değilim. Sanırım... sanırım Duke'ten kalan bazı haplar, bugünlerde satmadıkları şeyler. Arabanı görür görmez. Arabada. Onları bir bardakla yuttum.

Sonra gülümsüyor, puslu.

Bir bardak 1959 Dom.

Midem bulanıyor ve ayağa kalkıyorum.

Ne yaptın sen? Ne yaptın lan sen?

Beni bırakabilirdin... ölmeme ve istediğin her şeye sahip olmama izin verebilirdin. Ama yapmayacaksın. Tıpkı onlara hiç söylemediğin gibi. Dora Darnell hakkında.

Gülümsemesi genişliyor, dişleri parlıyor. *Benim hakkımda. Bunu yapmazsın... yapmazsın. Ve bunu yapmayacaksın. Bunu yapmayacağım. Sen ... sen ... ambulansı, sireni arayacaksın ...*

Gözleri açılıp kapanıyor, kapakları ağırlaşıyor, sonra hızla kalkıyor, kalın kirpikleri solgun yanaklarında kırışıyor, göğsü kabarıyor.

B-benden daha iyi, diyor hırıltılı bir nefesle. Seni hepimizden daha iyi yaptım... Seni yaptım...

Bana gülümsemeye devam ediyor ve sonra gülümsemesi değişmeye başlıyor.
Camden.

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra ilaçlar onu uyuşturmasa panik olacak bir ifade. Sarsıntılı bir hareket, komodinine vuran ince bir el, yatağının yanındaki Fransız telefonun akriliklerine vuran tırnaklar ve aniden bacaklarımı buluyorum.

Düşünmedim bile, düşünmeme izin vermedim.

Telefonu elime alıyorum, kablosunu arkadan çıkarıyorum ve göğsüme bastırarak yataktan uzaklaşmaya başlıyorum.

Ruby nefes nefese beni izliyor, gözlerini açık tutmaya çalışıyor, ağzı çığlık atmak için açılıyor, ama tek çıkan nefes nefese bir inleme oluyor ve ben topuklarım duvara çarpana kadar geri geri gitmeye devam ediyorum, başım geriye atıyor, gözlerim onu hiç bırakmıyor.

Ruby McTavish Callahan Woodward Miller Kenmore yatağında yavaşça ölürken, duvara yaslanıyorum, telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki, daha sonra avuç içlerimde kırmızı oluklar, göğsümün derisinde mor bir çizgi oluşturan bir çürük bulacağım.

Sonunda çırpınmayı bıraktığında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yerde otururken nefes alış verişi yavaşlıyor, ilk başta uyuyormuş gibi sabit.

Ama ondan sonra soluklar geliyor ve sonra uzun bir süre, kafatasımın içinde zihnimin çatladığını hissedebileceğim kadar uzun bir süre, takırdayan, gırtlaktan gelen bir ses geliyor.

Ve zihnim çatlamış olmalı çünkü o zaman duvara yaslandığım yerden kalkıyorum, telefon elimden düşüyor ve yatağından bir yastık alıp yüzüne bastırıyorum, sadece durmasını istiyorum, o sesi çıkarmayı bırakmasını, durması gerekiyor ...

Yapıyor.

Daha sonra telefonu yerine koydum, fişi tekrar duvara taktım. Ruby'nin banyosundan aldığım bir bezle silip arka cebime koyuyorum ve daha sonra Georgia sınırına yakın bir yerde arabamın camından dışarı atıyorum.

Ertesi sabah Cecilia kapıyı çaldığında yatak odamdaydım, yüzü gözyaşları içindeydi, elleri bana uzanıyordu.

Tatlım, diyor, sarılmama izin veriyorum ve Ashby House'u ne zaman sonsuza dek terk edebileceğimi merak ediyorum.

★ ★ ★

Bitirdiğimde ağlamayı bırakmıştım ama Jules telefonla ilgili kısımda başlamıştı, gözyaşları gri tişörtüne damlıyor, koyu lekeler bırakıyordu.

"Bana her şeyini verdi," dedim. "Ve onu kurtaracağıma güvendi. Bütün o lanet hapları aldı çünkü benim iyi bir insan olduğuma inanıyordu. Ama değildim. O haklıydı. Eğer o ölürse, ben özgür olacaktım ve ben... ben bunu seçtim. Onun yerine bunu seçtim. Burada kalmaktansa ölmesine izin verdim."

Jules ayağa kalkıyor, halının üzerinde sessiz adımlarla ilerliyor ve önümde duruyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sonra eğilip beni öpüyor.

Ayrıldığımızda "Seni seviyorum," diyor ve o ana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Seni seviyorum ve sen iyi bir insansın Camden. Tanıdığım en iyi insan."

Başımı sallıyorum, bunu inkâr *etmek* istiyorum, buna *ihtiyacım* var ama bana izin vermiyor. "Sen daha çocuktun," diyor, yüzümü sıkıca kavrayarak. "Ve kendine bir şey kanıtlamak için seni bu lanet yılan çukuruna attı. Nelle ve Howell'ın, hatta Ben ve Libby'nin sana bok gibi davranmasına izin verdi, sırf nelere katlanabileceğini görmek için. *Kendini* öldürdü, Cam."

Jules haklı, biliyorum, ama yine de inkâr etmek istiyorum, beni ayağa kaldırdığında itiraz etmek için ağzımı açmıştım bile, eli elimde sıkıca duruyordu.

"Bir şey görmek gerek."

Beni Ruby'nin odasından çıkarıp koridordan geçirerek yatak odamıza götürüyor ve komodinden bir tomar kâğıt alıyor. Üstünde onun anteti olmasa bile Ruby'nin masasından geldiğini anladım.

O ağır, krem rengi parşömeni hayatım boyunca görmüş, cebir ödevlerimi onun üzerinde yapmışım.

"Geçen gün Ruby'nin ofisinde fotoğraf albümlerine bakarken, ben... tamam, burnumu biraz fazla soktum ve masasını karıştırdım. Bunları buldum."

Mektuplar. Kimseye yazılmamış ama gözlerim ilk satırı tararken Ruby'nin sesini duyabiliyorum.

Evet, hayatım, işte buradayız.

"Onları çıkardım çünkü sana gelmiş olmalılar diye düşündüm ama dün geceye kadar okumadım. Uyuyamadım ve okuduktan sonra da... *gerçekten* uyuyamadım."

Sayfalar dolusu, Ruby'nin dikkatli ve düzgün eliyle yazılmış, hepsi de ölmeden hemen önceki günlerin tarihini taşıyor.

Onları daha önce hiç görmedim.

Onları okumak istemiyorum, Ruby'nin sesinin kafamın içinde olmasını istemiyorum ve onları Jules'a geri vermeye çalışıyorum. "Önemli değil," diyorum ama ela gözleri yalvarırcasına sabırla kâğıtları bana geri itiyor.

"Önemli, Cam," diyor usulca. "Sana söz veriyorum."

Yorgunum, bitkinim, ama yatağın kenarına oturuyorum, onu eğlendirmek istiyorum.

İlk sayfayı okudum, sonra ikinciyi. Üç sayfa daha, beş sayfa daha.

Sayfa sayfa, itiraf üstüne itiraf, Ruby'nin tanıdık, konuşkan sesi ve sonra tüm bu kabuslar, tüm bu ölüm. Kendimi ağır hissediyorum, tanıdığım tek anne olan bu kadının gerçekte kim olduğu bilgisiyle tartılıyorum.

Ama tüm bunların hemen arkasında? Rahatlama.

Çünkü artık biliyorum. Dedikodular, fısıltılar, kütüphanedeki gizli Google aramaları, beni büyüten kadının bir katil olduğundan şüphelendiğim için duyduğum suçluluk duygusu avuçlarımı terletiyor ve midemi ağrıyordu.

Bunların hepsi doğruydu.

Dahası, Şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyorum. O bunları yapmıştı ve bana anlatmak istemişti çünkü ben onun oğluydum ve bilmeyi hak ettiğimi düşünüyordu.

Ve sonra son mektuba geliyorum ve Ruby ile hiçbir Şeyin o kadar basit olmadığını hatırlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jules

Cam'in Ruby'nin mektuplarını okumasını izliyorum, bir şey söylemesini bekliyorum, ama bitirdiğinde, son sayfayı yüzüstü yatağın üzerinde yanında büyüyen yığının üzerine koyuyor, ifadesi çok uzakta.

"Ağır, biliyorum," diyorum ve ellerini yüzüne sürüyor. "Bunun için tek kelime bu," diye cevap veriyor, kelimeler boğuk.

"Kime yazdığı hakkında bir fikrin var mı?" Şimdi soruyorum. "Çünkü sana yazdığını düşünmüştüm, ama sondaki seninle tanışacak birini istediği kısım..."

Cam ellerini kalçalarına bastırıyor ve irkilerek ayağa kalkıyor. "Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, umurumda da değil. Eğer onları bulduysan, kimseye göndermemiştir."

Tekrar kâğıtlara bakar. "Tek bildiğimiz, bunun onun başka bir akıl oyunu olduğu. İleride kura ca ğ ı bir tuzak. Bunların onun masasında olduğunu mu söylemiştin?"

Başımı sallıyorum ve Cam uzun bir nefes vererek başını sallıyor. "Şükürler olsun ki Ben ve Howell onları daha önce bulmadı," diyor. Bariz soruyu sormasını bekliyorum -Ben kasanın anahtarını bulmuşken bu mektupları nasıl gözden kaçırmış olabilir?

Ama o öyle yapmıyor, elindeki kâğıtlara bakmaya devam ediyor ve parmaklarım daha fazla ipucu aramak için sayfaları tekrar karıştırmak için kaşınıyor. Ruby'nin hayatındaki sahneleri tekrar tekrar oynattığını söylediğini düşünüyorum,

Gelecekte ne olacağına dair bir ipucu arıyordum ve şimdi bu dürtüyü anlıyorum, çünkü hikayesinde daha fazlası olduğuna eminim.

Henüz bitmiş gibi hissetmiyorum.

Ama Ashby'deki hikâyemiz, benim ve Cam'inki, bitti.

Bunu artık biliyorum. Sevginin karanlığı kovmak için yeterli olacağını düşünmüştüm ve sanırım Ruby de kendi çarpık yöntemiyle böyle düşündü. Sanırım Cam'i sevdiğine *inanıyordu* ama ne derse desin birini sevmeyi gerçekten biliyor muydu bilmiyorum.

Ama ben biliyorum. Ve Cam'i burada kalmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

"Gidelim," dedim ona. "Hemen şimdi. Colorado'ya ya da ... Timbuktu'ya, umurumda değil, sadece burada değil, tamam mı?"

Bana bakıyor, parmakları benimkileri okşuyor. "Özür dilerim," diyor. "İstedığın şeyi sana veremediğim için."

Ona yaklaşıyorum, gömleğinin önünü tutuyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. "Bunu bana bir daha asla söyleme. Sen bana her şeyi verdin Camden. Almam gerekenden çok daha fazlasını."

Ciddiyim ve umarım yüzümü onunkine doğru kaldırdığımda öpücüğümde bunu hissediyordur.

Ayrıldığımızda kollarımın üst kısmını okşuyor ve şöyle diyor: "Pekâlâ. Timbuktu o zaman. Ama önce halletmem gereken bir şey var. Burada birkaç saat tek başına kalmayı başarabilir misin?"

"Elbette," diyorum. "Sen ne yapman gerekiyorsa onu yaparken ben de toparlanabilirim. Eminim diğerleri Nelle için düzenlemeler yapmakla meşgul olacaklardır, bu yüzden muhtemelen burada olduğumu fark etmeyeceklerdir bile."

Cam başını sallıyor ama aklının başka bir yerde olduğunu söyleyebilirim. "Duş alıp üzerimi değiştireceğim, sonra da dışarı çıkacağım. Ben de hava kararana kadar dönmüş oluruz."

Gözlerimi kırıştırıyorum, saatin çoktan öğlen olduğunu fark edince şok oluyorum. Ruby'nin odasına girdiğimizde ve Camden bana on yıl önce orada neler olduğunu anlattığında zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı.

Cam'e nereye gittiğini sormak istiyorum, ama bundan daha çok, bana kendisinin söylemesini istiyorum.

Bunun yerine yanağıma bir öpücük konduruyor ve banyoya doğru ilerliyor.

Ruby'nin mektuplarını katlamaya başlıyorum ve o duraksayıp arkasını dönüyor. "Ben yokken bana bir iyilik yapar mısın? Onlardan kurtul. Yak, çöp öğütücüsüne at, ne yaparsan yap. Ama onları başka kimsenin görmesini istemiyorum. Asla."

★ ★ ★

CAM evden çıktıktan sonra kendi duşumu alıp üzerimi değiştiriyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Bir haftadan az bir süredir burada olduğumuza inanmak zor. Kendimi, kocasının evine yerleşmek için heyecanla bekleyen ve planlar yapan Jules'tan farklı biri gibi hissediyorum.

Odayı eşyalarımızdan temizlememiz uzun sürmedi.
Ruby'nin mektupları hariç.

Onları bir an elimde tutuyorum, Cam'in onları yok etme talimatını hatırlıyorum ve çantamın dibine itmeden önce bir an tereddüt ediyorum.

Şimdi yapılacak tek bir şey daha var.

Ruby'nin ofisi sessiz ve loş, kapıyı iterek açıp masaya doğru ilerlediğimde kapı zar zor gıcırıyor.

Aslında bütün ev sessizdi. Cam ve ben Ruby'nin odasındaiken sorgu yargıcı Nelle için gelmişti ve Ben de onları cenaze evine kadar takip etmişti. Libby o kadar üzgündü ki bir Ambien alıp yatağına geri dönmüştü.

Bu saatler önceydi ama kimsenin döndüğünü duymadım ve pencereden dışarı baktığımda Cecilia'nın arabasının her zamanki yerinde olmadığını gördüm.

Evde tamamen yalnız olmam mümkün, ama yine de masasının üst çekmecesini kaydırarak açarken olabildiğince hızlı ve sessiz olmaya çalışıyorum.

O tanıdık kâğıdı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama sayfaların hepsi boş ve diğer çekmeceler de neredeyse boş.

Lanet olsun.

Doğrulup başka bir saklanma yeri bulmak için ofisin etrafına bakıyorum. Ama katil mirasçılara ait malikanelerdeki süslü ofislerin özelliği, *her şeyin* bir saklanma yeri gibi görünmesidir. Tek bildiğim, gidip uzak duvardaki kitaplardan birini çekebileceğim ve bütün bir odanın açılacağı.

Yine de o yöne doğru ilerliyorum, parmaklarım kitapların sırtlarında geziniyor ve olası bir şey arıyor.

Tam *Ömer Hayyam'ın Rubaiyât'ını* elime almıştım *ki -Ruby* bana kendi ismine benzeyen bir şeyi saklanacak yer olarak seçecek kadar kibirli ve potansiyel olarak çılgın biri gibi geliyor- rafın üzerine bir gölge düşüyor.

"Şehirden sıvışmadan önce ceplerini değerli eşyalarla mı dolduruyorsun?"

Ben, Nelle'in cesedine cenaze evine kadar eşlik ederken giydiği takım elbiseyle, yüzündeki o kör edici sırıtışla orada durmaktadır.

"Okuyacak bir şeyler arıyordum," diye yalan söyledim ve bana göz kırptı. "Senden hoşlandım, biliyorsun. Cesur olduğumu düşünmüştüm."

Tabii ki öyleydi.

"Ben senden hoşlanmadım. Senin bir pislik olduğumu düşündüm," diye cevap veriyorum ve beni işaret ederken sırıtışı genişliyor.

"Gördün mü? İşte ben de bundan bahsediyorum. Dürüst bir tetikçi!" Eğer bana silah doğrultursa, yemin ederim ki--

"Kapow!"

Parmağının ucundan hayali bir duman üflüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Büyükannesi yeni ölmüş bir adam için gerçekten neşeli," diyorum ona ve sonunda o Good Old' Boy saçmalığından biraz vazgeçiyor.

"Uzun bir hayat yaşadı ve yatağında mutlu bir şekilde öldü. Hiçbirimiz sevdiğimiz biri için daha iyisini isteyemeyiz."

"Doğru, çünkü bu ailede sevgi o kadar bol ki."

Hayal kırıklığına uğramış ve endişeli bir şekilde kapıya yöneldim. Bu benim tek şansımdı ve şimdi elimden gitti. Öğleden sonra oldu bile, Cam yakında dönecek ve o zaman bu eve bir daha adım atamayacağız. Burası muhtemelen Ben'in ofisi olacak ve ya o--

"Sanırım bunu arıyorsunuz."

Takım elbise ceketinden katlanmış kâğıtlardan oluşan sıkı bir dikdörtgen çıkarıyor ve ağızım kuruyor.

Yine de kendimi "Bir şey aramıyordum" demeye zorluyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hah. Şey, lanetleneneğim. Çünkü bunu babam öldükten kısa bir süre sonra buldum. Sen iletişime geçmeden hemen önce."

Kitaplıklara, özellikle de raflardan birine yerleştirilmiş, loş ışıktaki parıldayan mücevherli bir kutuya başıyla işaret ediyor. Üst kısmı sarhoş bir açıyla duruyor, menteşeleri kırık.

"O zamanlar pek mantıklı gelmemişti," diye devam ediyor, "ama yine de sakladım. Ne olur ne olmaz diye."

Ben'in sinir bozucu ama zararsız olduğunu düşünerek ne kadar aptalca bir hata yapmıştım. Dişsiz bir Doberman. Başka kaç kişi onun basit alçaklığını örten yüzeysel çekiciliğine kanmıştı, görüldüğünden daha zeki olduğunu bilmeden?

"Ve tabii ki babam öldükten sonra Camden'in tatlı karısı Jules'la temasa geçtiğinizde, sadece bir kez olsun ailesinin evini görmek istediğinde, ona burada ihtiyacımız olduğunu söylersem *ayın* sözünü verdiğinde... bazı şeyleri unutamıyorsunuz."

Hâlâ bir elinde tuttuğu kâğıtları kaldırıp bileğini şaklatıyor, sayfalar yüzünün önünde açılırken gözlerini kısarak istediği kâğıda gelene kadar satırları tarıyor.

"Pekâlâ, işte burada. 'Bence başka bir isim kullanma fikrin çok akıllıca, sevgili kızım ve elbette evrak işlerinde yardımcı olabilirim. Julianne çok güzel bir göbek adı, o yüzden kabul ediyorum, bunu kullan.'"

Titriyorum, görüşümün kenarları grileşiyor ve Camden'ı düşünüyorum, şu anda her neredeyse, bana geri dönüyor, *buna* geri dönüyor.

"Ve ayrıca," diye devam ediyor Ben, sesi Ruby'nin sesinin yüksek, şuruplu bir taklidi gibi, kulaklarımı tırmalıyor. "Jules diyebilirsin. Ruby, mücevher, anlıyor musun? Ne kadar zekiyiz, değil mi?"

Ben gazetenin üstünden bana baktı.

"Zekice, gerçekten." Sesi yine kendisine ait, yaklaştıkça tehdit damlıyor. "Sanırım ölmeden önce bunu göndermeye fırsat bulamadı, ama sanırım başkaları da vardı, değil mi? Çünkü hep 'itiraflardan' bahsediliyor. Neyi itiraf ediyorsunuz Bayan McTavish?"

"Ben-"

"Bunu yüzüstülikle geçiştirmeye çalışma," diyerek sertçe sözümü kesti. "Çabanı takdir etsem de yapamazsın. Dediğim gibi. Cesaret."

Kelimenin sonunu beyaz dişlerinin arasından ısırarak çıkarıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Başka bir taktik deniyorum. Dudaklarımı yalayarak, "Şimdi bunun ne anlamı var? Camden sana her şeyi vermeyi kabul etti. Bunun için mahkemeye gitmene gerek yok, avukat tutmana bile gerek yok. Tek istediği bundan, *senden* kurtulmak. İstedığın her şeyi alıyorsun, neden bunu ona gösterme zahmetine giriyorsun ki?"

Ama cevap vermek zorunda değil.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, gözlerine baktığım anda cevabı biliyorum.

"Doğru," diyorum usulca. "Çünkü bu onu incitecek."

Çünkü Cam onlardan biri olmadığı halde onlarla birlikte var olma cüretini göstermişti. Çünkü ona yaptıkları tüm küçük zalimliklere rağmen onu kıramadılar.

Çünkü o, bildikleri hayatın bir gün ellerinden alınacağından korkmalarını sağladı.

Tabii ki bunu affedemezler.

Elbette, şimdi bile, istedikleri her şey önlerinde uzanırken, bu yeterli değil.

Asla da yetmeyecek.

İçimden taşan öfke çok sıcak. Temiz. Belki de şimdiye kadar hissettiğim en saf şey.

"Siz ne yapmayacaksınız?" Sesim hâlâ fısıltının biraz üstünde. "Dünyadaki her fırsat elinize geçti ve siz bu hale geldiniz. Bunlar... pastadan daha büyük bir pay almak için birbirini öldüren bu *zavallı*, açgözlü, acınası herifler."

Bunu söylerken Nelle'i düşünmüyorum, gerçekten. Sadece lafın gelişi.

Ama belki de şimdiye kadar ayaklarımın üzerinde hızlı düşündüğümü anlamışsınızdır ve Ben düşündüğümünden daha zeki olsa da, bu ondan benden daha zeki yapmaz.

Yüzünün nasıl kızardığını, alnındaki damarın nasıl titrediğini, gözlerinin bir anlığına benimkilerden nasıl kaydığını görüyorum ve neredeyse gülmeye başlıyorum.

"Siktir git," diyorum başımı sallayarak. "Sen öldürdün. Kendi büyükannenini öldürdün."

Eğer Camden McTavish mirasından feragat ederse, Nelle her şey için sıraya girecekti. Elbette, neredeyse seksen yaşındaydı ve er ya da geç tekme basacaktı ama Ben o kadar bile bekleyemezdi.

"Kapa çeneni, sürtük," diye homurdandı Ben ve şimdi gülüyorum.

"Aman Tanrım, bu yüzden o polisin onun ağzına bakmasını istemedin, değil mi?"

Cam'in itirafı, o korkunç hikâye, Ruby'nin yatağa yapışması, hıçkırıkları, yüzünü kapatan yastık...

Mezarda geçen on yıldan sonra, birisi Ruby'yi mezardan çıkarmaya karar verirse, Ben tehdidini yerine getirmeye karar verirse ve Cam'i gerçekten cinayetle suçlarsa, geriye hiçbir kanıt kalmayacağını biliyordum. Yine de, o gittikten sonra kendimi telefonumda çılgınca Google'da arama yaparken buldum.

Birinin boğulup boğulmadığı nasıl anlaşılır?

Görünüşe göre, kanıt genellikle ağızlarındaymış.

Dudaklarının içinde, dişlerinin deriye sertçe bastırması sonucu oluşan morluklar.

"Yine de buraya gelip yalan söylediğimi başıma kakmaya mı çalıştın?" Ben'e sesim giderek yükseliyor. "Evet, söyledim, tamam mı? Yalan söyledim, entrikalar çevirdim ve Cam'in hepinizi dışarı atmasını istedim. Bu evi ve bir McTavish olmayı istedim ama ben senin gibi değilim. Cam de öyle. Biz hepinizden daha iyiyiz ve senin dayanamadığın şey de bu."

Mektubu onun gevşek elinden kaptım, sayfalar neredeyse yırtılıyordu.
"Siktir git, Ben. Saygılarımla. *Dateline*'daki bölümünü kaydedeceğim."
Ve sonra son bir aptalca hata yaptım.
Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama sırtımı dönüyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Camden

İlk arabamı aldığımda bu yolu çok kullanırdım.

Knoxville'e iki saat, neredeyse burnumun dibinde.

Ruby nereye gittiğimi hiç sormadı, belki de umursamadı, ama sorsaydı sanırım ona gerçeği söylerdim.

Öz annemin adını bulmak o kadar da zor değildi. Ruby evrak işlerinde dikkatsiz olabiliyor, hassas şeyleri herkesin bulabileceği yerlerde bırakabiliyordu.

İsmi ilk kez gördüğümde on dört yaşındaydım.

Penny Halliday.

Doğum belgemdeki baba adı bölümünde sadece tek bir kelime olması beni rahatsız bile etmemişti: Bilinmiyor.

Onu görmeyi, Knoxville'e tüyler ürpertici yolculuklar yapmayı hiç planlamamıştım ama ehliyetimi alır almaz kendimi oraya giderken bulmuştum.

Onunla hiç konuşmadım, iletişim kurmaya çalışmadım. Mesele bu değildi.

Mesele, McTavish'leri Howell gibi zalim, Ben gibi tehlikeli ya da Ruby gibi iyi niyetli bir şekilde ihmalkâr yapan her neyse, bunun benim içimde yaşayan bir şey olmadığını kendime hatırlatmaktı.

Penny Halliday'in de bunların hepsi olması mümkündü. Ama nedense ben öyle düşünmüyordum.

Birincisi, maddi durumu iyi olmayan çocuklar için bir toplum merkezinde sanat öğretmenliği yapıyordu ki bu McTavish'in adım atabileceği bir yer değildi. Ve arabamı o binanın önüne park ettiğimde, ilk kez ön kapıdan çıkışını izlediğimde gülümsüyordu. Ashby House'da hiç kimsede görmediğim kaygısız bir şekilde başka bir kadınla gülüyordu - kimsenin kaygısız olmak için onlardan daha fazla nedeni olmamasına rağmen.

On sekiz yaşıma geldiğimde araba kullanmayı bıraktım. Onunla hiç konuşmasam bile, hayatına izinsiz giriyormuşum gibi garip hissetmeye başlamıştım. Hem ne önemi vardı ki?

Beni o doğurmuştu ama biyolojik anlamda sadece annemdi.

Ruby McTavish benim gerçek annemdi.

İyi ya da kötü.

Bu yüzden bu yolculuğu neden şimdi yaptığımı ya da neden Penny'yi Facebook'ta hala bu dersleri verip vermediğini görmek için aradığımı tam olarak bilmiyorum.

Ama ben öyleyim ve o da öyle, bu yüzden eskiden park ettiğim yere park ediyorum ve onun binadan çıkmasını bekliyorum. Onu görmek bana başka bir yanımla olduğunu, Ruby'nin hiçbir ilgisi olmayan bir yanımla olduğunu hatırlatsın diye.

Ben doğduğumda Penny Halliday sadece on altı yaşındaymış. Bunu onun adını öğrendiğim gün öğrendim ve buraya ilk geldiğimde onunla aynı yaşta olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ebeveyn olma fikri bana ne kadar yabancı gelmişti.

Benden vazgeçtiği için ona hiç kızmadım. Dürüst olmak gerekirse bunu anlıyordum. O sadece en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ama bana ne olduğunu öğrenip öğrenmediğini, o dergideki fotoğrafları görüp görmediğini ve bana "Kuzey Carolina'nın En Şanslı Çocuğu" dendiğini görünce kalbinin bir anda kabarıp bir anda kırılıp kırılmadığını merak ettim.

Sokağın karşısındaki kapılar açılıyor ve çocuklar heyecanla konuşarak bir avluya dökülüyor. Peşlerinden gelen yetişkinleri bekliyorum.

Penny en son ayrılanlardan biri, ama işte orada, kırmızı bir gömlek ve kot pantolon giyiyor. Sadece kırk sekiz yaşında ve hiç değişmemiş.

Son on yılda, benimkiyle aynı tonda kahverengi saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı.

Facebook'tan öğrendiğime göre artık başka çocukları da varmış. Bir üvey erkek kardeşim ve bir üvey kız kardeşim var. Yirmi ve on sekiz yaşındalar ve oğlan Brandon benim gözlerime sahip.

Biri mavi, biri kahverengi.

Sonsuza kadar onun resmine baktım, bir şeyler hissetmeyi bekledim, bir bağlantı, bir bağ.

Ama o sadece bir yabancıydı. Benim gözlerime sahip bir çocuk ama farklı bir burnu, farklı bir gülümsemesi var ve şimdi Penny'ye baktığımda onun da bir yabancı olduğunu fark ediyorum.

"Aile" karmaşık bir kelime, sanırım benim için pek çok insandan daha karmaşık. Hayatımın büyük bir kısmını bu kelimenin benim için ne anlama geldiğini bulmaya çalışarak geçirdim.

Knoxville'deki o otoparkta otururken her şey netleşti. Hatta basitleşti.

Jules benim ailem.

En karanlık yanlarımı, yaptığım en kötü şeyi gören ve yine de beni seven Jules.

Tıpkı benim de onun en karanlık yanlarını, yaptığı en kötü şeyi görüp onu sevdiğim gibi.

Ama o bunu bilmiyor.

Onu sevdiğimi biliyor. Ama geri kalanı. En karanlık kısımlar, en kötü şeyler.

Bir araya getirmem biraz zaman aldı, bunu kabul edebilirim.

Hayatıma ilk girdiğinde, çoğunlukla ne kadar aptalca şanslı olduğumu düşündüm, tanıştığımızda hala kilitli bir kapının insan eşdeğeri olmama rağmen *beni* isteyen bu muhteşem kız.

Ve sonra, seks sersemliği geçip biraz daha dikkat etmeye başladığımda, belki de sadece paranoyaklaştığımı düşündüm. Ne de olsa Ruby ölmüştü - yatağımdaki, kalbimdeki bu güzel gözlü kızla bir ilgisi olamazdı.

Ama Jules benim hakkımda bilmemesi gereken şeyleri biliyordu, ona söylemediğim şeyleri. Ağzımdan kaçabilecek şeyler.

Ortaokulda oynadığım futbol takımını ya da kedilere alerjim olduğunu. Ruby'nin beni kendisine bağlamak için ne kadar çaresiz olduğunu, kimsenin bahislerini onun gibi korumadığını ve Jules'un gözlerine baktığımda aynı derin yeşili, siyah görünecek kadar koyu, anlaşılmaz gördüğümü düşündüm.

Ruby'nin bıraktığı parayı mümkün olduğunca az kullanmaya çalıştım, ama en iyi ve en sağduyulu özel dedektiflere ödeme yapmak için nakit paraya ihtiyacınız var, Ruby'nin Claire Darnell'i bulduğunda bildiği bir şey.

Adamlarım Claire Darnell'i de buldu. O zamana kadar ölmüştü ama Linda adında bir kızı vardı.

Yine de trajedi Darnell'lerin peşini bırakmamıştı çünkü Linda da 2011 yılında bir araba kazasında ölmüş ve on dokuz yaşındaki kızı yetim kalmıştı.

Caitlin Julianne Darnell.

Tam bir ağız dolusu. Jules'a geçtiği için onu suçlamadım, yine de Brewster'ın nereden geldiğini söyleyemem. O kısmı hiç çözemedim.

Önce Ruby mi ulaştı? Jules mu?

Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, üvey annemi kaçırmakla suçlanan adamın torununun çalıştığım boktan yerde ortaya çıkmasının açıklanamayacak kadar büyük bir tesadüf olduğuydu.

Size bu yüzden onunla kaldığımı söyleyebilirdim. Ne yapacağını görmek için bekliyordum. Eğer Ruby onu bu işe bulaştırdıysa, Ruby'nin öldüğünü düşünürsek, bu plan artık suya düşmüş olmalıydı.

İtiraf ediyorum, merak ediyordum.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

Sorun şu ki, bildiklerimi göz önünde bulundurarak yapabileceğim en aptalca şeyi yaptım.

Ona aşık oldum.

Ve sonra o da yapabileceği en aptalca şeyi yaptı. O da bana aşık oldu.

Bazen Jules'a bu hislerin beni şaşırttığı gibi onu da şaşırtıp şaşırtmadığını sormak istiyorum ama bu ona gerçeği bildiğimi söylemek anlamına gelirdi ve bunu yapmaya kendimi asla zorlayamadım.

Çünkü Mason McTavish'in saklamak için öldürdüğü derin ve karanlık sırdan öğrendiğim bir şey varsa, o da bunun önemli olmadığıdır. Gerçek sonlu bir şey değildir, hepimizin inanmayı seçtiği şeydir. Ruby Dora Darnell'di, evet, ama sonuçta o da Ruby McTavish değil miydi? Jules da Caitlin Darnell olarak doğmuş olabilir ama o *Jules*'du. Benim karım. Kötü kelime oyunlarını sever, *Labirent* filminin hemen hemen her repliğinden alıntı yapabilir ve iki biradan fazla içtiğinde çalan her müzikte dans eder.

Ve o benim aşık olduğum kadın, bana aşık olan kadın.

Gerçek *bu*.

On yıl. Birlikte geçen on yıl, berbat koşullardan doğdu, evet- ama tüm bunlara rağmen, sahip olduğumuz şey gerçek.

Ruby'nin son gecesinin hikayesini duyduğunda ve benden kaçmakla kalmayıp doğruca kollarıma yürüdüğünde nasıl olmasın?

Onu bana neyin ya da kimin getirdiği umurumda değil. Tek umursadığım şu an burada, benimle olması.

Önemli olan tek şey *bu*.

Penny Halliday'in arabasına binişini izliyorum ve zihnimde, bunun o an olduğunu biliyorum. Onu bir daha görmeyeceğim; sonsuza dek veda ediyorum. Umarım hayatı onu mutlu eder ve tüm mirası Ben'e vermeye karar vermemiş olsaydım, şu anda bu toplum merkezi için büyük bir çek yazar, gelecek yüzyıla kadar finanse ederdim.

Onun yerine arabayı çalıştırıp Jules'un yanına döndüm.

Ona hava kararmadan evde olacağımı söyledim ama Tavistock çıkışına geldiğimde gökyüzü koyu lacivertti ve gaza biraz daha sert basıyorum, ibre doksana doğru ilerliyor.

Ne kadar çabuk dönersem, o kadar çabuk gideriz, buradan uzaklaşırız, sadece ikimiz oluruz.

Tam da olması gerektiği gibi.

Dağa döndüğümde gökyüzü daha aydınlıktı ve bir an için kafam karıştı, saate baktım, omzumun üzerinden geriye baktım, güneşin batı gökyüzünde hala batmakta olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Ama hayır, SUV'un ön panelindeki pusula bana kuzeydoğuya doğru gittiğimi söylüyor ve gökyüzündeki parıltı garip bir renk, Blue Ridge günbatımlarının yumuşak pembeleri ve morları değil, daha parlak bir turuncu.

Ateş.

Kalbim ağzımda, ellerim direksiyonu sıkıyor ve gaza bastıkça arka lastikler kayıyor, gökyüzü aydınlandıkça ve yoğun duman kokusu arabanın içine sızmaya başladıkça daha da yükseğe tırmanıyor.

Kapılar açık ve o kadar hızlı geçiyorum ki köklerin alt takımı sıyırdığını duyuyorum, iyi olamayacak uzak bir metalik gümbürtü, ama umurumda değil çünkü şimdi son virajı dönüyorum, sonra parıltıya karşı elimi kaldırırken frene basıyorum.

Ashby House yanıyor.

Her santimi bembeyaz alevlerle aydınlanıyor. Şimdi evin yanında gördüğüm itfaiye aracı su püskürtüyor ve gece gökyüzünde buhar bulutları yaratıyor. Ama bu düzenli akış alevlerle baş edemiyor.

Sürücü koltuğundan sendeleyerek indiğimde, sıcaklık beni neredeyse geriye savuracaktı, ama yapamam, eve doğru, Jules'a doğru ilerlemeye devam etmeliyim.

"Jules!"

Adı boğazımda sert bir çığlığa dönüşüyor ve tekrar tekrar sesleniyorum, gözlerim çılgınca arıyor, ama ev o kadar aydınlık ki ve gördüğüm birkaç karanlık figürün hepsi ağır teçhizat içinde.

İtfaiyeciler, hortumlarını püskürtüyorlar, baltalarını kullanıyorlar ve ben orada durup Ashby Evi'nin yanışını izliyorum, Ruby'nin portresini içeride hayal ediyorum, o boyalı gözler bir şekilde bozulmamış, alevlerin Jules'un cildini, saçlarını yalayıp onu küle çevirmesini izliyorum.

Keşke düşündüğüm gibi bir adam olsaydın, Camden. Keşke o telefonu açmıştın.

Dizlerimin bağı çözüldü ve evin diğer tarafında beyaz ışıklar gördüğümde dizlerimin üzerine çökme isteğiyle savaşıyorum.

Bir ambulans, kapıları açık ve sedyede bir figür. Oturuyordu. Eve doğru işaret ediyor.

Sarı saçları parlıyordu.

Ne olduğunu anlamadan ona doğru koşuyorum ve beni gördüğünde Jules yüzündeki oksijen maskesini çıkarıyor. İs ve gözyaşları içindeydi, saçlarının bir kısmı dökülmüştü ama hayattaydı ve bana doğru uzanmaya başlamıştı bile.

"Cam!"

Kollarımı ona doluyorum, buna inanmakta güçlük çekiyorum.

"İyisin," diyorum ve acil yardım görevlilerinden biri, liseye birlikte gittiğimi düşündüğüm kızıl saçlı bir kadın, beni nazikçe geri itiyor.

"O iyi değil. Başının arkasında kötü bir şişlik var ve çok fazla duman solumuş."

Jules "Ben iyiyim" diyor, sonra bana dönüp tekrar "Ben iyiyim" diye ısrar ediyor.

Sonra yüzü bulutlanıyor, soğuk parmakları benimkilere dolanıyor. "Ama Cam... Ben oradaydı. Libby'yi bilmem ama..." Sesi kesiliyor, hıçkırık öksürükle karışıyor.

Deniyor, gerçekten deniyor.

Ve bu iyi, hakkını vermeliyim. Başkalarını kandıracak kadar iyi. Benim kızım boşuna tiyatro okumadı.

Ama benden saklanamaz.

Belki bir gün bana gerçeği söyler. Belki de söylemez.

Belki de yetmişli yaşlarına gelene kadar bekleyecek ve sonra bana bir yığın mektup yazacak, bu sefer gerçekten *benim* için olan mektuplar.

Sorun değil.

Şimdilik sadece elini elimde tutuyorum ve birlikte McTavishlerin yanışını izliyoruz.

Ruby A. McTavish'in Masasından

31 Mart 2013

Sürpriz! Bir mektup daha.

Eminim sonuncusundan sonra işimin bittiğini düşünmüşsündür. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Sana her şeyi verdim, sevgilim, başka ne söyleyebilirdim ki?

Ama sonra cevabını aldım -şimdi ateşe atılmış, tam da istediğin gibi, ne kadar da gizliyiz!- ve bu gece biraz zamanım olduğu için son bir mektup daha yazabileceğimi düşündüm.

Ayrıca, şimdi *sana* bazı sorularım var, tanıştığımızda bir şekilde ihmal ettiğim sorular.

Hep böyle zeki miydin? Sadece zekâ aileden gelmiyor gibi görünüyor, alınma. (Benim de ailem olduğunu düşünürsek, nasıl hakaret edebilirim ki? Soyuna hakaret etmek Unutmayalım, sevgilim.)

Yine de sanırım babamın/büyük büyükbabanın belli bir tür alçak kurnazlığı vardı. Ne de olsa yürümeye başlayan çocuğunu satmak için oldukça acımasız olmalısın. Ama annem, yani senin büyük büyükannen, başını zor sokarken binlerce doları yakacak kadar dürüsttü.

Bu iki dürtü sizde dengeli mi?

Her halükarda, benimle iletişime geçmekte haklıdınız. Büyükannenizin 1985 yılında kartımı çöpe attığını ve bir daha sizden haber alamayacağımı düşünmüştüm.

Mesajınızı aldığımda ne kadar sevindiğimi hayal edin!

Aslında *tam olarak sevinmedim*. Keşke biraz daha nazik ve biraz daha az... tehditkâr olsaydınız, diyelim, ama yine de, biraz entrika her zaman insanın gününü renklendirir.

Tanıştığımız gece sana söylediğimi sanmıyorum ama o oyunda çok iyiydin. *Arsenic and Old Lace*'i birçok kez izledim. Andrew'un en sevdiklerinden biriydi ve Gainesville, Florida'daki bir devlet üniversitesi prodüksiyonu için özellikle büyük umutlarım yoktu ve yine de oradaydın, Elaine olarak kusursuzdun. Korkarım Mortimer Brewster'ı oynayan çocuktan çok daha iyiydin.

Ama eminim bunu zaten biliyordunuz. Bana değerini bilen bir kız gibi göründün.

Dürüst olmak gerekirse, sizinle tanışana kadar bir Darnell olduğuma tam olarak inandığımdan emin değilim. Büyükannen kesinlikle fiziksel olarak bana benziyordu,

Ama ruhsal olarak birbirimizden kilometrelerce uzaktaydık. Ama *siz*, Bayan Caity.

Sen benim gönlümdeki kızsın.

Gitmemiz için ısrar ettiğin o korkunç lokantada sana söylediğim gibi, Darnell'e olan borcumu bir şekilde ödemek her zaman en büyük dileğim olmuştur.

Ailemin kayıpları için. Kimse çocuk gibi değerli bir şeyin yerini dolduramaz ama bir süredir telafi etmek istiyordum.

Camden bu konuda biraz yardımcı oldu. O çok tatlı bir çocuk, tanıdıklarımın en iyisi ve eminim siz de bana katılacaksınız.

Ama aynı şey değildi, değil mi? McTavish'lerden alabilirdim ama Darnell'lere nasıl verebilirdim?

Ve sonra sen!

Garip telefonunla ve şantaja yönelik oldukça inceliksiz imalarınla kucağıma düştün ve birdenbire bana işleri yoluna koyma yolunu gösterenin neden büyükannen ya da hatta annen olamayacağını anladım.

Sen olmalıydın. Sen ve Camden'ım. Aynı yıl doğduk, biliyorsun. 1992'de. Sadece iki ay arayla.

Kader diyebiliriz!

Size söylediğim gibi, Camden *biraz* zor davranıyor. Burada, Kuzey Carolina'da kalmasını umuyordum, ama o ısrar etmeye devam ediyor.

Kaliforniya'da bir üniversiteye gidiyordum. Sahile yakın güzel bir yer bile değil, San Bernardino'da. O sadece
Bunu beni üzmem için yapıyor, bir tür gecikmiş isyan sanırım, ama uyarayım, planlarımızın biraz değişmesi gerekebilir. Yarın akşam beni görmeye gelecek.
Buraya gelmeye hazır olduğunuzda tam ihtiyacımız olan yerde olduğundan emin olmak için.

Kurnaz olman gerekecek, seni uyarmalıyım. Camden doğal olarak şüphecidir ve korkarım son birkaç ayda bunu daha da kötüleştirmiş olabilirim. Ama sana güveniyorum.

Canım!

Büyük yeğenim. Ne güzel bir şey.

Bence başka bir isim kullanma fikrin çok akıllıca, sevgili kızım ve tabii ki evrak işlerinde yardımcı olabilirim. Julianne bir güzel bir göbek adı, bu yüzden katılıyorum, onu kullan. Ve ayrıca, Jules olarak gidebilirsin.

Yakut, mücevher, görüyor musun? Ne kadar zekiyiz, değil mi?

Mektup paketine verdiğiniz yanıt için de teşekkür ederim. Aradan geçen bunca zamandan sonra tüm bunları açıklığa kavuşturmak zor bir şeydi ama o gece lokantada haklıydın. (O gece lokantada haklıydın.)

Aramızdaki mutlak gerçek, mücver *değil*. Boğulmuş, kaplanmış, kabartılmış, tereyağlı, hiçbir fikrim yok, sadece o gece mide yanmasından uyuyamadığımı biliyorum).

Sen sert birisin ama sana ne söylediğimi anladın. Tüm bunlara rağmen bana şefkat gösterdin.

Ve evet, akrep ve kurbağa hakkındaki hikayeyi duymuştum. Zavallı küçük kurbağa, akrebi karşı kıyıya taşımayı kabul eder. akrebin onu sokacağından endişelenmesine rağmen. Akrep sokmayacağına söz verir, ama yine de karşı koyamaz, İkisini de suyun altına batırıyor.

Kurbağa boğulmadan önce "Bunu neden yaptın?" diye sorar. "Şimdi ikimiz de öleceğiz."

"Çünkü bu benim doğamda var," der akrep.

Evet, sevgilim. İtiraflarımın sana düşündürdüğü hikâye buysa, sanırım hepimizi bildiğinden daha iyi anlayabilirsin.

Camden için iyi olacaksın. O da senin için iyi olacak.

Ashby House'u en iyi ellere, bırakabileceğim tek ellere bıraktığımı bilerek geceleri rahat uyuyacağım.

-R

3 Eylül 2013

Ruby,

Bu benim için bir ilk: ölü bir kadına mektup yazmak.

Ama dürüst olmak gerekirse, başka ne yapacağımı bilmiyordum. Sanırım bu normal kızların günlük tutacağı türden şeyler, ama ben ne zaman normal bir kız oldum ki? Ne zaman *oldun*?

Buna cevap veremezsin, biliyorum.

Yine de seninle yazmayı seviyordum ve özlüyorum. *Seni* özlüyorum, ki sadece bir kez görüştüğümüz için bu garip. Ama sanırım biri seninle cinayet itiraflarını paylaştığında

bağ.

Belki de ailevi bir şeydir. Yani, sen benim büyük teyzemsin.

Hepsi.

Büyük halamdı.

Ölüm haberini internetten okumak beni çok etkiledi. Kalp

Başarısızlık, ha? Başarısız olmak için bir kalbinizin olması gerekmez mi? (Sen) Bu arada, burada küçük bir zil sesi hayal etmeliyim. Yoksa bu Şaka çok mu kaba? Sanırım sen öldüğün için bunun bir önemi yok. Her neyse, yine de güleceğini düşünüyorum.)

Bir ay kadar bekledim... Bilmiyorum. Bir şeyler bekledim. Belki biri sana yazdığım mektupları bulur ve benimle iletişime geçmeyi öğrenir diye. Ya da vasiyetinde son bir gizli vasiyet olacaktı ve ben de dramatik bir şekilde ve siyah bir peçeyle ortaya çıkıp "Kim bu kız?" fısıltılarını duyacaktım. (Çocukken annemle çok fazla pembe dizi izlemiş olabilirim.)

Onun yerine, sessizlikten başka bir şey yoktu.

Geçen yıl boyunca hayatımın büyük bir parçası olman ve benim de seninkinin büyük bir parçası olduğumu düşünmek isterdim ama kimsenin bilmemesi çok garip. Artık kimse bilmeyecek.

Ben hariç.

Kimsenin benimle iletişime geçmediği ve senin de başka bir numaran olmadığı ortaya çıkınca muhtemelen tüm planımızdan vazgeçmeliyiz. Sen gittikten sonra ne anlamı vardı ki? Cam'in sevimli ve zengin olduğunu biliyordum ama dışarıda başka sevimli ve zengin erkeklerin de olduğunu düşündüm, hatta belki daha az berbat aileleri olanlar bile vardı (itiraf etmeliyim ki Ashby kadar muhteşem bir evi olanlar muhtemelen yoktu).

Yine de Kaliforniya'ya taşınmayı zaten düşünüyordum ve tanıştığımızda bana verdiğin para vardı, bu yüzden "Neden olmasın?" diye düşündüm.

(Bu mektupta da sadece bir "fuck" kelimesine sadık kalmaya çalışacağım. Bu iyi bir kuraldı ve sana yazdığım ilk mektubun kulağa "siktir" gibi gelmesinden dolayı özür dilerim.

Quentin Tarantino senaryosu. Muhtemelen kim olduğunu bilmiyorsunuzdur. *Ve bunun bir önemi yok çünkü bunu okumayacak olan ölü bir insana yazıyorum.* Ama bazen bunu hatırlamak zor oluyor. Sanırım bu Çünkü mektuplarınız önümde duruyor. Onları okuduğumda, Seni o kadar net görebiliyorum ve duyabiliyorum ki sanki odamda benimle birliktesin).

(Ama lütfen benimle aynı odada olma - bu durum hayaletleri karıştırmadan da yeterince garip zaten).

Her neyse. California.

Cam için gitmiyordum, kendim için gidiyordum. Oyunculuğu gerçekten deneyebilirim, değil mi? Ve liseden bir arkadaşım vardı. San Bernardino'da, ben de gittim.

Yalan söylemeyeceğim, şu ana kadar berbat sayılır. Bir kere Kaliforniya pahalı, ayrıca San Bernardino Los Angeles *değil*. komşumun çocuklarına bakıcılık yaparken keşfedildim. Bu yüzden pek iyi bir zaman değildi ve dürüst olmak gerekirse eve gidiyordum.

Ve sonra bu gece oldu.

Tanrım, Ruby, keşke gerçekten burada olsaydın. Keşke bunu gerçekten okusaydın. Muhtemelen bana inanmazdın, ama sorun değil. En azından gülerdin. Ellerini iki yana açıp "*Oldu bitti, hayatım*" derdin ve ben de bir kez daha senin katil olmanın yanı sıra bir cadı olup olmadığını merak ederdim.

Çünkü bu sihir olmalıydı, Ruby. *Bir şey* olmalıydı. Camden'la tanıştım.

Bilerek değil! Onu ben aramadım. Ben bile olmazdı *nasıl* yapacağını biliyor, çünkü asla görünmemeye çok kararlı görünüyor hiçbir sosyal medyada, hiç. Ama bu gece, Senor Pollo's adında bir yere girdim ve barın arkasında o vardı.

Onu gönderdiğin fotoğraflardan tanıdım ve bir an için, Orada ağzım bir karış açık durduğuma eminim çünkü *nasıl*, değil mi? Bütün o kanat yerleri falan.

Bana gülümsedi. Bana bir bira doldurdu. Konuştuk ve biz ... Biliyor musun? Biraz gizemini koruyacağım.

Anlayacağını düşünüyorum. Kader miydi? Kader mi?

Ruby, *sen miydin?*

EPILOG

Jules

Sekiz Ay Sonra

Dağ manzaraları abartılıyor.

Sabah güneşinin lacivert bir denizin üzerindeki bulutları yarmasını, beyaz köpükleri izlerken bitki çayımı yudumluyorum ve sandalyemin altındaki ılık kumda ayak parmaklarımı oynatarak o tanıdık memnuniyetin içime işlemesine izin veriyorum.

Gün doğumundan hemen sonra burada oturmaktan, gözlerimin önünde bir başka muhteşem günün açılmasından eninde sonunda sıkılacağımı düşünüp duruyorum. Ama Güney Carolina kıyılarında küçük bir kara parçasındaki bu yeri satın alalı beş ay oldu ve hala her sabah mutluluktan karnımın döndüğünü hissediyorum.

Belki de, diye düşünüyorum, elimi karnımın sert kıvrımına koyarak, bu sadece benim küçük beleşçiliğim.

Evet, size hamile olduğumu söyleyip diğer her şey için beni affedeceğinizi ummak biraz duygusal olarak manipülatif olabilir ama hey. Tanrı'nın bize verdiği yetenekleri kullanınız.

Sanırım Ruby son mektubunda haklıydı.

Büyük büyükbabam kendi çocuğunu bir dolara (tamam, bir sürü dolara) satmış. Büyük büyükbabam o parayı cayır cayır yaktı.

Büyükbabam Ruby'nin para teklifini geri çevirdi. Annem bir keresinde bir yıl boyunca bebek bakıcılığı yaparak biriktirdiğim **h e r** şeyi piyango bileti alabilmek için çalmıştı.

Demek istediğim, birçok farklı tipte insandan oluşuyoruz.

İyi olanlar, kötü olanlar. Çoğu, benim gibi, muhtemelen ortalarda bir yere düşüyor.

Bu bana şu anda içimde dolaşan küçük kız için umut veriyor. Camden baştan sona iyi biri. Ben mi? Sadece orta halli.

Ama bu ona diğerlerinden daha fazla şans veriyor. En azından öyle umuyorum.

Şu anda kaşlarını çatmış, "*Kaltak, sen bir evi ateşe vermedin mi?*" diye mi düşünüyorsun? *İki kişiyi öldürmedin mi? Hangi dünyada bu seni kötü bir insan yapmaz?*

Bu adil.

Libby bir kazaydı ama. O öğleden sonra cenaze evinden döndüklerinde fazladan bir Ambien aldığını bilmiyordum. Hiç uyanmadı bile; bir daha nefes alamayana kadar o dumanı içine çekti.

Bu benim hatam değil. Ben, yine de ...

Ruby'nin ofisinden çıkmak için döndüğümde - beni köşeye sıkıştırıp tehdit etmeye çalıştıktan sonra - Ruby'nin masasındaki bir kağıt ağırlığıyla arkamdan bana vurdu. Acı beni sersemletti, tökezlememe neden oldu, görüşümde gerçek yıldızlar belirdi. (Hep insanların bunu uydurduğunu düşünürdüm! Ama hayır.)

Bu tür bir acı insanı çıldırtıyor. Bu tür bir *korku*.

Yıllar önce mektuplarını okuduğumdan beri ilk kez Ruby'nin o sıcak Paris gecesinde eline silahı alıp Duke Callahan'ın peşinden gitmesine neyin sebep olduğunu anladım.

İlk kez aynı kanı paylaştığımızı hissettim.

Parmaklarımı ilk gördüğüm şey olan şömine demirinin etrafında kıvırmama neden olan şey bu muydu?

Kafasına sertçe vurduğumda kendimi bu kadar *iyi* hissettiren şey bu muydu?

Bilmiyorum. Keşke Ruby'ye sorabilseydim.

Elbette Ben öldüğünde *bir şeyler* yapmalıydım.

Burası, yaptığının yanıma kalacağını düşünmediğimi söylemem gereken kısım.

Ama yapacağımı biliyordum.

Ruby bana nasıl olacağını göstermişti.

Tavistock'ta artık kimse diğer McTavish'leri sevmiyordu. Zalim, küçük ve cimriydiler ve Cam hala tüm cüzdan iplerini elinde tutuyordu.

Ve ben Cam'in

karısıydım. Bayan

McTavish.

Tek Bayan McTavish.

Memur Jamison'ın Nelle'in ölümünü daha yakından incelemekten ilk başta korktuğum kadar kolay vazgeçirilememiş olması ve nihayetinde dudaklarının iç kısmındaki o belirgin izleri bulmuş olması beni incitmedi.

Ben'i ofiste bir şeyler yakarken bulmam, ona ne yaptığını sormam, ani öfkesi, saldırısı ve ardından kontrolden çıkan yangınla ilgili hikayem...

Mantıklı geliyordu.

Ya da en azından insanlar bunu kabul ediyordu.

Güneş bulutları yarıyor ve ben bir elimle gözlerimi gölgeleyerek sahile bakıyorum. Cam bir lekeden başka bir şey değil, ama sabah koşusunu tamamlayanın o olduğunu biliyorum ve kendi kendime gülümseyerek karnımı okşuyorum.

"Bu senin baban," diyorum kızıma, sandalyemden kalkıp yavaşça, çok yavaşça güverteye çıkan merdivenlerden ve açık mutfak ile çalışma odasına açılan sürgülü cam kapıdan geri dönüyorum.

"Günaydın Ruby," diye seslendim.

Yangından kurtulan tek şey onun portresiydi. Ashby Evi'nin tamamı harabeye dönmüştü ama Andrew Miller'ın tablosu bir şekilde büyük ölçüde sağlam kalmıştı. Çerçeve kurtarılamayacak kadar kötü yanmıştı ve tuvalin kenarları duman ve su hasarıyla lekelenmişti, ama Ruby'nin kendisi daha kötü durumda değildi.

İtfaiyecilerden biri, "Bazen böyle şeyler olur," demişti. "Bütün bir ev yok olabilir ama tablolara neredeyse hiç dokunulmaz."

Bunun sebebinin, sıcaklığın aslı oldukları telleri erkenden koparma eğilimi göstermesi olduğunu, bu yüzden yüzüstü düşerek onları koruduklarını söylemişti.

Mantıklı başka bir hikâye, elbette.

Ama bu yeni evin şöminesinde Ruby'nin gözleriyle karşılaştığımda, daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Camden'a isterse ondan kurtulabileceğimizi söylemiştim. Anlayışla karşılardım. Artık ona neler yaşattığını tam olarak bildiğim için onu suçlayamazdım.

"Atmak konusunda tuhaf hissediyorsan bağışlayabiliriz ya da başka bir şey yapabiliriz," dedim. "Eminim herhangi bir müze bunu almaktan mutluluk duyacaktır."

Bu ilk günlerdeydi, burayı satın almadan önce, Asheville'de bir otel odasında sadece ikimiz (aslında üçümüz, ama o zamanlar bunu bilmiyorduk) varken.

Bunu düşünmüştü ama sonunda başını sallayıp şöyle demişti: "Ondan geriye kalan tek şey bu, gerçekten. Ashby House'dan kalan tek şey."

Tek şey değil, diye düşünüyorum şimdi, elim bir kez daha mideme gidiyor. Ashby Evi kilometrelerce ötedeki bir dağın tepesinde karanlık bir toprak dikdörtgene dönüşmüş olabilir ama o kırmızı yatak odasında geçirdiğimiz bir gece bize orada geçirdiğimiz zamanı kalıcı olarak hatırlattı.

Ruby'nin profesyonelce onarılan ve yeniden çerçevelenen portresi yeni evimize astığımız ilk şey oldu.

Artık onun ne olduğunu ve neler yaptığını tam olarak anladığım için onun hakkında farklı hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Yıllar önce bana kurtarıcım gibi görünmüştü. Hayatımda yanlış olan her şeyi düzelterek vicdanını rahatlatmak isteyen bir kadın mı? Beni yakışıklı oğluya tanıştırap, sonunda mirasına konmamı sağlayan bir kadın? Sevimyecek ne vardı ki?

Ama Camden'ı incitmişti. Kendince onun için doğru olanı yaptığını düşündüğünü biliyorum. Hatta o gece ölebileceğini bildiğini ve bununla barıştığını düşünüyorum. O

Cam'e son bir sınav veriyordu ama ona göre her iki sonuç da projesinin başarılı olduğu anlamına geliyordu. Ambulansı arayacak ve sadakatini kanıtlayacaktı ya da ölmesine izin verecek ve bağımsızlığını kanıtlayacaktı. Her iki durumda da, kanatlarda bekliyor olacaktım.

Yine de onu manipüle etmişti, beni de manipüle etmişti.
asla tam olarak anlayamayacağım.

Ve yine de.

Kendimi o lanet portreden kurtulmaya zorlayamadım. Ya da mektuplarından.

Cam'e yangında kaybolduğunu ve bunun en iyisi olduğunu söylemiştim. Şimdi onlara neden ihtiyacımız olsun ki? Ruby hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum, suçlarını, entrikalarını ve planlarını.

Onu anlıyordum.

Ruby'nin geçmişi hakkındaki gerçeği öğrenmek Cam'in içindeki bir şeyi de serbest bırakmıştı. Artık gözlerinde gölge yoktu, suçluluk duygusu yoktu.

Hayır, bu benim taşımam gereken bir duyguydu ama benim için sorun değildi. Ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Sürgülü cam kapı açıldı ve Cam ter ve deniz havasıyla ıslanmış bir halde içeri girdi. "Hanımlarım bu sabah nasıllar?"

"Görünüşe göre en küçük hanım içeride bir tür spin dersi yapıyor ve *bu* hanım da ona omlet yapman gerektiğini düşünüyor."

"Bana verilen emirler var," diyor ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra elini yüzünü yıkamak için lavaboya yöneliyor.

Gülümsüyorum ve o kendi kendine mırıldanırken çalışma odasına doğru sürükleniyorum. Şimdi daha hafif Cam. Sonunda her şeyden kurtuldu.

Para, artık o yere, o insanlara bağlı olmadığında o kadar da korkunç bir yük değilmiş meğer.

Cam parayı şimdiden iyi şeyler yapmak için kullanıyor. Tennessee'deki bu toplum merkezine büyük bir bağışta bulundu ve avukatının Tavistock'ta bir araya getirdiği ve kasabanın gelecek on yıllar boyunca büyük bir bağışa sahip olmasını sağlayacak bir vakıf var.

Ve elbette, tüm bu cömertlikle bile, harcayabileceğimizden daha fazlasına sahip olacağız. Üçümüz ya da dördümüz, beşimiz, kim bilir

Ailemiz nasıl bir şekil alacak? Asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağız.

Bir şekilde, imkânsız bir şekilde, mutlu sona ulaştık.

Oturma odasında duruyorum, Ruby'nin portresine bakarken uzaktaki dalgaların yumuşak sesi rahatlatıcı bir film müziği gibi geliyor.

Sadece onun koyu renk gözlerinin ardında, tuval ve arkılığı arasında Ruby'nin bana gönderdiği tüm mektupların olduğunu biliyorum. Yıllarca sakladığım ve sakladıklarım, Ashby House'a giderken yanımızda götürdüklerim çünkü oraya gittiğimizde Cam'in de gerçeği öğrenme zamanının geleceğini biliyordum.

Kurtarmak için yanan bir evin içinden koşarak geçtiklerim.

Ofisinde sakladığı ve hiç göndermediği o son mektup bile şimdi diğerlerinin yanına saklanmıştı, Ruby'nin ve benim günahlarımın tam bir muhasebesi gözler önünde duruyordu.

İşlerin bu hale gelmesinden memnun olacak mıydı? Cam ve benim kurduğumuz bu hayattan? Onun için iyi şeyler istediğini söylemişti ama gerçekten istiyor muydu? Yoksa onu ve beni hep kendi çıkarları için mi kullanıyordu?

Omzumun üzerinden bakarken, onun yumurta ve tereyağı çıkardığını görüyorum ve -muhtemelen bininci kez- ona bizim hakkımızdaki gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Ruby'nin kartını annemin ölümüne neden olan kazadan bir hafta sonra büyükannemin eşyaları arasında buldum. Büyükannem iki yıl önce ölmüştü ve tüm varlığı annemin dolabının arkasındaki iki karton kutuya sığmıştı.

O kutuları taşıyabildiğim diğer birkaç eşyayla birlikte dolaptan çıkarmıştım çünkü annemin erkek arkadaşı Dan'in yanına başka bir kadın taşınmıştı ve "artık Linda'nın eşyalarına yer yoktu".

Yurt odamda o kutuları karıştırdığımı hatırlıyorum, gelecek dönem kalacak başka bir yer bulmak zorunda kalacağımı biliyordum çünkü annemi gömdükten sonra öğrenci evini bile karşılayabilmem mümkün değildi.

Dehşete kapılmıştım ve bundan da öte *kızgındım*.

On dokuz yaşında dünyada yalnız olmak ne kadar da adaletsiz görünüyordu.

Neredeyse o kartı atacaktım ama her nedense çantama tıktırdım ve sakladığımı sandığım on dolarlık banknotu arayana kadar unuttum. Yine de Ruby McTavish'i Google'da arayacak kadar meraklanmamın üzerinden bir ya da iki hafta geçmişti.

Beklediğimden çok daha fazlasını buldum. Gecelerimi bilgisayarımın başında kocaları ve Ashby Evi hakkında okuyarak geçirdim. Büyükanneimin böyle bir insanla ne ilgisi olduğunu merak ediyordum.

Ve sonunda, onun kaçırılması ve mucizevi bir şekilde kurtarılmasıyla ilgili hikayeye rastladım. Bu altın kızı çalan Alabama'daki fakir aile hakkında.

Birdenbire parçalar yerine oturdu ve bu kadının benim için kim olabileceğini anladığımda hissettiğim telaş - sadece bunu düşünmek bile hala tüylerimi diken diken ediyor.

O aptalca, dikkatsiz telefon görüşmesinden biraz pişmanım - ama mucizevi bir şekilde beni bu evde bu adamla, doğmasına aylar kalmış bu çocukla bir araya getirdi.

Ona söyleyeceğim, söz veriyorum.

Ama şimdilik sırrımı saklayacaksın, değil mi?

Sanırım tutacaksın. Sana güveniyorum.

Hatta sana bir sır daha vereceğim.

Mektuplarını saklamak için Ruby'nin portresinin arkasındaki o yarığı kestiğimde, orayı saklanma yeri olarak kullanan ilk kişi olmadığımı keşfettim.

Kağıtları içeri iterken parmaklarım buruşuk bir gazete kağıdına değmişti. Çıkardığımda yaşlılıktan sararmıştı, üstündeki tarih *18 Ağustos 1987'yi gösteriyordu.*

Dikkatlice kırpılmış olan makale, Bishop adında küçük bir Iowa kasabasındaki geçit töreniyle ilgili bir haberd; soluk renkli fotoğraf, eski bir araba geçerken bayraklarla süslenmiş bir cadde boyunca dizilmiş insanları ve arkadan el sallayan bir güzellik kraliçesini gösteriyordu.

Ruby'nin bunu saklamak bir yana neden kestiğini bile anlayamamıştım ama onun elinden çıktığını biliyordum. Onun zarifliğini tanıdım,

fotoğrafın yanındaki boşluğa örümcekli bir yazı yazmıştı.

F & L (R & G?) yazmıştı ve altında bir liste vardı.

Iowa, 1987

Missouri, 1970-1987

Ohio, 1962-1970

Kentucky, 1960-1962 Önce:??

Bana hiç mantıklı gelmemişti ve daha fazla ipucu bulmak umuduyla kupürü elimde evirip çevirdim ama sadece yerel bir Ford bayisinin reklamı vardı. Resme daha dikkatli baktım ve güzellik kraliçesini inceledim. Güzeldi, kızıl saçları yüzünden geriye doğru kıvrılmıştı ama tanıdık gelen hiçbir şey yoktu ve gözlerim kalabalığa kaydı.

Biraz zaman aldı -tüm yüzler biraz bulanıktı ve birçoğu güneş gözlüğü takıyordu- ama sonunda fotoğrafın hemen kenarında duran, eliyle gözlerini gölgeleyen koyu saçlı bir kadın gördüm.

Bayan Faith Carter annesi Bayan Lydia Hollingsworth ile birlikte geçit törenini izliyor.

Faith ve Lydia. *F & L.*

Yemin ederim, Ruby'yi o buruşuk eski gazete parçasının içinde *hissettim*. Parlak kırmızı bir tırnağın resme dokunduğunu ve o koyu ela gözlerin -benim gözlerim- o iki kadının üzerine yerleştiğini neredeyse görebiliyordum.

Siyah saçlı olanda tanıdık bir şeyler vardı; duruşunda, omuzlarının duruşunda, geçit törenini izlerken dudaklarını hafifçe büzüşünde.

Dehşet içinde fark ettim ki, tıpkı Nelle'e benziyordu. Yanındaki yaşlı kadın -başlığa göre annesi

-Daha uzundu, saçları kırk yıl öncesine göre bile eski moda olan bir şekilde toplanmıştı ve eli kızının kolundaydı.

Uzun süre o resme baktım, Bebek Ruby ve kaçırılmasıyla ilgili okuduğum her şeyi düşündüm. Bu konuda

Dadı Grace, Ruby'nin kaybolmasından sadece birkaç gün sonra Kuzey Carolina'da ortadan kaybolmuştu.

R & G?

Mektuplarında Ruby, diğer Ruby'nin başına neler gelmiş olabileceğini hayal ediyor, dadısını bulmak için yola çıkan zavallı bebeği düşünüyor, Grace'i bulmak için ormanı arıyor, sonra da bir uçurumdan aşağı atlayıp o karanlık, sık yeşilliklerin içine dalarak sonsuza dek yutuluyordu.

Ama belki de...

Belki de başından beri başka bir hikâye vardı.

Bir kadın -aslında bir kız; Grace henüz yirmi yaşlarındaydı- Ashby House'daki hastalığı kimse bakmayı bilmeden önce görmüştü. Bir çocuğu, onu bu hastalıktan kurtarmaya çalışacak kadar seven bir kadın. İkisini de ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmuştu.

Ya da belki bu Ruby'nin başka bir fantezisiydi. Hayali bir önseziden, gerçek Ruby'nin, Dora Darnell'in ruhani ikizinin de bir savaşçı olduğuna dair bir dilekten başka bir şey değildi. Belki de hayatta kalmıştı.

Her halükarda, Ruby'nin birçok sırrından biriydi. Saklamaya karar verdiğim bir sır.

Senden hariç.

O gazete parçası hala tablonun içinde, Ruby'nin tüm mektuplarına nazıkçe sarılmış bir şekilde duruyor ve Andrew Miller'ın yıllar önce sevgiyle resmettiği gözlere her baktığımda onu düşünüyorum.

Hayatının aşkı.

Ve onun kıyameti.

İşte size son bir sır.

Bazen Ruby'nin portresine baktığımda, portre yapıldığında ne kadar mutlu olduğunu düşünürüm. O zaman onu, içinde gizlenen karanlık şeyi yendiğini düşünmüştü.

Bu kadar kolay olabileceğini düşünmüştü.

Ben de Cam'le ne kadar mutlu olduğumuzu düşünüyorum.

Karanlığın ikimizden de kovulduğunu düşünmek ne kadar kolay.

Cam, annesi kıpırdamayı bırakana kadar yüzüne yastık bastırmış olsa da.

Bir saniye bile tereddüt etmeden sopayı Ben'e doğru savurmama rağmen.

Katil rolüne zorlandık mı? Başka bir seçeneğimiz var mıydı?

Sanırım cevapları biliyorum, ama bazen...

Bazen geceleri uyanık yatıyorum, çocuğumuz içimde tekmeliyor, yarısı o , yarısı ben, ve Cam ve benim Ruby'nin mirasçıları olduğumuzu hatırlıyorum.

Ben kan bağıyla, o ise farklı ama daha az güçlü olmayan bir bağla.

Ve merak ediyorum.

★ ★ ★

MERAK EDİYORUM.

TEŞEKKÜRLER

Camden McTavish "Kuzey Carolina'nın En Şanslı Çocuğu" olarak anılmaktan rahatsız olabilir ama bu kitaplarda birlikte çalıştığım harika ekip sayesinde "Alabama'nın En Şanslı Kızı" unvanını gururla taşıyorum!

Ruby beni gerçekten çok zorladı ve muhteşem editörüm Sarah Cantin'in rehberliği olmasaydı bunu başaramazdım. Aklıma gelen bu kesinlikle çılgın planları içgüdüsel olarak anladığın için her zamanki gibi teşekkür ederim ve beni ve kitabı olabildiğince iyi olmaya zorladığın için teşekkür ederim.

Drue VanDuker'a da keskin gözü, akıllı notları ve gerçekten mükemmel yazar ilgisi için teşekkür ederim!

St. Martin's Press'te bir yayınevi bulduğum için çok şanslıyım ve oradaki herkese minnettarım. Jennifer Enderlin, Kejana Ayala, Marissa Sangiacomo, Jessica Zimmerman, benim ve bu kitaplar için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Ayrıca Macmillan Audio'daki ekibe de özel bir teşekkür borçluyum. Mary Beth, Robert, Drew ve Emily, stantta vakit geçirmek ve bu hikayeleri okumak kadar dinlemenin de eğlenceli olması için yapılan tüm çalışmaları görmek çok güzeldi!

Holly Root'a on yedinci kez teşekkür etmek beni ne kadar mutlu ediyor! Daha önce de söylediğim ve şüphesiz yine söyleyeceğim gibi, sizi bir menajer olarak bulmak bu işte elde ettiğim en şanslı fırsattı. Alyssa Maltese'ye de teşekkür ederim, pek çok yazar için yaptığınız her şey için. Siz en iyisisiniz!

Heather Baror-Shapiro ve ekibine, bu akıl almaz hikayelerin dünyanın her yerinde ev bulmasına yardımcı oldukları için teşekkürler ve size de teşekkürler

CAA'daki Jon Cassir ve Berni Barta'ya, bu akıl almaz hikayeleri televizyonlarınıza/film ekranlarınıza getirmek için çalıştıkları için!

Aileme, arkadaşlarıma ve kedilerime, kelimenin tam anlamıyla her şey için teşekkür ederim.

Her şey için.

Ve okuyucularıma: Bu yıl ilk kez gerçekten yollara düştüm ve birçoğunuzla tanıştım ve bunu ne kadar özlediğimi fark *etmemiştim-hepinizi* özlemişim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Kitaplarımdan birini satın aldığınızda, sadece paranızı harcamıyorsunuz. Bana zamanınızı da veriyorsunuz ve bu sahip olduğumuz en değerli şey. Sizleri birkaç saatliğine eğlendirmek benim için bir onurdur ve umarım bekleme salonlarında, uçuş saatlerinde ya da sıkıcı bir öğleden sonra vaktinin biraz daha hızlı ve keyifli geçmesini sağlamışımıdır.

RACHEL HAWKINS TARAFINDAN DA

Villa Pervasız
Kızlar Üst Kattaki
Kadın

YAZAR HAKKINDA

John Hawkins

Rachel Hawkins, *The Wife Upstairs*, *Reckless Girls* ve *The Villa*'nın yanı sıra genç okurlar için yazdığı çok sayıda kitabıyla *New York Times*'ın en çok satan yazarıdır. Eserleri bir düzineden fazla dile çevrilmiştir. Auburn Üniversitesi'nde Viktorya dönemi edebiyatında toplumsal cinsiyet ve cinsellik üzerine çalışmıştır ve halen Alabama'da yaşamaktadır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Publishing Group e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Ya da bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup Yazarla

ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, an imprint of S t . Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

THE HEIRESS. Telif Hakkı© 2023 Rachel Hawkins. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Danielle Christopher

Kapak sanat: Boyama . kadın © Ilina
Simeonova/Trevillion; duvar kağıdı © Helen
Lane/Shutterstock.com; yanık izleri © Nils Z/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Hawkins, Rachel, 1979-yazar.

Başlık: Mirasçı: bir roman / Rachel Hawkins.

Açıklama: Birinci baskı. | New York: St. Martin's Press, 2024. |

Tanımlayıcılar: LCCN 2023033044| ISBN 9781250280039 (ciltli)| ISBN 9781250280046

(e-kitap) | ISBN 9781250341846 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine tabidir)

Konular: LCSH: Aile sırları-Kurgu. | Miras ve veraset-Kurgu. | LCGFT: Gotik kurgu. | Gerilim (Kurgu)| Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A893463 H45 2024| DDC 813/.6-dc23/eng/20230731

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023033044> eISBN

9781250280046 adresinde mevcuttur

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bildirimi İthafı](#)

[Birinci Bölüm: Jules İkinci](#)
[Bölüm: Camden Üçüncü](#)
[Bölüm: Jules Dördüncü](#)
[Bölüm: Camden Beşinci](#)
[Bölüm: Jules Altıncı Bölüm](#)
[Camden Yedinci Bölüm:](#)
[Jules Sekizinci Bölüm:](#)
[Camden Dokuzuncu Bölüm:](#)
[Jules Onuncu Bölüm:](#)
[Camden On Birinci Bölüm:](#)
[Jules On İkinci Bölüm:](#)
[Camden On Üçüncü Bölüm:](#)
[Camden On Dördüncü](#)
[Bölüm: Jules On Beşinci](#)
[Bölüm: Camden On Altıncı](#)
[Bölüm: Jules](#)
[On Yedinci Bölüm: Camden](#)
[Sonsöz: Jules](#)

[Teşekkür Rachel](#)
[Hawkins tarafından da](#)
[yazılmıştır](#)
[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

